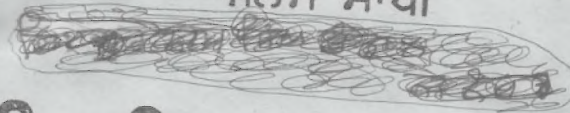

ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਤੇ ਅਸਲੀ

ਜਨਮ ਸਾਖੀ

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ

ਗਿਆਨੀ ਸਰੂਪ ਨਿੱਖ ਕੁੰਡਿਆਣਾ.

V.P.O - ਕੁੰਡਿਆਣਾ ਤਹਿ: ਫਿਰੋਜ਼

ਜਿਲ੍ਹਾ - ਲੁਧਿਆਣਾ (ਪੰਜਾਬ) 144410.

Ph - 01826-235075 / 98150-03075.

ਰਚਿਤ-

ਗਿਆਨੀ ਬਰਕਤ ਸਿੰਘ ਜੀ 'ਅਨੰਦ' ਗੁਰਾਲਵੀ (ਧੌੜਾਂ)

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ-

ਭਾ: ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਐਂਡ ਕੋ:

ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ, ਗਲੀ ਨੰ: 8, ਬਾਗ ਰਾਮਾ ਨੰਦ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਭੂਮਿਕਾ

ਮਹਾਤਮਾ ਬੁਧ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਅਸ਼ੋਕ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਜਸੀ ਧਾਰਮਿਕ ਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਜੀਵਨ ਉਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਲੋਕ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਚਲਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਾਜ ਦੇ ਚਾਰ ਹਿੱਸੇ (ਵਰਨ) ਕਰ ਦਿਤੇ ਸਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਰਾਜ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਬਹੁਤੀ ਤੰਗੀ ਤੇ ਨਿਰਾਦਰੀ ਇਸਤਰੀ ਜ਼ਾਤੀ ਤੇ ਸੂਦਰ ਜ਼ਾਤੀ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਅਧਿਓਂ ਬਹੁਤੀ ਵਸੋਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਨਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣ ਲਗਾ। ਪਸ਼ੂਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਮਾੜਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਰਬ ਦੀ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਤੁਰਨੋਂ ਵੀ ਰੋਕਿਆ ਜਾਣ ਲਗਾ। ਇਸ ਦਾ ਫਲ ਹੋਇਆ ਕਿ ਧਾਰਮਿਕ ਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਜੀਵਨ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਵਿਗੜ ਗਿਆ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਲਾਲਚੀ ਗਿਆਨੀ ਨੇ ਹਿੰਦੂ ਦੀ ਰਾਜਸੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਕੇ ਖੇਰੂ ਖੇਰੂ ਕਰ ਦਿਤੀ। ਰਾਜ ਪ੍ਰਦੇਸੀਆਂ 'ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ' ਨੇ ਸਾਂਭ ਲਿਆ ਤੇ ਮੰਦਰਾਂ ਦੀ ਸੂਰਤ ਬਦਲ ਕੇ ਮਸੀਤਾਂ ਬਣਾ ਦਿਤੀਆਂ ਗਈਆਂ।

ਮਾੜੀ ਦਸ਼ਾ ਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀਆਂ ਪੀੜਾਂ ਦਾ ਖਿਆਲ ਕਰ ਕੇ ਚੌਧਵੀਂ ਤੇ ਪੰਦਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਭਗਤੀ ਲਹਿਰ ਚਲੀ। ਲਹਿਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਅਸਲੀ ਲਹਿਰ ਸੀ। ਇਸ ਲਹਿਰ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਤੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਪੁਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ, ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਆਦਿ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸਨ।

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਉਸ ਜਾਤੀ ਵਿਚੋਂ ਸਨ ਜੋਹੜੀ ਜਾਤੀ ਬਹੁਤੀ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਆਰਥਿਕ ਪਹਿਲੂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਗਰੀਬ ਸੀ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚਮੜੇ ਦੀਆਂ

ਦੁਤੀਆਂ ਤਾਂ ਉਚੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਵਾਲੇ ਪੈਰੀਂ ਪਾ ਲੈਂਦੇ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨਾ ਛੁਹਦੇ। ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਅਨਿਆਇ ਪਥਰ ਦਿਲੀ ਤੇ ਵੇਰ ਵਿਰੋਧੀ ਵਲਵਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਅਵਾਜ਼ ਉਚੀ ਕੀਤੀ। ਭਗਤੀ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਮੁੜ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਭਗਤੀ ਪਰੇਮ ਤੇ ਸੇਵਾ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਭਗਤ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਇਕ ਰੋਸ਼ਨ ਮੁਨਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਆਸਰੇ ਜੀਵਨ ਬੇੜੀ ਭਵਸਾਗਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਹਾਇਤਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁਖ ਸਮਝਾਣ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਬਰਕਤ ਸਿੰਘ 'ਅਨੰਦ' ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸਰਲ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ (ਵਾਰਤਕ) ਵਿਚ ਪਰੇਮ ਭਗਤੀ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਹਰ ਇਕ ਵਾਕ ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਸ਼ਰਧਾ ਤੇ ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਉਸੇ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੀ ਅਤੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਮੁੜ ਐਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਰਾਵਟ ਆ ਗਈ ਹੈ। ਅੱਜ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਜੀਵਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਅਤੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਨਾਲੋਂ ਚੰਗੇਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਗ੍ਰੰਥ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ। ਲਿਖਾਰੀ ਦੀ ਚੰਗੀ ਸੂਝ ਬੂਝ ਅਤੇ ਵਿਦਵਤਾ ਸ਼ਲਾਘਾ ਯੋਗ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗਰੰਥ ਪੂਜਯ ਸਮਝਕੇ ਰਖਣਾ ਤੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਪੜ੍ਹੇਗਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਅਨੁਸਾਰ 'ਰਾਮ ਨਾਮ' ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇਗਾ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਗੁਰਮੁਖ ਬਣੇਗਾ।

‘ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜੋ ਜਪੈ ਨਾਮੁ॥ ਤਿਸੁ ਜਾਤਿ ਨ ਜਨਮੁ ਨ ਜੋਨਿ ਕਾਮੁ॥’
ਦਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬੀ. ਏ.

ਮੈਂਬਰ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ

ਤਤਕਰਾ

1 ਜੀਵਨ ਝਾਤ	15
2 ਨਾਮ ਰਖਣਾ	17
3 ਪੜ੍ਹਨੇ ਪਾਉਣਾ	18
4 ਪੰਡਤ ਨੇ ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ	21
5 ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਨੇ ਘਰ ਦੀ ਕਿਰਤ ਵਿਚ ਲਾਉਣਾ	22
6 ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਨੀ	24
7 ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਉਪਰਾਮਤਾ	25
8 ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਰਾਮਾਨੰਦ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ	27
9 ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਨੇ ਚਰਨੀ ਲਾਉਣਾ	30
10 ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਢੰਗ ਦਸਣਾ	32
11 ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਨੇ ਘਰ ਆ ਜਾਣਾ	34
12 ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸਿੱਖਸ਼ਾ	35
13 ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਨੇ ਸਿੱਖ ਸਜਣਾ	38
14 ਰਵਿਦਾਸ ਨਾਲ ਪੀਰਾ ਦਿਤੇ ਮਰਾਸੀ ਦੀ ਈਰਖਾ	47
15 ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਫਸਾਦ ਲਈ ਛੋਟ ਜਾਣਾ	50
16 ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਸਭ ਨੂੰ ਜਵਾਬ	51
17 ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ	53
18 ਪਿਤਾ ਨੇ ਵਿਉਪਾਰ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰਨੀ	55
19 ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋ ਜਾਣਾ	59
20 ਸਿੱਧਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬਾਦ	66
21 ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਵੈਰਾਗੀ ਦੀ ਪਰਖ	71
22 ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਸਾਰੇ ਹਥਿਆਰ ਸੋਨੇ ਦੇ ਬਣਾਉਣੇ	73

23 ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਦੇ ਫੇਰ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਣੇ	76
24 ਜਾਤ ਪਾਤ ਦਾ ਭਰਮ ਦੂਰ ਕਰਨਾ	81
25 ਨਿੰਦਕਾਂ ਦੇ ਪਰਥਾਇ	85
26 ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ	87
27 ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦਾ ਅੰਤ	88
28 ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਫੇਰ ਇਕਠ	88
29 ਰਾਜੇ ਨਾਗਰ ਮਲ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਆਉਣਾ	91
30 ਠਾਕਰਾਂ ਦਾ ਨਦੀ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣਾ	96
31 ਰਾਜੇ ਨਾਗਰ ਮਲ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ	98
32 ਬਾਗੀਗਰਾਂ ਨੇ ਬਾਜੀ ਪਾਉਣੀ	102
33 ਰਾਣੀ ਝਾਲਾਬਾਈ ਜੀ ਦੀ ਕਥਾ	105
34 ਪੰਡਤਾਂ ਦੀ ਈਰਖਾ	109
35 ਰਵਿਦਾਸ ਵਲ ਪੜ੍ਹਕਾ	110
36 ਰਾਜਾ ਚੰਦਰ ਹਾਸ ਨੇ ਯੱਗ ਕਰਨਾ	117
37 ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਅਭੇਦਤਾ	121
38 ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਲੀਲਾ	122
39 ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਸਿਖ ਸਜਣਾ	123
40 ਕਾਸ਼ੀ ਵਿਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਸਿਖ ਬਣਨਾ	126
41 ਰਾਜੇ ਨਾਗਰ ਮਲ ਦਾ ਯੱਗ	127
42 ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਜੰਝੂ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਚਰਚਾ	138
43 ਰਾਜੇ ਨੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਮੰਗਾਉਣਾ	142
44 ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਉਤਰ	142
45 ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਠਾਕਰ ਜੀ ਨਦੀ ਵਿਚ ਸੁਟ ਦੇਣੇ	148
46 ਕਥਾ ਰਾਣੀ ਮੀਰਾ ਬਾਈ ਤੇ ਕਰਮਾਂ ਬਾਈ	150
47 ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਰਨ	153
48 ਮੀਰਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ	156
49 ਮੀਰਾ ਦੇ ਮਰਨ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ	159
50 ਮੀਰਾ ਤੇ ਸਰਪ ਸੁਟਾਉਣਾ	162
51 ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਮੋੜ ਪੁਜਣਾ	163
52 ਚੰਦਰ ਭਾਗ ਨੇ ਚਰਨੀ ਡਿਗ ਪੈਣਾ	166
53 ਰਾਣੇ ਸਾਂਗੇ ਦਾ ਸਿਖ ਸਜਣਾ	167
54 ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਉਦੇ ਪੂਰ ਜਾਣਾ	169

ਜਨਮ ਸਾਖੀ

(੭)

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ

55 ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਗਾਜੀਪੁਰ ਆਉਣਾ	172
56 ਸਿਖ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨੀ	174
57 ਸਿਕੰਦਰ ਲੋਧੀ ਤੇ ਰਵਿਦਾਸ	178
58 ਸਿਕੰਦਰ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼	179
59 ਭਗਤ ਜੀ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਸੱਦਾ	184
60 ਭਗਤ ਜੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਤੇ ਅੰਤਮ ਦਰਸ਼ਨ	185
61 ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਵਾ	186
62 ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਚਲਾਣਾ	189
63 ਸਮਾਧ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨੀ	192

ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਬੋਧ ਅਤੇ
ਅਤੇ
ਭਾਵ ਅਰਥ ਸਮਝਣ ਲਈ

ਟੀਕਾ ਗਰੰਥ ਪੜ੍ਹੋ

ਵਾਰਾਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਟੀਕ	੧੨੦)
ਬਾਈ ਵਾਰਾਂ ਸਟੀਕ	੧੨੦)
ਭਗਤ ਬਾਣੀ ਸਟੀਕ	੮੦)
ਪੰਜ ਗਰੇਬੀ ਸਟੀਕ	੧੧੦)
ਸੁੰਦਰ ਗੁਟਕਾ ਸਟੀਕ ਗੁਟਕਾ ਸਾਦੀਜ਼	੩੦)
ਨਿਤਨੇਮ ਸਟੀਕ ਗੁਟਕਾ	੧੫)
ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਸਟੀਕ ਗੁਟਕਾ	੧੫)
ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਸਟੀਕ	੧੦)
ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਸਟੀਕ	੧੦)
ਨਿਤਨੇਮ ਸਟੀਕ ਗਿ: ਨਰੇਣ ਸਿੰਘ	੫੦)
ਦਸ ਗਰੇਬੀ ਟੀਕਾ ਵਡਾ	੧੭੦)
ਕਬਿਤ ਸਵਯੇ ਸਟੀਕ	੧੦੦)

ਰਾਜਨੀਤੀ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥ

ਸਾਰ ਕਤਾਵਲੀ ਸਟੀਕ	੧੫)
ਭਾਵਰ ਸਿਮ੍ਰਤ	੧੫)
ਵਿਚਾਰ ਮਾਲਾ	੧੫)
ਅਧਿਆਤਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਟੀਕ	੨੦)

ਮੂਲ ੫)

ਮੂਲ ੫)

ਮੂਲ ੫)

ਮੂਲ ੫)

ਇਤਿਹਾਸਕ ਗ੍ਰੰਥ

ਬਾਲਮੀਕ ਰਮਾਇਣ ਵਡੀ	੨੬੦)
ਕੁਲਸੀ ਰਮਾਇਣ ਵਡੀ	੨੬੦)
ਕੁਲਸੀ ਰਮਾਇਣ ਛੋਟੀ	੬੦)
ਬਾਲਮੀਕ ਰਮਾਇਣ ਛੋਟੀ	੬੦)
ਮਹਾਂ ਭਾਰਤ	੧੦੦)
ਸ੍ਰੀ ਮਦ ਭਾਗਵਤ	੧੨੫)
ਯੋਗ ਵਸਿਸਟ	੩੦)
ਗਰਜ ਪੂਰਾਣ	੩੦)
ਇਕਾਦਸ਼ੀ ਮਹਾਤਮ	੨੦)
ਕਾਰਤਕ ਮਹਾਤਮ	੨੦)
ਜਪਤਵਾਰ ਕਥਾ	੧੦)
ਕਥਾ ਸਤ ਨਰੇਣ	੪)
ਕਥਾ ਸੰਤੋਸ਼ੀ ਮਾਤਾ	੨)
ਹਨੂਮਾਨ ਚਾਲੀਸਾ	੨)
ਦੁਰਗਾ ਚਾਲੀਸਾ	੨)
ਸ਼ਿਵ ਚਾਲੀਸਾ	੨)
ਗੀਤਾ	੨)
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੀਤਾ	੨)
ਆਰਤੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ	੨)
ਸੰਤ ਗੋਕਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਰਥਾਤ	੨੦)
ਹਰ ਨਰੇਣ ਪ੍ਰਕਾਸ਼	੨੦)
ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ	੩੦)
ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ	੩੦)
ਸ਼ਖ ਫਰੀਦ ਜੀ	੩੦)

ਮਿਲਣ ਦਾ ਪਤਾ—

ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਐਂਡ ਕੋ:

ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ, ਗਲੀ ਨੰ: ੪, ਬਾਗ ਰਾਮਾ ਨੰਦ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।

ਜਨਮ ਸਾਖੀ

(੯)

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ

ਲੇਖਕ—ਗਿਆਨੀ ਬਰਕਤ ਸਿੰਘ 'ਅਨੰਦ' ਗੁਰਾਵਲੀ (ਧੱਕੜਾਂ)

ਦੋਹਰਾ ॥

ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ

ਬੰਦਉਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਜੋ ਇਛਾ ਪੁਜਾਵਨ ਹਾਰ ॥
ਮਮ ਹਿਰਦੇ ਵਾਸਾ ਕਰੇ ਮਯਾ ਅਪਨੀ ਪਾਰ ॥
ਅੰਧ ਲਖੇ ਡੋਰਾ ਸੁਨੇ ਪਿੰਗ ਮੇਰ ਟਵ ਜਾਇ ॥
ਗੁੰਗ ਰਸਨ ਕੋ ਪਾਪ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੂ ਹੋਤ ਸਹਾਇ ॥
ਚੀਟੀ ਤੇ ਕੁੰਚਰ ਹੁਤੇ ਮੂਢ ਹੋਤ ਬਲਵਾਨ ॥
ਜਹਿ ਧਨ ਧਨਵਾਨ ਨਾ ਪਹੁੰਚ ਹੀ ਪਹੁੰਚੇ ਤਹਾ ਸੁਜਾਨ ॥
ਪਾਂਚ ਤਤ ਕੇ ਜੀਵ ਸਭ ਏਕੋ ਕਾ ਬਿਸਥਾਰ ॥
ਏਕ 'ਕਨਕ' ਤੇ ਹੋਤ ਜਯੋ 'ਕਟਕ' ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥
ਬੰਧੁ ਚਾਰੋਂ ਵਰਨ ਕੇ ਵਰਨ ਭੇਦ ਤੇ ਰਹਿਤ ॥
ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸਕੀ ਗਾਥ ਅਨੰਦ ਕਵਿ ਕਹਿਤ ॥
ਜਿਹ ਵਰ ਦੀਜੇ ਜਗਤ ਪਤ ਮਿਟੇ ਪਾਂਚ ਅਰ ਤੀਨ ॥
ਕਲਿਪ ਬ੍ਰਿਛ ਤੁਮ ਹੋ ਪਿਤਾ ਮੈਂ ਪਲਾਸ ਗੁਨ ਹੀਨ ॥
ਅਨਕ ਜਨਮ ਮੈਂ ਭਰਮ ਕੇ ਆਇਓ ਤੁਮ ਸਰਨਾਏ ॥
ਜੋਤ ਮਲਾਵੇ ਜੋਤ ਗਹਿ ਭੁਜ ਕੰਠ ਲਗਾਵੇ ॥

ਪ੍ਰਾਰੰਭ

ਦੁਨੀਆਂ ਕੇਂਹਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਬ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। ਹੈ ਭੀ ਠੀਕ, 'ਫਰੀਦਾ ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਮਹਿ, ਖਲਕ ਵਸੈ ਰਬ ਮਾਂਹਿ ਮੰਦਾ ਕਿਸਨੋ ਆਖੀਏ ਜਾਂ ਤਿਸ ਬਿਨੁ ਕੋਈ ਨਾਹਿ॥' ਕਾਦਰ ਨੇ ਇਕ ਮਿਟੀ ਇਕ ਨੂਰ ਇਕ ਪਵਨ ਭਾਵ ਕਿ ਪੰਜ ਤਤ ਤੋਂ ਕੁਲ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਘੁਮਿਆਰ ਵਾਂਗੂੰ ਆਪਣੇ ਘੜੇ ਹੋਏ ਵਡੇ ਛੋਟੇ ਸਾਰੇ ਭਾਂਡੇ ਪਿਆਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਸਦੇ ਘੜੇ ਬਰਤਨਾਂ ਨੂੰ ਘਿਰਨਾ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ਘੁਮਿਆਰ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ। ਏਹੀ ਸੁਭਾਵ ਉਸ ਅਥਾਹ ਕੁਦਰਤਾਂ ਵਾਲੇ ਕਰਤਾ ਦਾ ਹੈ।

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਭਿਅਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਵਸਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਭ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰ ਹਿਸਿਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਦਿਤਾ। (ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੈਸ਼ ਛੱਤਰੀ ਤੇ ਸ਼ੂਦਰ) ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਦ੍ਰਾਹਮਣ ਸਿਰ, ਛੱਤਰੀ ਛਾਤੀ, ਵੈਸ਼ ਪੇਟ ਤੇ ਸ਼ੂਦਰ ਪੈਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਪੈਰ ਨੂੰ ਮਲੀਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਛੇਕ ਦਿਤਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਿਰ ਦਾ ਚਲਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਏਥੋਂ ਤਕ ਸ੍ਰੀ ਮੰਨੂੰ ਜੀ ਨੇ ਮੰਨੂੰ ਸਿੰਮਰਤੀ ਵਿਚ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਲਿਖ ਮਾਰਿਆ ਕਿ ਸ਼ੂਦਰ ਨੂੰ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਆਉਣਾ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਰਿਹਾ ਲਾਗਿਓਂ ਦੀ ਲੰਘਣਾ ਵੀ ਜੁਲਮ ਹੈ। ਜੋ ਮੂਰਖ ਅਜਿਹਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਸਿਕਾ ਢਾਲਕੇ ਪਾ ਦਿਓ, ਤਾਂਕਿ ਰਾਮ ਦੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਾਮ ਨਾਮ ਨੂੰ ਏਹ ਪਾਪੀ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਨਾ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਏਹ ਤੇ ਏਹੋ ਜਿਹੇ ਅਨੇਕ ਜਜੀਏ ਆਪਣੀ ਦੋਧਰ ਨੂੰ ਅਟਲ ਰਖਣ ਲਈ ਗਰੀਬ ਸ਼ੂਦਰਾਂ ਤੇ ਲਗਾ ਦਿਤੇ। ਦੇਖੋ ਮੰਨੂੰ ਸਿਮਤੀ।

ਇਹ ਦਿਨ ਰਾਤ ਇਕ ਕਰ ਕੇ ਪਾਣੀ ਥਾਂ ਲਹੂ ਡੋਹਲਦੇ ਸਰਬਤ

ਦਾ ਭਲਾ ਮੰਗਣ ਵਾਲਾ ਮਜ਼ਲੂਮ ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ ਓਵੇਂ ਹੀ ਪਿਆਰਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਧੰਨ, ਜੋ ਬੋਹੇ ਖੁਦਗਰਜੀ ਬੰਦਿਆਂ ਦਾ ਵਤੀਰਾ ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਾ ਲਗਾ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਚਾਹਿਆ ਕਿ ਏਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਚੇ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸੂਰਬੀਰ ਕਾਮਲ ਮਰਦ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਭੋਜਾਂ, ਖਲਕ ਦੁਖੇ ਬਦ ਨੰਦ ਜੀ ਜੀ ਖਾਲਕ ਕੋਪੇ ਤਾਂਹਿ ਆਪਣੀ ਲਾਸਾਨੀ ਹਿਕਮਤ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਸੂਦਰ ਉਸਦਾ ਆਹਲਾ ਸੰਗਾਰ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚ ਦਿਮਾਗ ਹੈ, ਦਿਲ ਹੈ, ਹੱਥ ਹਨ, ਪੈਰ ਹਨ, ਖੂਨ ਹੈ, ਜਬਾਨ ਹੈ, ਨਕ ਮੂੰਹ ਹੈ, ਦੰਦ ਹਨ ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਭੀ ਧੁਪ ਤੇ ਹਵਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦੀ ਠੰਢ ਉਵੇਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਸਿਰ ਆਦਿਕ ਸ਼ਰੇਣੀਆਂ ਨੂੰ, ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਮਲੀਨ ਕਹਿਕੇ ਛੇਕ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਚੰਗਾ ਲਗ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਸਮੇਂ ਦਾ ਚਕਰ ਚਲਿਆ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਰਾਜ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਇਸ ਈਰਖਾ ਨੇ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿਤਾ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੇ ਮਕੇ ਅਰਬ ਤੋਂ ਉਠਕੇ ਦਿਲੀ ਤਖਤ ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਤੇ ਇਹ ਸਿਰ ਉਹਨਾਂ ਮਲੇਛਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਝੁਕਣ ਲਗ ਪਿਆ। ਸਕੰਦਰ ਦੀ ਗਡੀ ਅਸਮਾਨ ਤੇ ਚੜ ਗਈ ਇਸਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਇਹ ਚਾਹ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਣ ਜਾਣ ਤਾਂ ਮੁਖਾਲਫਤ ਖਤਮ ਹੋਕੇ ਰਾਜ ਸਲਾਮਤ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਏਹ ਯਤਨ ਉਸਨੇ ਅਰੰਭ ਰਖਿਆ ਤੇ ਗਰੀਬ ਕਮ ਨੂੰ ਗਲ ਨਾਲ ਲਾਕੇ ਸਨਮਾਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਆਪਣੀ ਤਕੜੀ ਪਰਜਾ ਬਣਾ ਲਈ।

ਜਨਤਾ ਜੱਜ ਹੈ, ਕਈ ਵਾਰ ਜਨਤਾ ਅੰਦੋਲਨ ਕਰਕੇ ਵਡੇ ਵਡੇ ਹੁਕਮਰਾਨਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਲੋਕ ਕੀੜੀ ਵਾਂਗੂੰ ਹਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਢਾਹ ਸੁਟਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਹੁਕਮਰਾਨ ਪਰਜਾ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਉਹ ਇਕ ਪਲੰਘ ਉਤੇ ਸੁਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਤਰਾਂ ਹਨ, ਜੋ ਜੁਪਨ ਵਿਚ ਤਖਤ ਤੇ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਤੇ ਅਖ ਖੁਲਣ ਤੇ ਆਪਣੀ ਕੰਗਾਲੀ

ਨੂੰ ਨੁਵਾਜਦਾ ਹੈ। 'ਸਬਰ ਦੀ ਅਗ' 'ਸਬਰ ਦੀ ਫੁਲਾਦੀ ਤੇਗ' ਨੂੰ ਪੰਘਾਰ ਕੇ ਮੋਮ ਕਰ ਸੁਟਦੀ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਕਲਗੀਧਰ ਜੀ ਨੇ ਚਾਰ ਵਰਨ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਥੇਬੰਦ ਕਰਕੇ ਮੁਗਲ ਹਕੂਮਤ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਮਹਾਤਮਾ ਗਾਂਧੀ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਲਹਿਰ ਨੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਵਰਗੇ ਸਾਇੰਸਦਾਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਵਿਚੋਂ ਕਢ ਦਿਤਾ।

ਕਾਂਗਰਸ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਛੂਤਾਂ ਦਾ ਮਤਭੇਦ ਖਤਮ ਕਰਕੇ ਬੜੀ ਅਕਲ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਹੁਕਮਰਾਨ ਪਰਜਾ ਨਾਲ ਪੁਤਰਾਂ ਵਾਂਗ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਇਕ ਟਬਰ ਵਾਂਗ ਸੁਖੀ ਵਸਦੇ ਹਨ। ਈਰਖਾ ਦੁਵੇਖ ਖੁਦਗਰਜੀ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਬੰਨ ਕੇ ਪੈਰ ਪੈਰ ਤੇ ਠੇਡੇ ਠੋਕਰਾਂ ਲਾ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਕੰਡ ਲਾ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਿਰ ਛਤਰ ਬਣਕੇ ਝੁਲਦਾ ਹੈ। ਏਹ ਆਪਣੇ ਸਰਬੰਸ ਦਾ ਬਲੀਦਾਨ ਦੇ ਕੇ ਅਪਨੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸੁਖ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਕਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਤਹਿਜ਼ੀਬ ਗਰੀਬਾਂ ਨਾਲ ਨਫਰਤ ਭਰਿਆ ਵਰਤਾਉ ਨਾ ਕਰਦੀ ਤਾਂ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੀ ਖਡ ਵਿਚ ਡਿਗਕੇ ਸਦੀਆਂ ਤੀਕ ਪਸ਼ੂਆਂ ਵਾਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾ ਭੋਗਦੇ।

ਮੇਰਾ ਮਨ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਣ ਨਾਲ ਖੇੜੇ ਵਿਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗਰੀਬ ਕੌਮ ਲਈ ਜੋ ਮਹਾਨ ਤਪ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਸ਼ਲਾਘਾ ਯੋਗ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਅਪਨੀ ਪਵਿਤਰ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਇਸਦੀ ਪਵਿਤਰ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਨਿਤ ਨਿਮਸਕਾਰਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾਣ ਦਿਤਾ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਅਨਮੋਲ ਜੀਵਨ ਹਰ ਘਰ ਵਿਚ ਸੂਰਜ ਦੀ ਤਰਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰੇ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜੀਵਨ ਪਹਿਲੇ ਮੈਂ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਪਾਠਕਾਂ ਅਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ॥ ਜਿਸਨੂੰ ਬੜਾ ਸਲਾਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ॥ ਹੁਣ ਅਨੇਕਾਂ ਭਗਤਾਂ ਵਲੋਂ ਚਿਠੀਆਂ ਆਉਣ ਕਰਕੇ ਕਥਾ ਕਰਨ

ਜੇਹੀ ਪਵਿਤਰ ਜੀਵਨ ਵਾਰਤਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਰਪਣ ਕਰਨ ਦਾ ਹੀਆ
 ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਨ ਆਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਠਕ ਇਸ ਦੀ ਉਸ ਤੋਂ ਵਧਕੇ
 ਕਦਰ ਕਰਨਗੇ ਤੇ ਇਸ ਚਾਨਣ ਮੀਨਾਰ ਤੋਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਲੈ ਕੇ ਉਨਤੀ ਦੇ
 ਸਿਖਰ ਤੇ ਪੁਜਣ ਦਾ ਉਦਮ ਕਰਨਗੇ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ
 ਕੋਈ ਖਾਸ ਉਣਤਾਈ ਕਿਤੇ ਭਾਸੇ ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਨ ਦੀ ਭੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾ ਕਰਨੀ।

ਪ੍ਰਾਰਥਿਕ—

ਗਿਆਨੀ ਬਰਕਤ ਸਿੰਘ 'ਅਨੰਦ'

(ਗੁਰਾਲਾ ਧੌਕੜਾਂ)

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪ੍ਰਸਿਧ ਵਿਦਵਾਨ ਪੰਡਤ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਿਆਨੀ

ਵਿਦਿਆ ਮਾਰਤੰਡ (ਮੁਜੰਗ) ਨਿਵਾਸੀ ਲਾਹੌਰ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਮੁਖ ਰਚਨਾ

ਸ੍ਰੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਸਟੀਕ

ਛਪ ਕੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨਾਂ, ਕਥਾ ਵਾਚਕਾਂ,
ਗਿਆਨੀਆਂ, ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਕਈ ਚਿਰਾਂ ਤੋਂ ਉਡੀਕ ਸੀ।

ਵੇਰਵਾ ਪੌਥੀਆਂ :-

ਸ੍ਰੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਟੀਕਾ ਸੈਂਚੀ ਪਹਿਲੀ—(ਪੰਨਾ ੧ ਤੋਂ ੧੫੫ ਤਕ)

ਜਿਸ ਵਿਚ ਜਾਪ ਸਾਹਿਬ, ਅਕਾਲ ਉਸਤਤ, ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ, ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ਪਹਿਲਾ, ਦੂਜਾ, ਚੰਡੀ
ਦੀ ਵਾਰ ਤੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਬੰਧ ਤਕ ਦਰਜ ਹੈ।

ਭੋਟਾ ੧੨੦) ਰੁਪੈ

ਦੂਜੀ ਸੈਂਚੀ—ਜਿਸ ਵਿਚ ਪੰਨਾ ੧੫੫ ਤੋਂ ੨੫੪ ਤਕ ਅਥ ਚੋਖੀਸ ਅਵਤਾਰ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਰਾਮਾ
ਅਵਤਾਰ ਤਕ ਦਰਜ ਹੈ।

ਭੋਟਾ ੧੨੦) ਰੁਪੈ

ਤੀਜੀ ਸੈਂਚੀ—ਜਿਸ ਵਿਚ (ਪੰਨਾ ੨੫੪ ਤੋਂ ੪੩੪ ਤਕ) ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਵਤਾਰ ਦਰਜ ਹੈ।

ਭੋਟਾ ੧੨੦) ਰੁਪੈ

ਚੌਥੀ ਸੈਂਚੀ—ਜਿਸ ਵਿਚ (ਪੰਨਾ ੪੩੪ ਤੋਂ ੬੧੧ ਤਕ) ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਵਤਾਰ, ਖੜਗ ਸਿੰਘ ਦਾ
ਯੁਧ, ਨਰ ਅਵਤਾਰ, ਬਹੁਧ ਅਵਤਾਰ ਤੇ ਨਿਹਕਲੋਕੀ ਅਵਤਾਰ ਦਾ ਵਰਨਣ ਹੈ। ਭੋਟਾ ੧੨੦) ਰੁਪੈ

ਪੰਜਵੀਂ ਸੈਂਚੀ—ਜਿਸ ਵਿਚ (ਪੰਨਾ ੬੧੧ ਤੋਂ ੮੦੮ ਤਕ) ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਸਤ ਅਵਤਾਰ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ
ਸ਼ਸਤਰ ਨਾਮ ਮਾਲਾ ਪੁਰਾਣ ਤਕ ਦਾ ਵਰਨਣ ਹੈ।

ਭੋਟਾ ੧੨੦) ਰੁਪੈ

ਇਸ ਤੋਂ ਅਗਲੀਆਂ ਸੈਂਚੀਆਂ ਪੰਨਾ ੮੦੮ ਤੋਂ ਤ੍ਰਿਯਾ ਚਰਿਤ੍ਰਾਂ ਵੀਆਂ ਹਨ।

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ—

ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਐਂਡ ਕੋ:

ਧੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ, ਗਲੀ ਨੰ: ੪, ਬਾਗ ਰਾਮਾ ਨੇਦ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਜੀਵਨ ਝਾਤ

ਜਨਮ ਧਾਰਿਆ—੧੪੭੧ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ੧ਹਾੜ ਐਤਵਾਰ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹਿੰਦੀ

ਜਨਮ ਅਸਥਾਨ—ਬਸਤੀ ਕਾਂਸ਼ੀਪੁਰ ਦੇ ਪਾਸ (ਬਨਾਰਸ)

ਜਮਾਨਾ—ਦਿੱਲੀ ਪਤ ਸਕੇਦਰ ਲੋਧੀ

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ—ਕੋਸ ਦੇਵੀ, ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ

ਗੁਰੂ—ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ

ਵਿਆਹ—ਸ੍ਰੀ ਭਾਗ ਦੇਵੀ ਜੀ

ਸੇਤਾਨ— * *

ਕੋਮ—ਜ਼ਾਤ ਚੁਮਾਰ, ਗੋਤ ਜਸੀ

ਸਾਰੀ ਆਯੂ—੧੦੪ ਸਾਲ ੮ ਮਹੀਨੇ

ਦਿਹਾਂਤ—੧੫੭੫ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ੨੮ ਮਾਘ ਪੂਰਨਮਾਸੀ ਨੂੰ ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁਰੀ
ਵਿਚ ਰਾਜਾ ਨਾਗਰ ਮਲ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਸਮਾਧੀ ਹੈ।

(ਜਨਮ)

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਾਂਸ਼ੀ (ਬਨਾਰਸ) ਸ਼ਿਵਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ
ਦੀ ਪੁਰੀ ਹਿੰਦੂ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਆਹਲਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ। ਇਸ
ਪੁਰੀ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਨੇ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਵਰ ਦਿਤਾ ਕਿ ਜੋ ਮਨੁੱਖ

* ਜੀਵਨ ਝਾਤ ਪਹਿਲੇ ਸਫੇ ਤੇ ਇਸ ਲਈ ਦਿਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪੜਚੋਲੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਗਰੇਬ ਨੂੰ
ਪੜਚੋਲਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਪਵੇ। ਆਪ ਸਬੰਧੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਬੰਦ ਪੜੇ ਨੂੰ ਕਢਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਏਥੋਂ ਦੇਖ ਲਵੇ
ਥਾਕੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਵਾਦ ਮਾਨਣ ਲਈ ਸਾਰੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੋ। ਆਪ ਦੇ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਰਾਜੇ
ਮਹਾਰਾਜੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਨ। ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਕਨੌਰ ਮਨ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਦੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਦੇ ਅਨੀਆਲੇ
ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇ ਘਾਇਲ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਚ ਹੈ।

ਏਥੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗੇਗਾ ਉਹ ਮੁਕਤੀ ਪਾਵੇਗਾ। ਏਥੇ ਮੂਰਖ ਤੋਂ ਮੂਰਖ ਭੀ ਆਕੇ ਪੜੇਗਾ ਤਾਂ ਬੁਧੀ ਚਤੁਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਏਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਭ ਸੁਖਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਤਿਆਦਿਕ ਵਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਏਥੇ ਬੇਅੰਤ ਸੰਤ ਮਹਾਤਮਾਂ ਨਿਵਾਸ ਰਖਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ਹਿਰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਹੈ। ਪੰਡਤ, ਜੋਤਸ਼ੀ ਏਥੇ ਵਿਦਿਆ ਹਾਸਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਹਿੰਦੂ ਰਾਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਏਥੇ ਕਲਵਤਰ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਕ ਕਰਕੇ ਮੁਕਤੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਡਾ ਭੀ ਸੀ (ਜੋ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਰਾਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ)।

ਏਥੇ ਪਵਿਤਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਕਾਲੂ ਨਾਮ ਦਾ ਚੁਮਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਜੁਤੀਆਂ ਗੋਢਣ, ਸੀਣ ਤੇ ਕਾਠੀਆਂ, ਲਗਾਮਾਂ, ਤਾਰੂ, ਗਦੇਲੇ ਆਦਿਕ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕਾਲੂ ਦੇ ਘਰ ਸ੍ਰੀ ਲਖਪਤੀ ਮਾਈ ਦੀ ਕੁਖੋਂ ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ, ਬੜੇ ਚਾਵਾਂ ਮਲਾਰਾਂ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ। ਜਵਾਨ ਹੋਣ ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ਪਿੰਡ ਹਾਜੀ ਪੁਰ (ਏਥੋਂ ਦਾ ਤੁਲਸੀ ਰਾਮ ਪੰਡਤ ਸ੍ਰੀਤੁਲਸੀ ਰਮਾਇਣਦਾ ਕਰਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ) ਵਿਚ ਹਾਰੂ ਚੁਮਾਰ ਦੀ ਸਪੁਤ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਕੌਂਸ ਦੇਵੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਮਾਤਾ ਕੌਂਸ ਦੇਵੀ ਬੜੇ ਸੁਸ਼ੀਲ ਸਰੂਪ ਤੇ ਉਚ ਇਖਲਾਕ ਵਾਲੀ ਦੇਵੀ ਸੀ, ਪਤੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਸਫਲ ਹੋਣਾ ਸਮਝਦੀ ਸੀ ਇਸ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਜੋੜੇ ਨੇ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕੀਤੀ ਤੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸੰਕਲਪ ਚਾਹਿਆ ਕਿ ਸਾਡੇ ਘਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਭਗਤ ਪੁਤਰ

“ਇਸ ਦੀ ਵਿਰਧਤਾ ਵਿਚ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਵਿਤਰ ਥਾਣੀ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਠੌਰ ਮਨ ਵਾਲਾ ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ਼ ਕਾਸ਼ੀ ਵਿਚ ਮਰਨ ਨਾਲ ਨਰਕਾ ਤੋਂ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਤੇ ਧਰਮੀ ਪੁਰਸ਼ ਗਣੇਸ਼ ਦੇ ਫਸਾਏ ਸ਼ਹਿਰ ‘ਹੜੀਥੇ’ ਵਿਚ ਮਰਨ ਨਾਲ ਨਰਕਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ। ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੇ ਤਾਂ ਅਮਲਾਂ ਦੇ ਫੇਸਲੇ ਕਰਨੇ ਹਨ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਆਦਿ ਫੋਕਟ ਕਰਮ ਇਕ ਜੀਵ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਖਣ ਵਾਲੇ ਬੰਧਨ ਹਨ। ਯੁਕਾ—

ਮਨਰੁ ਕਠੌਰ ਸਰੇ ਬਨਾਰਸਿ ਨਰਕੁ ਨ ਬਾਚਿਆ ਜਾਈ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਸੇਤ ਮਰੈ ਹੜੀਥੈ ਤ ॥ ਗਲੀ ਜੈਨ ਤਰਾਈ॥ ੩॥

[ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪੰਨਾ ੪੮੪]

ਪੁਤਰ ਪੈਦਾ ਕਰੇ ਤਾਂਕਿ ਸਾਡਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇ ਤੇ ਕੁਲ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੇ ਇਸਤ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਬਣੀ ਰਹੇ।

ਘਟ ਘਟ ਕੀ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਦੀਨਾ ਬੰਧ ਕਰਤਾਰ ਤੇ ਬੇਹਨਾਂ ਦੀ ਫਰਿਅ ਦ ਸੁਣ ਹੀ ਲਈ ਵਗਤੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋ ਗਈ ਤੇ ਮਨ ਦੀ ਇਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਤਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਤ ਦੋਦਾ ਸੈ ਇਕੱਤਰ ਦਿਨ ਐਤਵਾਰ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰੋਹਦੀ ਵੇਲੇ ਪੁਤਰ ਦਾ ਸਧਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਪਿਤਾ ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਨੂੰ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਵਾਜੇ ਵਜਾਏ ਤੇ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕੀਤੇ। ਦਾਈ ਨੇ ਬਾਲਕ ਦੇ ਚਿਹਨ ਚਕਰ ਦੇਖਕੇ ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਤੇ ਕੌਂਸ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਪੁਤਰ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਖਲਖਲ ਵਧਾਈ ਦਿਤੀ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਦਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਅਨੇਕਾਂ ਬਾਲਕ ਜਨਮੇ ਹਨ ਪਰ ਅਜ ਤਕ ਅਜੇਹਾ ਬਾਲਕ ਜਨਮਦਾ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅੰਗ ਅਵਪਾਰਾਂ ਵਾਂਗ ਨੂਰ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਜਗ ਤੇ ਉਚਾ ਕਰੇਗਾ, ਹੇ ਭਰਾ ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਇਹ ਬਾਲਕ ਤੇਰੀ ਕੁਲ ਦਾ ਚੰਦਰਮਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਚਾਨਣੇ ਪਖ ਵਿਚ ਜਨਮ ਲਿਆ ਸੂ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਸੜਦੇ ਮੰਸਾਰ ਨੂੰ ਚਾਨਣੀ ਤੇ ਠੰਢ ਬਖਸ਼ੇਗਾ।

ਨਾਮ ਰਖਣਾ

ਸਵੇਰੇ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਪੰਡਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਹਾਥ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਤਾਰੀਖ ਦਾ ਪਤਾਲ ਕਰਨ ਤੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਸ਼ੁਕਲੀ ਭੇਰ ਤੇ ਜਨਮ ਦਿਨ ਦੀਆਂ ਛੁਟੀਆਂ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਮਾਘ ਵਿਚ ਨੀਯਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਗਲਤ ਹਨ। ਭਗਤ ਜੀ ਦਾ ਚਲਾਣਾ ਮਾਘ ਸ਼ੁਕਲੀ ਹੋ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਯਾ ਤਾਂ ਦਿਹਾਤ ਦੇ ਮੇਲੇ ਦੀਆਂ ਛੁਟੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਨਿਖਿਆ ਜਨਮ ਦਿਨ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਜਾਂ ਜਹਮੀਆ ਦੇ ਕਾਰਣ ਭਗਤ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਦਿਨ ਮਨਾਇਆ ਹੀ ਮਾਘ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਜਿਤਨੇ ਗਰੰਥ ਵੇਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਸਭ ਵਿਚ ਜਨਮ ਦਿਹਾਤਾ ਹਾਥ ਸਿਗਰਾਦ ਦਾ ਦਿਹਾਤਾ ਹੈ। ਇਕ 'ਭਗਤ ਵਾਣੀ' ਫਿਆਨੀ ਫਿਸਨ ਸ਼ਿਖ ਜੀ ਦੀ ਹੈ ਉਸ ਵਿਚ ਜਨਮ ਮਘਰ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਦਿਹਾਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪਤਾਲ ਕਰਨ ਤੇ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ।

ਵਾਸ 'ਅਨੰਦ'

ਬੁਲਾਯਾ ਸੁਵਛ ਆਸਨ ਤੇ ਦਫ਼ਣਾ ਰਖਕੇ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕੀਤੀ ਤੇ ਬਾਲਕ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਯਾ। ਪੰਡਤ ਬਾਲਕ ਦੇ ਅੰਗ, ਚਿਹਨ, ਚਕਰ, ਵਰਨ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ॥ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੋਕੇ ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਕਿ ਭਾਈ ਤੂੰ ਭਾਗੀ ਵਾਲਾ ਪਿਤਾ ਹੈਂ, ਜਿਸਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸਾ ਸੁੰਦਰ ਮਰੂਪ ਵਾਲਾ ਬਾਲਕ ਉਤਪਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੇਰੀ ਕੁਲ ਤਰੇਗੀ ਫੇਰ ਸਾਰੇ ਬਿਤ ਤੇ ਲਗਨ ਜੋੜਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਕਿ ਇਸਦਾ ਤੇਜ ਰਵਿ (ਸੂਰਜ) ਵਰਗਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਬਾਲਕ ਦਾ ਨਾਮ ਰਵਿਦਾਸ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਨੂੰ ਵਧਾਈ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਨੇ ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਸੁਧਾਰ ਲਈ ਤੇਰੇ ਘਰ ਨੂੰ ਭਾਗ ਲਾਏ ਹਨ ਇਸਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਸ਼ੋਭਾ ਦਾ ਛਤਰ ਬੁਲੇਗਾ ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਚਾਰੋਂ ਵਰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਤਿਕਾਰਨਗੇ।

ਪੜਨੇ ਪਾਣਾ

ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਹਨੇਰੇ ਘਰ ਚਾਨਣ ਕਰ ਦਿਤਾ, ਦਾਦੀ ਲਖਪਤੀ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਕਦੇ ਕੁਛੜੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਾਹੁੰਦੀ, ਜਦ ਥਕ ਜਾਂਦੀ ਪੰਝੜੇ ਵਿਚ ਪਾਕੇ ਸੂਟੇ ਦੋਂਦੀ, ਬਾਲਕ ਦੂਜ ਦੇ ਚੰਦਮਾਂ ਵਾਂਗ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਵਡਾ ਹੁੰਦਾ ਤਿਵੇਂ ਤਿਵੇਂ ਘਰ ਵਿਚ ਰੋਣਕ ਵਧਣ ਲਗੀ। ਭਗਤ ਜੀ ਬਾਲਕ ਪੁਣੇ ਦੇ ਸੋਹਣੇ ੨ ਚੋਜਾਂ ਨਾਲ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਤੇ ਦਾਦੀ ਜੀ ਨੂੰ ਹਸਾਉਂਦੇ ਤੇ ਖੁਸ਼ ਰਖਦੇ ਸਨ, ਦਾਦੀ ਪੋਤਰੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਭੀ ਅੱਖੋਂ ਚਿਹਲ ਨਾ ਹੋਣ ਦੋਂਦੀ। ਬਾਲਕ ਦੀਆਂ ਕੌਮਲ ਬੁਲੀਆਂ ਤੇ ਕਦੇ ਰੋਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਇਆ, ਸਗੋਂ ਹਰ ਵੇਲੇ ਤਪੀਸਰਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ ਤੇ ਮਸਤ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਜੇ ਬਾਲਕਾਂ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਖੇਡਣ ਜਾਣ ਤਾਂ ਬਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਹਰੀ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਦਸਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਬਾਲਕ ਦੀਆਂ ਵਚਿਤਰ ਗਲਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਬੜੇ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਕਿ ਇਸ ਨੀਚ ਘਰਾਣੇ ਵਿਚ ਏਹੋ ਰਬ ਦਾ ਰੂਪ ਕਿਵੇਂ ਜਨਮ ਲੈ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਘਰੋਂ ਖਾਣ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਉਹ ਕੱਲ੍ਹ

ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ, ਸਗੋਂ ਸਾਰੇ ਸੰਗੀ ਬਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡਕੇ ਖਾਣ ਦੀ ਆਦਤ
 (ਸਿਖਿਆ) ਸਖੋਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਲਕਾਂ ਜਦ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦਾ ਹੋ
 ਗਿਆ ਤਾਂ ਪਿਤਾ ਨੇ ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਲਈ ਪੰਡਤ ਸ਼ਾਰਦਾ ਨੰਦ
 ਜੀ ਪਾਸ ਵੱਡੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ, ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਦਾ ਬਾਲ ਤੇ
 ਇਕ ਰੁਪਈਆ ਪੰਡਤ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਕੇ ਪਰਨਾਮ ਕੀਤੀ, ਪੰਡਤ ਜੀ
 ਨੇ ਰੁਪਿਆ ਸੰਭਾਲ ਪੜ੍ਹਾਏ ਬਾਲਕਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਦਿਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਬੜੇ
 ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਦਾਖਲ ਕਰ ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਨੂੰ ਵਿਦਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਹੋਂਸਲਾ
 ਦਿਤਾ ਕਿ ਤੇਰੇ ਪੁਤਰ ਨੂੰ ਬੜੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਦਿਆ ਵਿਚ ਨੌਂ
 ਕਰਾਂਗਾ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਗਲ ਦਾ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰੀਂ।

ਪਿਤਾ ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਜੀ ਪੁਤਰ ਨੂੰ ਦਾਖਲ ਕਰਾ ਕੇ ਘਰ ਨੂੰ ਆ
 ਕੇ ਪਿਛੋਂ ਪੰਡਤ ਨੇ ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਕਾ ਖਾ ਗਾ ਆਦਿਕ ਅਖਰ ਲਿਖ
 ਕੇ ਦਿਤੇ ਤੇ ਪੜ੍ਹਨ ਸਿਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਪਰ ਰਵਿਦਾਸ ਚੁਪ ਕਰਕੇ
 ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ, ਏਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਪੰਡਤ
 ਭਵਾ ਜੋਤਸ਼ੀ ਸੰਨਿਆਸੀ, ਗੁਨੀ ਗਿਆਨੀ ਆ ਗਏ ਤੇ ਮਸਤ ਬੈਠਾ
 ਰਿਹਾ, ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਇਸ ਨੀਚ ਕੁਲ ਦੇ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ
 ਕਿਥੇ ਵਿਦਿਆ ਹੈ ਏਸਨੂੰ ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਸਾਰ ਕੀ ਹੈ। ਇਤਿ ਆਦਿਕ
 ਗੱਲਾਂ ਕਹਿਕੇ ਹਸਣ ਲਗ ਪਏ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਜੋ ਕੁਦਰਤੀ ਵਿਦਿਆ
 ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ, ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕੁਟ ਕੁਟਕੇ ਗਿਆਨ ਭਰਿਆ ਪਿਆ
 ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹੰਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕੁਬਚਨ ਸੁਣਕੇ ਪਵਿਤਰ ਮੁਖ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ
 ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਏਹ ਆਪਦੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਸ਼ਬਦ
 ਹੈ ਜੋ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਉਚਾਰਨ ਹੋਇਆ।

ਰਾਮਕਲੀ ਬਾਣੀ ਰਜਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ

੧ ਪੜੀਐ ਗੁਨੀਐ ਨਾਮੁ ਸਭੁ ਸੁਨੀਐ ਅਨਭਉ ਭਾਉ ਨਾ ਦਰਸੈ ॥
 ੨ ਲੋਹਾ ਕੰਚਨੁ ਹਿਰਨੁ ਹੋਇ ਕੈਸੇ ਜਉ ਪਾਰਸਹਿ ਨ ਪਰਸੈ ॥੧॥
 ੩ ਦੇਵ ਸੰਸੈ ਗਾਠਿ ਨ ਛੂਟੈ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦ ਮਤਸਰ ਇਨ ਪੰਚਹੁ
 ਮਿਲਿ ਲੂਟੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ੪ ਹਮ ਬਡ ਕੁਬਿ ਕਲੀਨ ਹਮ ਪੰਡਿਤ ਹਮ
 ਹਮ ਜੋਗੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ॥ ੫ ਗਿਆਨੀ ਗੁਨੀ ਸੂਰ ਹਮ ਦਾਤੇ ਇਹ ਬੁਧਿ
 ਕਬਹਿਨ ਨਾਸੀ ॥ ੨ ॥ ੬*ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਸਭੇ ਨਹੀ ਸਮਝਸਿ ਭੂਲਿ
 ਪਰੇ ਜੈਸੇ ਬਉਰੇ ॥ ੭ ਮੋਹਿ ਅਧਾਰੁ ਨਾਮ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਨ
 ਧਨ ਮੋਰੇ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

[ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ]

ਅਰਥ

ਰਾਗ ਰਾਮਕਲੀ ਵਿਚ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਦੇ
 ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਹੋਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ:—

ਹੇ ਭਾਈ ੧ ਵੇਦਾਂ, ਪੁਰਾਨਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਪੜ੍ਹੀਏ
 ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚ ਦਸੇ ਨਾਮਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰੀਏ ਤੇ ਸੁਣੀਏ ਤਾਂ ਵੀ ਅਸਲ
 {ਯਥਾਰਥ} ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ੨ ਜਿਵੇਂ ਲੋਹੇ ਨੂੰ ਭਠੀ ਵਿਚ ਜਿੰਨਾ
 ਮਰਚੀ ਹੈ ਤਾਅਦਿਓ, ਉਹ ਸੋਨਾ ਹਿਰਨ [ਪਾਸੇ] ਦਾ ਨਹੀਂ ਬਣ
 ਸਕਦਾ, ਜਦੋਂ ਤਕ ਪਾਰਸ ਨਾਲ ਨਾ ਲਗੇ। ੩ ਹੇ ਦੇਵਤਾ ਜਨੋ

*ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਜਿਤਨੇ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਭਾਣੀ ਦਰਜ ਹੈ ਉਹ ਕੇਵਲ ਇਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ
 ਦੀ ਅਰਾਧਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਸ਼ਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਆਸ਼ੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ
 ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਤਮਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਭਗਤਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰਿਆਇਆ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ
 ਭਾਣੀ ਸੁਣੀ ਤੇ ਭੇਜ਼ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੋਣੇ ਮਹਾਂ ਲਿਖਾਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖੀ ਹੈ। ਸ਼ੇਕਾ ਨਵਿਰਤ ਕਰਨ
 ਲਈ ਸੁਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤੇ ਤਵਾਰੀਖ ਖਾਲਸਾ ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਵਾਲੀ ਪਛਤੋਂ ਦੇਖੋ।

ਸੋਸਿਆਂ ਦੀ ਗੰਢ ਜੋ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਬਈ ਹੋਈ ਹੈ ਏਸ ਪੜਨ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਖੁਲਦੀ। ਕਾਮ ਕਰੋਧਾਇ ਪੰਜ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੇ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਲੁਟ ਲਿਆ ਹੈ। ਏਹ ਵਡੇ ਭਾਰੇ ਡਾਕੂ ਹਨ। ੪. ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਡੇ ਕਵੀ ਹਾਂ ਉਚੀ ਕੁਲ ਦੇ ਪੰਡਤ ਹਾਂ ਬੜੇ ਭਾਰੇ ਜੋਗੀ ਤੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹਾਂ। ੫. ਅਸੀਂ ਗਿਆਨੀ ਗੁਣਵਾਨ ਵਡੇ ਬਹਾਦਰ ਤੇ {ਸਖੀ} ਦਾਤੇ ਹਾਂ। ਤੁਸਾਂ ਸਾਰੇ ਵੇਦ ਪੜ੍ਹ ਲਏ ਪਰ ਕੁਮਤ [ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਬੁਧੀ] ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੰਕਾਰ ਡਾਕੂ ਲੁਟੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ੬. ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬੌਰਿਆਂ (ਮੂਰਖਾਂ) ਵਾਂਗ ਭੁਲੇ ਹੋਏ ਹੋ। ਉਸ ਇਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਨੀਕ ਰਸਤੇ [ਗਿਆਨ] ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ੭. ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਨਰਾਇਣ [ਵਾਹਿਗੁਰੂ] ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਹੀ ਅਧਾਰ {ਆਸਰਾ} ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਧਨ ਵੇ ਆਸਰੇ ਹੀ ਮੈਂ ਜੀਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਹੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰਖਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਵਿਦਿਆ ਪੜਨੇ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।

ਪੰਡਤ ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਤੋਂ ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਬਾਣੀ ਸੁਣਕੇ ਹੰਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਂਤ ਆਈ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅਵਿਤਾਰ ਜਾਣ ਕਰ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਝੁਕ ਗਏ। ਇਕ ਅਵਾਜ਼ ਹੋਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਭਾਈ ਇਹ ਬਾਲਕ ਧੂਰ ਤੋਂ ਹੀ ਸਾਰੀ ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹਕੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਪੜ੍ਹੇਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਦ ਪੰਡਤ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਦੂਤ [ਨੌਕਰ] ਨੂੰ ਭੇਜਕੇ ਆਪ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਨੂੰ ਸਦ ਕੇ ਸਾਰੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ ਤੇ ਕਿਹਾ ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਵਡੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਹੋ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਇਸ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਅਵਿਤਾਰ ਦੀ ਪਦਵੀ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਅਠਾਰਾਂ ਪੁਰਾਣ ਛੀਏ ਸ਼ਾਸਤਰ ਜਾਣਦਾ

ਹੈ। ਜਿਥੇ ਇਸ ਦੀ ਬੁਧੀ ਹੁਣੇ ਹੀ ਪੁਜ ਗਈ ਹੈ। ਉਥੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੀ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹਕੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੁਜ ਸਕੇ। ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਣ ਦੀ ਸਾਡੀ ਕੋਲ ਸਮਰਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਗੰਗਾ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਤੇ ਦੈਂਤਾਂ ਨੂੰ ਵੇਵੇ ਬਣਾਕੇ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰੇਗਾ।

{ ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਨੇ ਘਰ ਦੀ ਕਿਰਤ ਵਿਚ ਲਾਉਣਾ }

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਰੂਤ ਚੋਜ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦ ਉਮਰ ਦਸ ਕੁ ਸਾਲ ਦੀ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਬਚਾ ਤੂੰ ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹ ਲੈਂਦੇ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਪਾ ਦੇਵੇ। ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਮਾਇਆ ਬੰਬਰੀ ਦਿਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਮਾਇਆ ਹੀ ਮਾਇਆ ਕਮੇਂਦੀ ਹੈ। ਹਟੀ ਦਾ ਕੰਮ ਅਨਪੜ ਬੰਦੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਜਾਂ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੰਗੇ ਵਣਜ ਵਿਚ ਲਾ ਦੇਂਦੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿਚ ਚੰਗੀ ਇਜ਼ਤ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਪਰ ਪੁਤ੍ਰ ਹੁਣ ਪਿਓਂ ਦਾਦੇ ਦੀ ਕਿਰਤ ਹੀ ਸਿਖ ਲੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਰੋਟੀ ਕਮਾਕੇ ਖਾਣ ਸੋਗਾ ਹੋ ਜਾਵੇਂ। ਬੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਕੁਟੰਬ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਰਿਹਾ ਆਪਣਾ ਪੇਟ ਪਾਲਣਾ ਭੀ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਨੇ ਪਿਆਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਗੇ ਇਨਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਅਡੇ ਤੇ ਬੈਠਕੇ ਜੁਤੀਆਂ ਤੇ ਕਾਠੀਆਂ ਸੀਉਣ ਹੰਢਣ ਦੀ ਕਾਰ ਵਿਚ ਜੁੜ ਗਏ। ਪਿਤਾ ਦਾ ਬੋਝਾ ਜਿਹਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਪਾ ਕੇ ਆਪ ਬੜੀ ਸਿਆਣਪ ਤੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਗ ਪੈਂਦੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਵਾਰ ਦੇ ਜੀ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦੇ। ਨਵੀਆਂ ਜੁਤੀਆਂ ਦੇ ਉਪਰ ਔਸੇ ਵੇਲੇ ਬੂਟੇ ਪਾਉਂਦੇ ਕਿ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਜੇ ਕੰਮ ਕੋਈ ਘੰਟੇ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਉਹ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿਚ ਕਰਕੇ ਵੇਹਲੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ, ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਲਾਇਕ ਜਾਣਕੇ ਆਪਣੇ ਭਾਗਾਂ ਨੂੰ ਧੰਨ ਆਖਿਆ। ਆਪ ਦਾ ਹਸਮੁਖਾ ਮਿਠ ਬੋਲਾ ਸੀਤਲ ਸੁਭਾ ਦੇਖ ਸਾਰੇ

ਦੇ ਸੁਲਾਘਾ ਕਰਦੇ ਤੇ ਸ਼ੋਭਾ ਸੁਣ ਸੁਣਕੇ ਬਾਲਕ ਦੇ ਦਰਸਨ ਕਰਨ
ਦੇ ਤੇ ਜੋ ਸਵਾਲ ਕਰਦੇ ਉਸਦਾ ਐਸਾ ਯੋਗ ਜੁਆਬ [ਉਤਰ] ਦੇਂਦੇ
ਕਿ ਸੁਆਲੀ ਅਗੋਂ ਨਿਰਉਤਰ [ਲਾਜਵਾਬ] ਹੋ ਜਾਂਦਾ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਨੇਤਰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਥਲੇ ਨੂੰ ਨੀਵੇਂ ਰੋਂਹਦੇ ਸਨ
ਆਪ ਨੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਕਦੇ ਆਸੇ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਝਾਕਿਆ। ਜਦੋਂ
ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਉਦੋਂ ਧਿਆਨ ਸੂਈ ਧਾਗੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਮਸਤ ਰਹਿੰਦੇ।
ਜਦੋਂ ਵੇਹਲੇ ਹੁੰਦੇ ਉਦੋਂ ਨੇਤਰ ਬੰਦ ਕਰਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਜੋਤ ਨਾਲ ਸੁਰਤੀ
ਜੋੜ ਲੈਂਦੇ॥ ਆਪ ਦੇ ਹੋਂਠ ਸਦਾ ਹਿਲਦੇ ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਮਾਲੂਮ
ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਐਸੇ ਜਾਪ ਵਿਚ ਲਗੇ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਜਪਣ ਦੀ ਲੋੜ
ਨਹੀਂ। ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਾਪ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਅਜੱਪਾ ਜਾਪ ਨਾ ਵਿਸਰੈ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਮਾਏ॥

ਗਾਹਕ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਉਸ ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਦੂਰੋਂ ਦੂਰੋਂ ਚਲਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ
ਜਿਥੋਂ ਚੰਗਾ ਸਾਫ਼ ਸੁਥਰਾ ਤੇ ਸਸਤਾ ਸੇਵਾ ਲਭੇ। ਆਪ ਪੱਕਾ ਧਾਗਾ
ਲਾ ਕੇ ਐਸਾ ਸੋਹਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਕਿ ਗਾਹਕ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਦੂਜੀ ਦੁਕਾਨ ਤੇ
ਨਾ ਜਾਂਦਾ। ਹੋਰਨਾਂ ਦੁਕਾਨਦਾਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਆਪ ਨਵੇਂ ਜੋੜੇ ਭੀ ਵਾਜਬੀ
ਕੀਮਤ ਤੇ ਵੇਚਦੇ। ਚਮੜਾ ਕਮਾ ਕੇ ਠੀਕ ਲਾਣਾ, ਬੀਮਾਨਦਾਰੀ
ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਰਵਿਦਾਸ ਦੀ
ਸਾਫ਼ ਗੋਈ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਆਪਣੇ ਵਲ ਖਿਚ ਲਈਆਂ
ਤੇ ਬਰਾਦਰੀ ਵਿਚ ਘਰ ਘਰ ਚਰਚਾ ਹੋਣ ਲਗੀ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਅਤੇ ਤੇ
ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਮੇਲਾ ਲਗਾ ਰਹਿੰਦਾ॥ ਹਰੇਕ ਆਉਣ ਵਾਲੇ
ਸਜਣ ਦੀ ਜਲ ਖਾਣੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਤਿਆਰ ਬਰ ਤਿਆਰ
ਹੋ ਜਾਂਦੇ।

ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਨੀ

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਕਾਰ ਵਿਚ ਲਾਇਕ ਦੇਖ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਨ ਦੀ ਰੀਝ ਹੋਈ। ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰਾ ਸਾਰਿਬ ਬਾਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਦੋਹਰੇ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤਾ ਜਲਦੀ ਲਭਕੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂਕਿ ਰਲ ਮਿਲਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਵਿਵਾਹ ਕਰੀਏ। ਇਸ ਸੁਨੇਹੇ ਨੂੰ ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਬਾਨੂ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ਹੋਇਆ ਬਾਰੂ ਭੀ ਆਪਣੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਬਰਾਦਰੀ ਦਾ ਚੁਣਵਾਂ ਬੰਦਾ ਸੀ॥ ਸੋ ਇਸ ਨੇ ਮਿਰਜ਼ਾਪੁਰ ਨਾਮੀ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਇਕ ਸ਼ਸ਼ੀਲ ਲੜਕੀ ਦੇਖ ਕੇ ਸਾਹਾ ਸੋਧਕੇ ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਨੂੰ ਖਬਰ ਭੇਜ ਦਿਤੀ ਤੇ ਇਹ ਦਿਨ ਵਿਆਹ ਲਈ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੰਮਤ ੧੪੮੨ ਜੇਠ ਦੀ ਸੰਗਰਾਂਦ ਮੁਕਰਰ ਹੋਇਆ॥ ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਵਲੋਂ ਇਕਲੌਤੇ ਪੁਤਰ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਵਧ ਚੜ੍ਹਕੇ ਤਿਆਰੀ ਹੋਈ। ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਬੁਲਾਏ ਤੇ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੇਲੀਆਂ ਦੀ ਵਿੱਤੋਂ ਵਧ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ।

ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਅਰਥਾਤ ੧ ਜੇਠ ਨੂੰ ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਨਿਉਂਦਰਾ ਭਾਜੀ ਲੈ ਕੇ ਜਨੇਤ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਹੋਈ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਕੇ ਸੋਹਣਾ ਸਿਹਰਾ ਮਥੇ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ। ਜਾਂਝੀ ਛੋਟ ਕਰਦੇ ਵਾਜੇ ਵਜਾਉਂਦੇ ਬਘੀਆਂ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਕੇ ਮਿਰਜ਼ਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਪਹੁੰਚੇ॥ ਧੋਤਿਆਂ {ਧੀ ਵਾਲਿਆਂ} ਨੇ ਪਤੇਤਿਆਂ ਦਾ ਵਿੱਤੋਂ ਵਧ ਚੜ੍ਹਕੇ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਜਨੇਤ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਜਗਾ ਤੇ ਉਤਾਰ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਤੇ ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਦੇ ਪਦਾਰਥ, ਫਲ ਮੇਵੇ ਛਕਾਏ ਗਏ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕਦ ਉਪਰੰਤ ਪਰੋਣਿਆਂ ਨੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਰਾਮ ਕੀਤਾ॥ ਸਵੇਰ ਹੁੰਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਬੇਦੀ ਗਡੀ ਗਈ ਤੇ ਜਨੇਤ ਜੀਗਲ ਪਾਣੀ ਹੋ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਬੇਦੀ ਦੇ ਲਾਗੇ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਸਜ ਗਈ॥ ਪੰਡਤ ਹਰਦਿਆਲ ਜੀ ਨੇ ੨ ਗੀਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਲੜਕੇ ਲੜਕੀ ਦੋਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਦੁਖ ਸੁਖ ਵਿਚ ਇਕ

ਵੂਜੇ ਦਾ ਇਕ ਰਸ ਸਾਥ ਦੇਣ ਦਾ ਪ੍ਰਣ ਲੈਕੇ ਲਾਵਾਂ ਪੜੀਆਂ ਤੇ
 ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਤੇ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਸੁਪਤਨੀ ਭਾਗਨ ਦੇਵੀ ਨੇ ਬੇਦੀ ਦੇ
 ਉਦਾਲੇ ਚਾਰ ਪਰਦੇਖਨਾ ਕਰਕੇ ਨਿਮਸਕਾਰਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਵਧਾਈਆਂ
 ਫੁਲਾਂ ਤੇ ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੀਂਹ ਵਰਸਾਇਆ। ਅਭਿਆਗ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ
 ਦੀ ਚੜਦੀ ਕਲਾ ਦੇ ਸੋਹਲੇ ਗਾਣ ਲਗੇ। ਲਾਵਾਂ ਹੋ ਜਾਨ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ
 ਜਨੇਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕਰਕੇ ਨੀਯਤ ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ ਡੋਲੀ
 ਲੈ ਕੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਈ। ਚਾਵਾਂ ਭਾਵਾਂ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਕਾਂਸ਼ੀ ਵਿਚ ਪੁਜੇ।
 ਮਾਤਾ ਕੋਸਾਂ ਦੇਵੀ ਨੇ ਸਖੀਆਂ ਆਂਡਣਾਂ ਗਵਾਂਡਣਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਫੁਲਾਂ
 ਫੁਲਾਂ ਤੇ ਮੋਤੀਆਂ ਦੇਹਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨੂੰਹ ਰਾਣੀ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ।
 ਸੁੰਦਰ ਬਹੁ ਵਾਚਦ ਤੋਂ ਕੋਮਲ ਤੇ ਸੁਨੱਖਾ ਸਰੂਪ ਦੇਖ ਦੇਖ ਸੱਸ ਤੇ ਹੋਰ
 ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਨਾਂ ਗਦ ਗਦ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਮਾਤਾ ਕੋਸਾਂ ਦੇਵੀ ਨੇ ਪਿਆਰੀ
 ਨੂੰਹ ਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਵਾਰ ਕੇ ਪੀਤਾ। ਮਾਨੋਂ ਕਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੋਂ
 ਇਹ ਸੁਭ ਦਾਤ ਮੰਗੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨੂੰਹਾਂ ਸੱਸਾਂ ਦੇਵੇਂ ਮਾਵਾਂ ਧੀਆਂ ਬਣ ਕੇ
 ਰਹੀਏ। ਇਸ ਤਰਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਸੁਭਾਗ ਸਮਾਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਮਸਤੀ ਵੰਡਦਾ
 ਬਤੀਤ ਹੋਇਆ ॥ ਵਿਆਹ ਦੇ ਉਪਰੰਤ ਸਾਰਾ ਮੇਲ ਮੰਡਲ ਸੁਭ ਅਸੀਸਾਂ
 ਦੋਂਦਾ ਦੋਂਦਾ ਵਿਦਾ ਹੋ ਗਿਆ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਉਪਰਾਨਤਾ

ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਪੁਤਰ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ਬਚਪਨ ਦੇ ਸਮੇਂ
 ਵਿਚ ਏਸ ਲਈ ਕਰਨ ਦੀ ਛੇਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਰਵਿਦਾਸ ਮੋਹ ਵਿਚ
 ਹੋਕੇ ਉਦਾਸ ਰਹਿਣਾ ਸ਼ਾਇਦ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗਾ। ਪਰ ਸਭ ਕੁਝ ਉਸ ਦੀ
 ਇਛਾ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਇਆ। ਆਪ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਰੁਚੀ ਸਗੋਂ
 ਪਹਿਲੇ ਨਾਲੋਂ ਭੀ ਦੋ ਕਦਮ ਅਗੇ ਵਧੀ 'ਭਗਤ' ਤੇ ਸੰਸਾਰੀਆ ਜੋੜ
 ਕਦੇ ਨ ਆਇਆ ॥ ਵਾਲੀ ਗਲ ਸੋਲਾਂ ਆਨੇ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਕੰਵਲ ਫੁਲ

ਜਿਵੇਂ ਜਲ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੋਇਆ ਭੀ ਜਲ ਤੇ ਸਪਰਸ਼ ਤੋਂ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਪਾਣੀ ਜਿਤਨਾ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਕੰਵਲ ਫੁੱਲ ਭੀ ਉਤਨਾ ਹੀ ਵਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਰਦੰਗ ਤੇ ਰਬਾਬ ਨੂੰ ਨੌਹਕਰ ਰਾਗ ਤਾਲ ਵਿਚ ਬਦਲ ਦੇਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਗੇਂਦ ਨੂੰ ਜਿਤਨਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਦਬਾ ਕੇ ਮਾਰਿਆ ਜਾਏ ਉਤਨੀ ਉਚੀ ਉਠਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਜਲ ਨੇ ਆਪ ਦੀ ਬਿਰਤੀ ਦੇ ਕੰਵਲ ਫੁੱਲ ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਆਪਣੇ ਸਿਦਕ ਤੇ ਸ਼ੁਕਰਾਨੇ ਦੇ ਨੁਡਿਆਂ ਨਾਲ ਕਾਮ, ਕਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਹੰਕਾਰ ਆਦਿ ਚਟਾਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਤ ਧਰਮ ਦੇ ਮਾਰਗ ਵਿਚੋਂ ਉਡਾਕੇ ਗੁਰਮੁਖ ਗਾਢੀ ਰਾਹ ਚਲਾਯਾ। ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਇਸ਼ਨੀ ਆਦਿ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਭਿਜਕੇ ਭੀ ਆਪ ਪਰਵਾਹੇ ਹੋਏ ਚੰਦ ਵਾਂਗੂ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿਚ ਰਹੇ ਆਪਣੀ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਵਿਚੋਂ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜੇ ਮੁਫਤ ਗੰਢ ਕੇ ਜਾਂ ਸੀਉਂ ਕੇ ਦੇਂਦੇ। ਆਪ ਦੀ ਇਸ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹੀ ਤੇ ਇਲਾਹੀ ਬਲਕ ਨੇ ਮੰਦੋਖ ਦਾਸ ਤੇ ਹੋਰ ਪਰਵਾਰ ਦਾ ਮੰਨ ਭੀ ਖੇੜੇ ਵਿਚ ਲੈ ਆਂਦਾ।

ਇਕ ਦਿਨ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਕਿ 'ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਮੁਕਤੀ' ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਜੁਗਤੀ ਨਹੀਂ ਪਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਦਤਾਤਰੇ ਆਦਿਕ ਸਭ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹਨ ॥ ਇਸ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੰਮ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ॥ ਨਿਗੁਰੇ ਰਹਿਕੇ ਮਰਨਾ ਨਰਕਾਂ ਦਾ ਭਾਗੀ ਬਣਨਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਚਾਨਣ ਬਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਕਟੋੜਾ ਦੂਰਜ, ਅਰਬ ਚੰਦਰਮਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਰਿਸ਼ਮਾਂ ਨਾਲ ਚਾਨਣ ਨਹੀਂ ਖਲਾਰ ਸਕਦੇ ਉਥੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਰਹਿਮਤ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਮਨ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਚੰਦਰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੇਵਲ ਗੁਰੂ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਤ ਕੁਸੁਤ ਦੀ

ਇਹ ਕਰਕੇ, ਡੋਲਦੇ, ਤੇ ਬਿੜਕਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਹਿਮਾਲਾ ਪਰਬਤ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਅਹਿਲ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਗੁਰੂ ਆਪਣੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਚਪੂ ਲਾਕੇ ਨਾਮ ਦੀ ਬੇੜੀ
ਵਿਚ ਬਠਾਕੇ ਹਰ ਪਰਾਨੀ ਮਾਤਰ ਨੂੰ ਭਵਜਲੋਂ ਪਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ 'ਪਾਰ
ਲਗਾਏ ਭਵਜਲੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਏੜਾ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਮੋਟਦੇ ਪਲਕਾ
ਵਿਚ ਗੇੜਾ' ਸੁਖ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿਚ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ। ਸਤਿਗੁਰੂ
ਦਿਲ ਤਪਦੇ ਨਾਰੈ ਦਿਸ ਤੇ ਰਹਿਮਤ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸੇ ਬੇਮੁਹਤਾਜਾ। ਜਿਸ ਤੇ
ਬਖਸ਼ ਗੁਰੂ ਦੀ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ।

ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨਾ

ਮਨ ਵਿਚ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦਾ ਧਾਰ ਕੇ ਇਕ ਦਿਨ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ
ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਬੈਰਾਗੀ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਆ ਡਿਗੇ ਤੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕੇ
ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੇ ਗੁਰਦੇਵ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਾਸਾਂ ਦਾ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕਰਕੇ
ਨਾਮ ਦਾ ਦਾਨ ਪਰਦਾਨ ਕਰੋ। ਯਥਾ... 'ਬਾਬੂ ਗੁਰੂ ਅੰਧੇਰ ਹੈ ਵੰਦ ਚੜਨ
ਹਜਾਰਾਂ।' ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਪਰਾਪਤੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ
ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ 'ਕਬੀਰ ਸੇਵਾ ਕਰੁ ਦੁਇ ਭਲੇ ਏਕੁ ਸੰਤੁ ਇਕੁ ਰਾਮੁ॥
ਰਾਮ ਜੋ ਦਾਤਾ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਸੰਤੁ ਜਪਾਵੈ ਨਾਮ॥' ਸਤਗੁਰੂ ਭਰਮ ਦੇ ਪਰਦੇ
ਬੇਹਲ ਕੇ ਅਮਰ ਪਦਵੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ
ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੰਜੀ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਜੇਦਰਾ ਨਹੀਂ ਖੁਲਦਾ
ਇਵੇਂ ਹੀ ਬਗੈਰ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਨਾਮ ਧਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਇਹ ਪ੍ਰੇਮ ਭਰੀ ਬਿਨੇ ਸੁਣ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾ ਨੰਦ
ਜੀ ਨੇ ਉਤਰ ਦਿਤਾ ਕਿ ਹੇ ਪੁਰਖਾ! ਇਕ ਤਾਂ ਤੂੰ ਨੀਚ ਜਾਤ ਦਾ ਹੈਂ
ਚਮੜੇ ਦਾ ਕਰਮ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਕਿਸੇ ਕੁਲ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਸੰਬੰਧ

ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਤੇ ਵੇਦਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖ ਚੰਦ ਜਾਤੀ ਵਾਲੇ, ਚੰਗੇ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਬਨਾਣਾ ਚਾਹੀਏ, ਸੂਦਰ ਦਾ ਸਿੱਖ ਸੇਵਕੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਤੁਲਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੂਦਰ ਨੂੰ ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ॥ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਆਪ 'ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ' ਹੈ ਕਾਸ਼ੀ ਪੁਰੀ ਦੇ ਸਭ ਵਿਦਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸੇਭਾ ਕਰਦੇ ਬਕਦੇ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਇਕ ਭੇਖਧਾਰੀ ਵੈਸ਼ਨੋ ਸੰਵ ਹਾਂ, ਤੂੰ ਇਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਜਪਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ। ਕਾਮ ਕਟੋਧ ਆਦਿ ਦੁਸ਼ਟ ਵਾਸਨਾਵਾਂ ਦਾ ਤੇਰੇ ਮਨ ਪਰ ਕਿੰਚਤ ਭਰ ਭੀ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੈ॥ ਜੇ ਭਾਂਡਾ ਅਗੇ ਭਰਪੂਰ ਹੋਵੇ ਉਸ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵਸਤੂ ਪੈਣ ਨੀਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਸੋ ਤੂੰ ਜਗਤ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੇਕੇ ਸੁਧਾਰ ਕਰ ਤੇ ਖੁਦ ਹੀ ਚਾਰੇ ਵਰਨ ਦਾ ਗੁਰੂ ਹੋਵੇਂਗਾ। ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਦੇ ਸਭ ਪਾਤਕ ਲਥੇ* ਗਏ ਹਨ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਢੀਵਾ ਦਿਖਾਉਣਾ ਹਾਸੇ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥

* ਕੁਝ ਗਰੇਬਾਂ ਵਿਚ ਰਵਿਦਾਸ ਦਾ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਬਾਰੇ ਗਾਠ ਲਿਖਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕਹਾਣੀ ਇਹ ਵਾਧੂ ਜਿਹੀ ਮਨੋਰਥਪਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਉਦਾ ਦੇਵਣ ਵਿਚ ਸਟੋਰੀ ਬੜੀ ਸੋਚਰ ਹੈ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਇਕ ਜਨਮ ਵਿਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਅੰਤੀ ਮਹਾਨ ਪਦਵੀ ਪਾ ਸਕਦੇ। ਪੂਰਬਲੇ ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਸੰਸਕਾਰ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦਾ ਬਾਰਨ ਹੋਂਦ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਵਿਦਾਸ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਉਚੀ ਉਲਾ ਦਾ ਗੱਦਾ ਸੀ ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਥਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਲਿਆਇਆ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਦਿਨ ਬਾਣੀਏ ਕਲੇ ਗਾਦ ਲੇਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਰਸਲੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ। ਇਹ ਬਾਣੀਆਂ ਕੁਸਿਆਰ ਜਾਤ ਦੇ ਸਾਧੂਕਾਰ ਕਲੇ ਅਸਦ ਲੇਕੇ ਵਰਤਦਾ ਸੀ। ਜਦ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਸਮਾਧੀ ਲਾਨ ਲਈ ਸਜੇ ਤਾਂ ਮਨ ਵਿਚ ਕਲਪਨਾ ਪੈਦ ਹੋਈ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਅਸਥਿਤ ਨਾ ਹੋਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦਿੱਤੇ ਚੋਲੇ ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਪੁਛ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਿਖਾ ਰਾਤੋ ਰਾਤ ਕੌਸੇ ਵੇਸੇ ਘਰੇ ਲਿਆਯਾ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਸਮਾਧੀ ਕਦੀ ਉਖੜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਅਜ ਸੁਰਤ ਸਬਦ ਵਿਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜ਼ਰੂਰ ਆਪ ਨੇ ਕਿਸੇ ਮਧਮ ਪੁਰਸ਼ ਦੇ ਘਰੇ ਸੀਧਾ ਮੰਗਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਆਪ ਜੇਹੇ ਸਚ ਦੱਸੋ।

ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਗਾਠ ਅਗੇ ਸਚੇ ਸੰਤ ਹਾਲ ਦਾ ਦਿਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਕ ਬਾਣੀਏ ਕਲੇ ਗਾਦ ਲੇਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਅਗੇ ਦੱਸੇ ਸਭਾ ੨੮ ਤੇ

ਚੰਦ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਦੀ ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਣਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਬੜੇ
ਸੰਖੇਪ ਹੋਏ ਤੇ ਬਿਨੈ ਕੀ ਗੁਸਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੋ, ਈਸ਼ਵਰ
ਦੇ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਹੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੇ ਬੰਦਨਾ 'ਮੋਗਲ' ਵਿਚ
ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਸੋਭਦਾ। ਇਹ ਮਲ ਮੂਤ ਦਾ ਭਰਿਆ ਬੇਲਾ ਜੋ ਕਿ ਹਰ
ਜਾਤ ਵਿਚ ਜੀਵ ਦਾ ਇਸ ਉੱਤੇ ਗੁਮਾਨ ਕਰਨਾ ਆਪ ਵਰਗੇ ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਵਿਰੁਧ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਆਪ ਮੈਨੂੰ ਚੁਮਾਰ ਜਾਨ
ਤੋਂ ਚੁਰਨਾ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਾ ਕਰੋ ਸਗੋਂ ਭੀਲਨੀ ਵਾਂਗ ਚਰਨ ਛੋਹ ਬਖਸ਼ਕੇ
ਨਿਹੇ ਨੂੰ ਲਾਲ ਤੇ ਕਚ ਨੂੰ ਕੰਚਨ ਬਣਾ ਦਿਓ, ਤਾਂਕਿ ਆਵਾ ਗਵਨ ਦੇ
ਪਰਸੰਗੀ ਝਗੜੇ ਵਿਚੋਂ ਛੁਟ ਜਾਵਾਂ, ਇਤਨੇ ਬਚਨ ਕਹਿਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ
ਵੈਰਾਗ ਵਿਚ ਆ ਗਏ ਤੇ ਏਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ—

ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਪਦੇ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਗੀ

੧ ਮੇਰੀ ਸੰਗਤਿ ਪੋਚ ਸੋਚ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ॥ ੨

(ਸਫਾ ੨੮ ਦੀ ਥਾਕੀ)

ਜੋ ਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਰਸੋਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਚੁਮਾਰ ਜਾਤ ਦਾ ਹੈ ਇਹ ਸੁਣ ਗੁਰੂ ਨੇ ਉਤਰ ਦਿਤਾ
ਜਾਹ ਗੁਆਰਾ ਦੇ ਘਰ ਜਨਮ ਲਵੇਗਾ ਪਰ ਸੋਭੀ ਜਾਗੀ ਰਹੇਗੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਨੀਚ ਕੁਲ ਦੇ ਘਰ ਦਾ
ਜਨਮ ਪਵਾ ਜਿਤਾ ਹੈ ਸੋ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਦੇ ਇਸ ਸਰਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਗੰਗਾ ਤਟ ਤੇ ਜਾਕੇ ਪਰਾਨ
ਕਿਆਗ ਦਿਤੇ ਤੇ ਚਮਾਰ ਘਾਟੇ ਵਿਚ ਜਨਮ ਲਿਆ। ਜਨਮ ਲੈਣ ਉਪ੍ਰੰਤ ਆਪ ਨੇ ਮਾਤਾ ਦਾ ਦੁਧ ਪੀਣਾ
ਕਿ ਦਿਤਾ ਤਦ ਈਸ਼ਵਰ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ਬਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਤੇਰਾ ਸਿਖ ਸੰਤੋਖ
ਤੇ ਘਰੇ ਜਨਮ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈ ਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਖਾਦਾ ਆਪ ਜਾਕੇ ਉਸਦਾ ਸਰਾਪ ਸ਼ਖਸੋਂ ਤਾਕਿ ਮਾਤਾ ਦਾ
ਦੁਧ ਪੀਕੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਪੀੜ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੇ ਤਦ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਦੇ ਘਰ ਆਏ ਤੇ ਬਾਲਕ ਦੇ ਦਰਬਨ
ਕਦ ਪੂਰਨ ਹੋਕੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਗਤਾ ਦੁਧ ਪੀ ਲੈ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਅੰਗਣ ਮੁਆਫ ਕੀਤੇ ਜਨ ਤੇ ਏਸੇ ਜਨਮ ਵਿਚ
ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ। ਤਦ ਬਾਲਕ ਨੇ ਚੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੁਧ ਹੁੰ ਘਿਆ।

ਨੋਟ—ਇਹ ਸਾਖੀ ਕਿਸੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਚੰਗੇ ਪਿਓ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਿਓ ਬਨਾਣ ਵਾਲੀ ਕਹਾਣੀ
ਨੁਸਾਰ ਘੜੀ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜਾਤ ਪਾਤ ਫਾਲ ਈਰਖਾ ਜਾ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ

(ਅਨੰਦ)

ਮੇਰਾ ਕਰਮ ਕੁਟਿਲਤਾ ਜਨਮ ਕੁਭਾਂਤੀ ॥ ੧ ॥ {੩}
ਰਾਮ ਗੁਸਈਆ ਜੀਅ ਕੇ ਜੀਵਨਾ ॥ ਮੋਹਿ ਨ
ਬਿਸਾਰਹੁ ਮੈ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ੪. ਮੇਰੀ ਹਰਹੁ
ਬਿਪਤਿ ਜਨ ਕਰਹੁ ਸੁਭਾਈ ॥ ਚਰਣ ਨ ਛਾਡਉ
ਸਰੀਰ ਕਲ ਜਾਈ ॥੨॥ ੫. ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਪਰਉ
ਤੇਰੀ ਸਾਭਾ ॥ ਬੋਗਿ ਮਿਲਉ ਜਨ ਕਰਿ ਨ ਬਿਲਾਂਦਾ ॥੩॥

ਅਰਥ—ਗੁਰਿਤੀ ਰਾਗ ਵਿਖੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ
ਬੇਨਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ—

੧. ਠੀਕ ਮੇਰੀ ਸੰਗਤ ਨੀਚਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ ਇਹੋ ਹੀ ਸੋਚ (ਵਿਚਾਰ)
ਮੈਨੂੰ ਦਿਨ ਰਾਤ ਰੋਹਦੀ ਹੈ। ੨. ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਭੀ ਕੁਟਲ {ਟੋਡਾ} ਜੇਹਾ ਹੈ
ਤੇ ਜਨਮ ਭੀ ਖੁਟੀ ਤਰਾਂ ਦਾ ਹੈ। ੩. ਹੇ ਗੁਸਈ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਜੀਆਂ ਨੂੰ
ਜੀਵਨ ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਨਾ ਵਸਾਰਹੁ ਮੈਂ
ਤੁਹਾਡਾ ਦਾਸ ਹਾਂ। ੪. ਹੇ ਗੁਰਦੇਵ, ਮੇਰੀ ਬਿਪਤ {ਪੀੜਾ} ਦੂਰ ਕਰੋ ਤੇ
ਦਾਸ ਬਣਾਕੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੋ ਭਾਵ ਦਾਸਾਂ ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਵ ਬਖਸ਼ੋ। ਮੈਂ
ਆਪ ਦੇ ਚਰਨ ਨਹੀਂ ਛਡਾਂਗਾ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਭਾਵੇਂ ਕਲ {ਭਲਕ} ਨੂੰ
ਹੀ ਚਲਿਆ ਜਾਵੇ। ੫. ਹੇ ਗੁਰਦੇਵ, ਰਵਿਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨ [ਸਾਭਾ]
ਵਿਚ ਡਿਗਾ ਹੈ। ੬. ਇਸ ਲਈ ਛੇਤੀ ਮੇਲ ਲਵੋ ਦੇਰੀ ਨਾ ਕਰੋ।

ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਨੇ ਚਰਨੀ ਲਾਓਣਾ

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਇਸ ਨਿਮਰਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਰਾਮਾ ਨੰਦ
ਜੀ ਨਿਰੁਤਰ ਹੋ ਗਏ ਤੇ ਗਲ ਨਾਲ ਲਾ ਲਿਆ। ਅਤੇ ਫੁੱਲ ਗਿਆਨ
ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਬਖਸ਼ ਦਿਤਾ, ਦੀਵਾ, ਤੇਲ, ਵਟੀਆਂ ਅਗੇ ਹੀ ਤਿਆਰ
ਸਨ, ਦੇਰ ਸਿਰਫ ਤੀਲੀ ਘਸਾਉਣ ਦੀ ਸੀ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਜਦੋਂ
ਗਿਆਨ ਦੀ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਦੀਵਾ ਪਰਚੰਡ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਘੁਪ ਅੰਧੇਰਾ

ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਗੰਦੀਆਂ ਨਾਲੀਆਂ ਗੰਗਾ ਵਿਚ ਮਿਲਕੇ
 ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਪੱਥਰ ਤੇ ਲੋਹਾ ਬੋਝੀ ਦੀ
 ਸਹਾਰੇ ਸਾਗਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ
 ਜੀ ਰੂਹ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੋਕੇ ਸੌਂਹ ਵਰਨਾਂ ਵਿਚ ਨਾਮਨਾ
 ਪਾਉਣ ਲਗੇ। ਵੈਥੇ ਪਦ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਤੇ ਤੀਨ ਲੋਕ ਦੀ ਸੂਝ ਹੋ
 ਗਈ। ਰੂਹ ਜੀ ਨੇ ਭਰਿੰਗੀ ਵਾਂਗੂ ਕੀੜੇ ਨੂੰ ਭੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਸਪਰਸ਼
 ਕਰ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਹੁਣ ਨਰ ਤੋਂ
 ਸੁਖਪਤਾ ਹੋਕੇ ਵੈਰਾਗ ਵਿਚ ਫਿਰ ਇਉਂ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਲਗੇ—

ਰਾਗ ਸੂਹੀ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ

੧. ਸਹ ਕੀ ਸਾਰ ਸੁਹਾਗਨਿ ਜਾਨੈ ॥ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ
 ਸੁਖ ਰਲੀਆ ਮਾਨੈ ॥ ੨. ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੇਇ ਨ ਅੰਤਰੁ
 ਰਾਖੈ ॥ ਅਵਰਾ ਦੇਖਿ ਨ ਸੁਨੈ ਅਭਾਖੈ ॥ ੩. ਸੋ ਕਰ
 ਜਾਨੈ ਪੀਰ ਪਰਾਈ ॥ ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਦਰਦੁ ਨ ਪਾਈ ॥੧॥
 ਰਹਾਉ॥ ੪. ਦੁਖੀ ਦੁਹਾਗਨਿ ਦੁਇ ਪਖ ਹੀਨੀ ॥ ਜਿਨਿ
 ਨਾਹ ਨਿਰੰਤਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਕੀਨੀ ॥ ੫. ਪੁਰਸਲਾਤ ਕਾ
 ਪੰਥੁ ਦੁਹੇਲਾ ॥ ਸੰਗਿ ਨ ਸਾਥੀ ਗਵਨੁ ਇਕੇਲਾ ॥ ੨ ॥
 ੬. ਦੁਖੀਆ ਦਰਦਵੰਦੁ ਦਰਿ ਆਇਆ ॥ ਬਹੁਤੁ
 ਪਿਆਸ ਜਬਾਬੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੭. ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ
 ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ॥ ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ ਤਿਉ ਕਰੁ ਗਤਿ
 ਮੇਰੀ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਟੀਕਾ—੧. ਪਤੀ ਦੀ ਸਾਰ ਸੁਹਾਗਨ ਹੀ ਜਾਣਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੀ
 ਹੋਕਾਰ ਨੂੰ ਛਡਕੇ ਸੁਖ ਤੇ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ੨. ਤਨ ਮਨ
 ਧਨ ਸਭ ਕੁਝ ਪਤੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕੋਈ

ਭੀ ਭੇਤ ਨਹੀਂ ਰਖਦੀ ਭਾਵ ਦੂਹ ਦਿਲਾਂ ਤੋਂ ਇਕ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਮਰਦ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੀ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ੩. ਉਹ ਕਦੋਂ ਬਗਾਨੀ ਪੀੜ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਜਿਦੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰਲੇ ਵਿਚ ਕੋਝੀ ਜਿਨਾਂ ਭੀ ਦਰਦ (ਪਿਆਰ) ਨਹੀਂ। ੪. ਦੁਹਾਗਨ [ਖੋਟੇ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੀ] ਇਸਤਰੀ ਦੇਵਾਂ ਥਾਵਾਂ {ਸਹੁਦੇ-ਪੇਕੇ} ਦੇ ਸੁਖ ਤੋਂ ਹੀਨ ਹੋ ਕੇ ਦੁਖ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ 'ਸਹੁਦੇ ਵੇਈ ਨਾ ਲਹੈ ਪੇਈਅ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥ ਪਿਰੁ ਵਾਤਝੀ ਨ ਪੁਛਸੀ ਧਨ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਉ ॥ ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਹੁ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨ ਕਰਕੇ ਭੇਦ ਰਖਦੀ ਹੈ ਤੇ ਆਗਿਆ (ਭਗਤ) ਦਾ ਪਾਲਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਉਹ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਵਿਚ ਠੇਡੇ ਖਾਂਦੀ ਹੈ, ਭਾਵ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤਰੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਤੀ ਤੋਂ ਬੇਮੁਖ ਹੋਕੇ ਖੋਟੇ ਕਰਮਾਂ ਵਿਚ ਲਗਕੇ ਦੁਖ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ੫. ਪੁਰਸਲਾਤ ਭਵਜਲ ਦਾ ਰਸਤਾ ਬੜਾ ਖਰਾਬ ਤੇ ਦੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤੇ ਬੜਾ ਭਰਾਵਨਾ ਹੈ ਤੇ ਉਥੇ ਕੋਈ ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚਲਨਾ ਤੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਕੱਲੇ ਹੀ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ੬. ਹੇ ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਕਦਰਵੰਦ ਦੁਖ ਵੰਡਣ ਵਾਲੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੁਖੀਆਂ ਦੇ ਆਪ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੇ ਆਇਆ ਹੈ ਪਰ ਆਪ ਨੇ ਅਜੇ ਤਕ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿਤਾ ਭਾਵ ਮੇਰੀ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ੭. ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੌਹਦੇ ਹਨ ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਨੀ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਕੇਵਲ ਤੇਰਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਭੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਸ ਜੀਵ ਦਾ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਕਰੋ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਾ ਢੰਗ ਦਸਣਾ

ਭਗਤ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਐਸੇ ਵਿਰਾਗ ਦੇ ਭਿਜੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤੇ ਬੈਰਾਗ ਮਤ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਸਮਝਾਇਆ ਤੇ ਕਿਹਾ ਬਚਾ ਕਿਸੇ ਜਾਨਦਾਰ

ਜੀਵ ਨੂੰ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ, ਮਾਸ ਸ਼ਰਾਬ, ਭੰਗ, ਚਰਸ ਆਦਿਕ ਕਿਸੇ ਨਸ਼ੀਲੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸੇਵਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਭਾਵ ਵੈਸ਼ਨੋਂ ਬਣਕੇ ਨਿਰਮਲ [ਸੀਤਲ] ਅਹਾਰ {ਭੋਜਨ} ਸੇਵਨਾ। ਨਿਤ ਤੜਕੇ ਉਠ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਠਾਕੁਰ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ, ਉਪਰੰਤ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਦਾ ਧਿਆਨ ਬਿਠਾਕੇ ਨੇਤਰ ਮੂੰਦ ਸਮਾਧੀ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਣਾ। ਜੇ ਦਰ ਤੇ ਸਿਖਯਾ ਲੈਣ ਲਈ ਆਵੇ ਉਸਨੂੰ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ, ਤੇ ਦਸਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਧਰਮ ਕਿਰਤ ਕਰਕੇ ਗਰੀਬਾਂ ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡਕੇ ਖਾਣਾ। ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਉਨਤਾਈ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਦੁਧ ਵਾਂਗੂੰ ਜਾਤ ਲਾਉਣੀ ਬਾਕੀ ਸੀ ਜੋ ਅੱਜ ਲਾ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਹੁਣ ਤਤਵ ਵਸਤੂ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਭਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰੋ।

ਮੇਰੇ ਕਹੇ ਅਨੁਕੂਲ ਕਰਮ ਕਰੇ ਪਰਵਾਰ ਵਿਚ ਨਿਰਇਛਤ ਹੋਕੇ ਵਿਚਰੇ ਜਿਤਨੀ ਸ਼ਰ ਬਣ ਆਵੇ ਜੀਵ ਮਾਤਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ। ਆਪਣੀ ਸੁਰਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਲਈ ਵਰਤੋ ਕੇਵਲ ਸੁਆਰਥ ਹਿਤ ਵਰਤਨਾ ਅਗਿਆਨਤਾ ਤੇ ਪਸ਼ੂ ਪੁਣਾ ਹੈ॥ 'ਕਾਹੂ ਫਲ ਕੀ ਇਛਾ ਨਹਿ ਥਾਡਹਿ ਕੇਵਲ ਭਗਤ ਕੀਰਤਨ ਸੇਗ ਰਾਚਹਿ॥' ਦੇਸ਼ ਦਸਾਂਤਰਾਂ ਜਾਤੀ ਬਣਨ ਕਰਕੇ ਧਰਮ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦਾ ਕਰਮ ਕਰੇ ਆਪਣੀ ਗਰੀਬ ਜਾਤੀ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਦੇਕੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਖਲਿਹਾਰੇ। ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਬਸਤ੍ਰ ਦੇਣੇ ਜੋੜਾ ਪਹਿਰਾਨਾ ਪਿੰਡ ਪੁਵਾਨ ਤੁਲ ਪੁੰਨ ਹੈ। ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਕਰੋਣਾ ਅਸਲ ਅਸਮੇਧ ਕਤ ਹੈ॥ ਧਨ ਪਦਾਰਥ ਕੋਲ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਮਨੁਖ ਅਸਲ ਵਿਚ ਗਰੀਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਗਰੀਬੀ ਉਹੋ ਹੀ ਮਾਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਬਾਹਾਂ ਵਿਚ ਬਲ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਤਮਾਮ ਸੰਸਾਰ ਨਾਲੋਂ ਗਰੀਬ [ਮਾੜਾ] ਹੋਵੇ। ਐਸੇ ਗਰੀਬ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਹਰੀ ਦਾ ਵਾਸਾ ਹੈ ਤੇ ਲੋਕ ਪੁੰਨਕ ਵਿਚ ਮੁਖ ਉਜਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਨੇ ਘਰ ਆ ਜਾਣਾ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਆਗਿਆ ਪਾ ਭਗਤ ਜੀ ਵਾਪਸ ਘਰ ਨੂੰ ਆ ਗਏ ਤੇ ਹੋਰਨਾਂ *ਬਾਰਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਸਮਾਨ ਬੈਰਾਗੀ ਮਤ ਧਾਰਨ ਕਰ ਵੈਸ਼ਨੋਂ ਮਤ ਦੇ ਕਰਮ ਕਰੋਣ ਲਗੇ ਅਤੇ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਧਰਮ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨ ਤੇ ਵੰਡ ਛਕਣ ਲਗੇ ਅਤੇ ਡੇਰੇ ਤੇ ਜੋ ਸੰਤ ਸਾਧ ਆਵੇ ਉਸਨੂੰ ਨਵਾਂ ਜੋੜਾ ਭੀ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ॥ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਲੇ ਕਰਮ ਤੋਂ ਕਦੇ ਨਾ ਰੋਕਿਆ ਸਗੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਅਤਿਥੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਪੁਤਰ ਦਾ ਹੱਥ ਵਟਾਂਦੇ। ਆਪ ਦੀ ਇਸ ਕੀਰਤੀ ਨੂੰ ਸੁਣ ਸੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਸਭਿਅਤਾ ਵੀ ਸ਼ੁਦਰ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਚਹਿਣ ਲਗ ਪਈ ਆਖੇ ਧਨ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ।

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨਿਤ ਸੁਭਾ ਸ਼ਾਮ ਵਸਤੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਜਾ ਗੰਗਾ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਸੋਧ ਭਜਨ ਬੈਦਗੀ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੁੰਦੇ ਤੇ ਨਾਕਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਪ ਨੂੰ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ। ਦੋ ਪਹਿਰ ਪੂਰੇ ਪਾਠ ਪੂਜਾ ਵਿਚ ਗੁਜਾਰ ਬਾਕੀ ਦੋ ਪਹਿਰ ਸੰਸਾਰਕ ਵਿਹਾਰ ਵਿਚ ਪੇਟ ਉਪਜੀਵਕਾ ਲਈ ਬਤੀਤ ਕਰਦੇ। ਚਮੜਾ ਕਟਨਾ ਸੀਣਾ, ਜੋੜੇ ਕਾਠੀਆਂ, ਲਗਾਮਾਂ, ਵਧਰਾਂ ਛਾਂਟਾਂ ਆਦਿਕ ਖੂਬ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ। ਜੇ ਕੋਈ ਗਾਹਕ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਇਨਸਾਫ਼

* ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਦੇ ਸਿਖਰਾ ਬੇਅੰਤ ਸਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਮੰਨੇ ਪ੍ਰਮਾਣੇ ੧੨ ਚੇਲੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਕਈਆਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਚ ਹੈ।

ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ—੧. ਸ੍ਰੀ ਕਹੀਰ ਭਗਤ ਜਲਾਹਾ। ੨. ਸ੍ਰੀ ਸੋਨ ਜੀ ਨਾਈ। ੩. ਰਵਿਦਾਸ। ੪. ਮੀ ਪੀਯਾ ਜੀ। ੫. ਸੁਰਸਰਾ ਨੰਦ ਜੀ ਇਸਦੀ ਬਾਣੀ ਨਹੀਂ। ੬. ਸੁਭਾ ਨੰਦ। ੭. ਭਭਾ ਨੰਦ। ੮. ਧੰਨਾ ਜੀ। ੯. ਆਸਾ ਨੰਦ ਜੀ। ੧੦. ਮਹਾ ਨੰਦ। ੧੧. ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਜੀ। ੧੨. ਸ੍ਰੀ ਨੰਦ ਜੀ। ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਖਰਾ ਸਿਖਰਾ ਦੇਕੇ ਦੇਸ਼ ਤੇ ਕੌਮ ਦੀ ਕਾਫੀ ਸਿਦਮਤ ਕੀਤੀ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਬੈਰਾਗੀ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਚ ਜੋਡਿਤ ਹੈ।

ਕਰਕੇ ਜਿਤਨੇ ਜਿਤਨੇ ਸੀ ਕਰੇ ਪੈਸੇ ਦੇ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਲੈਂਦੇ ਜੋ ਰੂਪ ਚੁਪੀਤਾ
ਸੇਦਾ ਲੈ ਕੇ ਤੁਰਦਾ ਬਨਦਾ ਉਹਦੇ ਕੋਲੋਂ ਤਲੀ ਕਰਕੇ ਕਦੇ ਪੈਸਾ ਨਾ
ਮੰਗਦੇ। ਸਦਾ ਵਾਜਬੀ ਕੀਮਤ ਤੇ ਇਕ ਜਬਾਨ ਕਰਦੇ, ਅਜ ਕਲ ਦੇ
ਦੁਕਾਨਦਾਰਾਂ ਦਾ ਅਸੂਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਪੰਜ ਲੈਣੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਮੁਲ ਪੂਰਾ
ਪੰਦਰਾਂ ਰੁਪੈ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਤਾਂਕਿ ਗਾਹਕ ਅਸਲ ਮੁਲ ਤੋਂ ਘਟ ਨਾ ਸਗੋਂ
ਤੁਝ ਵਧ ਹੀ ਦੇ ਸਕੇ। ਇਹ ਅਸੂਲ ਨਹਾਇਤਾ ਹੀ ਇਖਲਾਕ
(ਇਨਸਾਨੀਅਤ) ਤੋਂ ਗਿਰਿਆ ਹੋਯਾ ਤੇ ਬੁਰਾ ਹੈ। ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਤੇ
ਕਾਹਲੋਂ ਕਈ ਇੰਗਲੈਂਡ ਆਦਿਕ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਅਸੂਲ ਨੂੰ ਛੱਡ
ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਮਾਲ ਤੇ ਅਸਲ ਕੀਮਤ ਦੀ ਮੋਹਰ ਲਗੀ ਹੋਈ
ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਗਾਹਕ ਵੀ ਪੜੇ ਲਿਖੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੈਦੇ ਬਗੜਨ ਦੀ ਲੋੜ
ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ। ਇਹ ਸਿਆਣੇ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਕਾਢ ਹੈ ਜੋਕਿ ਬਹੁਤ ਹੀ
ਕਫ਼ਰ ਹੈ॥

ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸਿਖਸ਼ਾ

ਇਕ ਦਿਨ ਭਗਤ ਜੀ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਕਰ
ਰਹੇ ਸਨ ਤੇ ਆਪ ਦੇ ਉਦਾਲੇ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਮਿਰਗਾਦਿ ਭਾਂਤ
ਭਾਂਤ ਦੀਆਂ ਕਲੋਲਾਂ ਵਿਚ ਮਸਤ ਹੋ ਚੁੱਗੀਆਂ ਮਾਰਦੇ ਤੇ ਅੰਗੂਰੀਆਂ
ਚੁਗਨ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੁਝੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਸ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਦੇਵ ਨੇਤ
ਕਰ ਇਕ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਮਿਰਗ ਪਕੜਨ ਆ ਗਿਆ। ਰਵਿਦਾਸ ਤੋਂ ਕੁਛ
ਬੰਝੀ ਜੇਹੀ ਵਿਥ ਤੇ ਇਸਨੇ 'ਘੰਡਾ ਹੇੜਾ' ਵਜਾਯਾ ਇਸ ਦੀ ਮਿਠੀ
ਜਹੀ ਸੁਵਰ ਤੇ ਮਸਤ ਹੋ ਕੇ ਮਿਰਗਾਨੀ ਪਾਸ ਆ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਰੀ
ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਗਲ ਵਿਚ ਰਸਾ ਪਾ ਕੇ ਕਾਣੂ ਕਰ ਲਿਆ।
ਜਦ ਧੌਖੇਬਾਜ਼ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਦੀ ਇਸ ਧੌਖੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪਤਾ ਹਰਨੀ ਨੂੰ
ਮਿਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਗੁਲਾਮੀ ਦੇ ਬੰਧਨ ਤੋੜਨ ਨੂੰ
ਬੜੀ ਤੜਪੀ ਤੇ ਕੁਦੀ ਪਰ ਇਸ ਰਾਕਸ਼ ਦੇ ਪੰਜੇ ਚੋਂ ਹੁਣ ਕਿਵੇਂ ਛੁਟ

ਸਕਦੀ ਸੀ ਅੰਤ ਹਰਨੀ ਨੇ ਰੋ ਰੋ ਕੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੇਖ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਮੇਰੇ ਮਾਸਮ ਬਚੇ ਮੇਰਾ ਦੁਧ ਪੀਣ ਲਈ ਵਿਲਕਨੀਆਂ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕੁਝ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਕਰ ਦੇਵੇਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪ ਦੀ ਮੋਹਰਬਾਨੀ ਦਾ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੀ ਰਹਾਂਗੀ ॥

ਤਦ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਨੇ ਹਰਨੀ ਦਾ ਇਹ ਤਰਲਾ ਸੁਣਕੇ ਮੁਖ ਤੋਂ ਹਰਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਰਹਿਮ ਕਰਾਂਗਾ, ਕਹੁ ਤੇਰੀ ਕੀ ਇਛਾ ਹੈ ਜੇ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੋਵਾਂ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਇਮਦਾਦ ਕਰਾਂਗਾ ਤਾਂ ਹਰਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਘੜੀਆਂ ਛੱਡ ਦੇਹ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਲਕਦੇ ਪੁਤਰਾਂ ਨੂੰ ਦੁਧ ਪਲਾਕੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਏਸੇ ਥਾਂ ਆ ਜਾਵਾਂਗੀ। ਫੇਰ ਬੇਸ਼ਕ ਮੈਨੂੰ ਪਕੜਕੇ ਮਾਰ ਲੈਣਾ ॥ ਹਰਨੀ ਦੀ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਭਲੇ ਖਾਤਰ ਆਪਾ ਵਾਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਦੇਖਕੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਟੁਛ ਰਹਿਮ ਕੀਤਾ ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਛੱਡਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਤੂੰ ਕੋਈ ਜਾਮਨ ਦੇਵੇਂ ਤਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਜੰਗਲ ਦੇ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਕੀ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਉਹ ਕੋਣ ਹੈ ਜੋ ਇਕ ਵਾਰ ਮੌਤ ਦੇ ਪੰਜੇ ਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਤੇ ਮੁੜ ਜਾਨ ਬੁਝਕੇ ਫਸੇ। ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਜਾਮਨ ਸਦਨਾ ਨੀਕ ਹੈ ॥

ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਤੇ ਹਰਨੀ ਦਾ ਇਹ ਝਗੜਾ ਸੁਣ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ ਆਪਣੇ ਆਸਨ ਤੋਂ ਉਠੇ ਤੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਭਲੇ ਪੁਰਖਾ ਇਸ ਗਰੀਬ ਹਰਨੀ ਦੀ ਮੈਂ ਜਮਾਨਤ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਜੇ ਦੁਧ ਪਿਆਕੇ ਵਾਪਸ ਨਾ ਆਵੇ ਤਾਂ ਮੈਥੋਂ ਜਾਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਜਾਨ ਦੀ ਕੀਮਤ ਭਰ ਲੈਣੀ। ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਇਸ ਸਫ ਸਫਾਈ ਤੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਨੇ ਹਰਨੀ ਨੂੰ ਦੋ ਘੜੀਆਂ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿਤਾ ਤੇ ਉਹ ਚੁੰਗੀਆਂ ਮਾਰਦੀ ਮਾਰਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਟਿਕਾਣੇ ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਧ ਪਲਾਨ ਲਈ ਪੁੱਜੀ। ਬਚੇ ਬੜੇ ਚਾਵਾਂ ਨਾਲ ਦੁਧ ਪੀਣ ਲਗੇ ਦੁਲਾਰਾਂ ਮਲਾਰਾਂ ਵਿਚ ਨਚਣ ਟਪਣ ਲਗੇ। ਜਦ ਬਚੇ ਦੁਧ ਚੁੰਘ

ਹੁਣੇ ਤਾਂ ਹਰਨੀ ਨੇ ਦੋਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੇਰੇ ਹੀਰੋਇ ਅਜ ਮੈਂ ਤੁਹਾਥੋਂ
ਸਦਾ ਲਈ ਵਿਦਿਆ ਹੋਣ ਲਗੀ ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਇਕ ਸ਼ਿਕਾਰੀ
ਨੇ ਪਕੜਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਮੈਂ ਦੋ ਘੜੀਆਂ ਲਈ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਦੀ
ਜਮਾਨਤ ਦੇਣ ਤੇ ਛੁਟ ਕੇ ਆਈ ਹਾਂ ਕੇਵਲ ਤੁਹਾਡੇ ਆਖਰੀ ਦਰਸ਼ਨ
ਕਰਨ ਲਈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਦੁਸ਼ਟ ਦੇ ਪਾਸ
ਜਾਵਾਂਗੀ, ਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਲਿਜਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਬਾਲ ਬਚੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ
ਮੇਰੇ ਮਾਸ ਨੂੰ ਵਰਤੇਗਾ, ਤੁਸੀਂ ਘਬਰਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸਿਦਕ ਰਖਣਾ, ਭਾਣਾ
ਮੰਨਣਾ ਮੌਤ ਮਾਮਲਾ ਨਿਤ ਦਾ ਫਿਰ ਰਹੇ ਨਾ ਹੋਈ, ਆਵਾ ਗੋਨ ਜਹਾਨ
ਤੇ ਹਰਗਿਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਚਿੰਤਾ ਕਰੀਏ ਉਸ ਦੀ ਜੋ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਈ ॥
ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੇ ਰੁਖੜਾ ਕਦ ਤੀਕ ਖਲੋਈ। ਕਰਤਾਰ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦਗੀ ਭੀ
ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਵੇ, ਲੌ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਦਾ ਲਈ ਵਿਦਾ ਕਰੋ ਤੇ ਮਾਂ ਦੀ
ਮਸਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਭੁਲ ਜਾਉ।

ਮਾਸੂਮ ਬਚੇ ਮਾਂ ਦੀ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਕੇ ਮੌਹ ਬਧ ਨਾਲ ਹੀ
ਮਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ। ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ ਫੋਕੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਨੂੰ ਦਿਲੋਂ
ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਕਿਹਾ ਮਾਂ ਬੀਸ਼ਵਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਤੀਮ ਨਾ ਕਰੇ। ਮਾਂ ਤੋਂ
ਬਗੈਰ ਮਾਸੂਮ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਥਾਂ ਠੰਡੇ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਗਲੀਆਂ ਦੇ ਕੱਖ
ਭੀ ਫਨੀਅਰ ਨਾਗ ਬਣਕੇ ਡੰਗਨ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੇ ਆਪ ਤੋਂ ਬਗੈਰ
ਹੈ ਹੀ ਕੀਹ, ਅਸੀਂ ਆਪ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਮਰ ਕੇ ਬੜੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਵਾਂਗੇ ਤੇ
ਜਿਸ ਜਨਮ ਵਿਚ ਜਾਵਾਂਗੇ ਫਿਰ ਭੀ ਸ਼ਾਇਦ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਕੇ ਕੋਈ ਸਮਾਂ
ਸੁਖ ਵਿਚ ਲੰਘਾਵਾਂਗੇ ॥

ਆਖਰ ਇਉਂ ਆਪੋ ਵਿਚ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਹਰਨੀ ਦੋਹਾਂ ਪੁੱਤਰਾਂ
ਸਣੇ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰਦੀ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਦੇ ਟਿਕਾਣੇ ਤੇ ਪੁਜੀ ਅਗੇ ਫਾਧਕੀ ਤੇ
ਭਗਤ ਜੀ ਬੈਠੇ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਜਦ ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਹੀ

ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣ ਲਈ ਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵੀ ਰਹਿਮ ਉਠ ਪਿਆ ਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਧਿਰਕਾਰਾਂ ਪਾਉਣ ਲਗਾ ਤਦ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਖੂਨੀ ਦੈਂਤ ਨੂੰ ਸਮਝਦੀ ਖਾਤਰ।

ਆਸਾ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ

੧ ਮ੍ਰਿਗ ਮੀਨ ਭ੍ਰਿੰਗ ਪਤੰਗ ਕੁੰਦਰ, ਏਕ ਦੋਖ ਬਿਨਾਸ ॥
 ੨ ਪੰਚ ਦੋਖ ਅਸਾਧ ਜਾ ਮਹਿ ਤਾ ਕੀ ਕੇਤਕ ਆਸ ॥੧॥
 ੩ ਮਾਧੋ ਅਬਿਦਿਆ ਹਿਤ ਕੀਨ ॥ ਬਿਬੇਕ ਦੀਪ ਮਲੀਨ
 ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ੪. ਤ੍ਰਿਗਦ ਜੋਨਿ ਅਵੇਤ ਸੰਭਵ ਪੁੰਨ ਪਾਪ
 ਅਸੋਚ ॥ ੫. ਮਾਨੁਖਾ ਅਵਤਾਰ ਦੁਲਭ ਤਿਹੀ ਸੰਗਤਿ
 ਹੋਚ ॥੨॥ ੬. ਜੀਅ ਸੰਤ ਜਹਾ ਜਹਾ ਲਗ ਕਰਮ ਕੇ
 ਬਸਿ ਜਾਇ ॥ ੭. ਕਾਲ ਫਾਸ ਅਬਧ ਲਾਗੇ ਕਛ ਨ
 ਚਲੇ ਉਪਾਇ ॥੩॥ ੮. ਰਵਿਦਾਸ ਦਾਸ, ਉਦਾਸ ਤਜੁ
 ਭ੍ਰਮੁ ਤਪਨ ਤਪੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ॥ ੯. ਭਗਤ ਜਨ ਹਰਨ
 ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਕਰਹੁ ਨਿਦਾਨ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਆਸਾ ਰਾਗ ਵਿਖੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਪ੍ਰਤੀ ਭਗਤ ਜੀ ਫੁਰਮਾਏ ਹਨ—

੧. ਹਰਨ, ਮੱਛੀ, ਭਭਿੰਗੀ, ਪਤੰਗ, ਪਰਵਾਨਾ ਹਾਥੀ, ਇਹ ਪੰਜ ਇਕ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇ ਕਰਕੇ ਨਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਭਾਵ ਮਿਰਗ ਕੰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਕਰਕੇ ਮੱਛੀ ਜੀਭ ਦੇ ਲੋਭ ਕਰਕੇ, ਭੋਰਾ ਨੱਕ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਕਰਕੇ, ਪਤੰਗ ਨੇਤਰਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਕਰਕੇ, ਹਾਥੀ ਕਾਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਕਰਕੇ ਮਰਦਾ ਹੈ। ੨. ਤੇ ਜਿਸ ਕੱਲੇ ਮਨੁਖ ਵਿਚ ਪੰਜ ਚੋਰ ਵਿਸ਼ੇ ਹਨ ਉਸਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ ਆਸ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੰਜ ਵਿਸ਼ੇ ਅਸਾਧ ਹਨ, ਏਹਨਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ

ਹੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ੩. ਹੇ ਕਰਤਾਰ ਏਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਨੇ ਅਗਿਆਨਤਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਵਿਚਾਰ { ਗਿਆਨ } ਰੂਪੀ ਦੀਵਾ ਮੈਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਾਵ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ੪. ਸੱਪ ਆਦਿ ਟੇਡੀਆਂ ਜੂਨਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਦੀ ਸੋਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਸੱਚ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹਨ, ਪ. ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਾਨੁਖਾ ਜਨਮ ਦੁਰਲਭ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਸੋਚ ਹੈ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਫੇਰ ਭੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਟੇਡੀਆਂ ਜੂਨਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਲਿਖੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ੬. ਇਹ ਜੀਵ ਜੈਤ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਵਸ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਭੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ੭. ਉਥੇ ਉਥੇ ਹੀ ਕਾਲ ਦੀ ਅਵਧ [ਨਾ ਕਟੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ] ਫਾਂਸੀ ਗਲੇ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਕੋਈ ਉਪਾਉ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ ॥ ੮. ਰਵਿਦਾਸ ਉਦਾਸ ਹੋਕੇ ਵਿਚਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਤਪਾਂ ਵਿਚ ਵਡਾ ਚੰਗਾ ਤਪ ਗੁਰੂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ੯. ਹੇ ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਦੇ ਡਰ ਖੋਫ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਈਸ਼ਵਰ ਮੈਨੂੰ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਤਤੀ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦਾਨ ਕਰੋ ਕਿ ਮੈਂ ਅੰਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਂ ॥

ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਦਾ ਸਿੱਖ ਸਜਨਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤੋਂ ਇਹ ਪਵਿਤਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਦਾ ਮਨ ਪਿਆਰ ਤੇ ਵੈਰਾਗ ਨਾਲ ਮੋਮ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਭਗਤ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਡਿਗ ਪਿਆ ਆਪਣੇ ਸਸਤਰ ਭੰਨ ਕੇ ਸਦਾ ਲਈ ਇਸ ਪਾਪ ਤੋਂ ਦੁਹਾਈ ਦਿਤੀ ਤੇ ਭਗਤ ਜੀ ਦੀ ਸਿਖੀ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਈ ਹਥ ਜੋੜ ਖੜਾ ਹੋ ਗਿਆ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਪਰਮ ਦੇਖ ਗਲੇ ਲਗਾ ਕੇ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਅਸੂਲ ਸਮਝਾ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਦਸ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨ ਦੀ ਜੁਗਤੀ ਦਾਨ ਕੀਤੀ, ਹਰਨੀ ਸਮੇਤ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਛਡਾ ਦਿਤੀ, ਉਹ ਭਗਤ ਜੀ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਗਾਂਦੀ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰਦੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ

ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਜੰਗਲ ਫਲ ਦੇੜੀ। ਇਹ ਹੀਰੂ ਨਾਮ ਫਾਂਦਕੀ ਭਗਤ ਜੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਭਗਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭਗਤ ਜੀ ਦੀ ਚਰਚਾ ਸੁਣ ਕਾਂਸੀ ਦੇ ਸਭ ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਹੁਮ ਹੁਮਾਕੇ ਪੁਜੇ ਤੇ ਚਰਨ ਛੋਹ ਪਰਸ ਤਪਦੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਂਤ ਕਰਨ ਲਗੇ ਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਧਨ ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ ਨਗਮੇ ਘਰ ਘਰ ਲੋਕ ਗਾਣ ਲਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੈਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਜਬਾਨਾਂ ਪਥਰਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੰਨਤਾ, ਕੌੜਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਠਾਸ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਸਨਮਾਨ ਦਿਤਾ। ਆਖੋ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ।

ਗੰਗਾ ਦੀ ਭੇਟਾ

ਇਕੀ ਸਾਲ ਦੀ ਆਯੂ ਵਿਚ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਘਰ ਲੁਟਾਂਦਾ ਵੇਖਕੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਗਰੀਬਾਂ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜੇ ਮੁਫਤ ਸੀਉਂਕੇ ਤੇ ਗੰਢਕੇ ਦੇਂਦੇ ਸਨ ਤੇ ਤਲੀ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਨਾ ਮੰਗਦੇ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਚਲ ਕੇ ਆਵੇ ਉਸਨੂੰ ਮੋੜਦੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਮੋੜ ਤੋੜ ਭੀ ਨਾ ਕਰਦੇ। ਆਪਣੇ ਧਿਆਨ ਨੀਵੇਂ ਨਤਰ ਰਖ ਕਾਰ ਕਰੀ ਜਾਂਦੇ, ਰਵਿਦਾਸ ਦੀ ਏਹ ਕਾਰ ਦੇਖਕੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਏਹੀ ਸੁਝਿਆ ਕਿ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਦੀ ਆਪ ਹੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰੇ, ਸਾਥੋਂ ਏਨਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਲੁਟਾਯਾ ਜਾਂਦਾ। ਸੋ ਭਗਤ ਜੀ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇਕ ਛੋਟੇ ਏਨ ਦਿਤੀ ਤੇ ਦੁਕਾਨ ਲਈ ਥਾਉਂ ਦੇਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਸੰਦ ਭੀ ਦਿਤੇ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿ ਦਿਤਾ। ਪਿਤਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਭਗਤ ਜੀ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਗੇ। ਪਰੰਤੂ ਨਿਤ ਵਾਂਗ ਸੇਵਾ ਸਿਮਰਨ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਢਿਲ ਨਾ ਪੈਣ ਦਿਤੀ। ਆਪ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਐਨ ਰਸਤੇ ਦੇ ਉਤੇ ਸੀ ਜਿਥੋਂ ਕਿ ਕਾਂਸੀ ਪੁਰੀ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਗੁਜਰ ਸੀ॥

ਵੇਦਾਂ ਸੋ ਬਾਨਵੇਂ। ਵਚ ਹਰਦੁਆਰ ਤੇ ਕੁੰਭ ਦਾ ਮੇਲਾ ਹੋਇਆ॥

ਮਾਤਮਾਂ, ਸੰਤ, ਸਾਧ, ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਲੋਕ ਕਲਿਆਨ ਹਿਤ ਗੰਗਾ ਜੀ ਦੇ
ਇਸ਼ਨਾਨ ਨੂੰ ਵਹੀਰਾਂ ਘਤ ਤਰ ਪਏ । ਗਾਜੀ ਪੁਰੇ ਤੋਂ ਇਕ ਕਾਫਲਾ
ਥਾਰ ਕੂ ਸੋ ਦਾਇਸ ਰਸਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਗਰੀਬ ਬ੍ਰਹਮਨ
ਭੀ ਸੀ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ 'ਗੰਗਾ ਰਾਮ' ਸੀ । ਇਸ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਜੁਤੀ
ਟੁਟੀ ਹੋਈ ਸੀ ਸੋ ਇਸ ਨੇ ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਬੈਠ ਕੇ ਜੁਤੀ ਗੰਢਾਈ ।
ਜਦ ਉਠ ਕੇ ਤੁਰਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਨੇ ਇਕ ਦਮੜੀ ਜੇਬ
ਚੋਂ ਕੱਢਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖ ਦਿਤੀ । ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਉਹ
ਦਮੜੀ ਚੁਕ ਕੇ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਨੂੰ ਫੜਾਈ ਨਾਲ ਹੀ ਬਹਿ ਦਿਤਾ ਪੰਡਤ
ਜੀ ਏਹ ਮੇਰੀ ਵਲੋਂ ਮਾਤਾ ਗੰਗਾ ਜੀ ਨੂੰ ਭੇਟਾ ਦੇਣੀ, ਕੰਢੇ ਤੇ ਖਲੋ
ਕੇ ਏਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਜਦੋਂ ਗੰਗਾ ਪਾਣੀ ਵਿਚੋਂ ਹਥ ਬੰਨੇ ਕੱਢ ਕੇ
ਤਲੀ ਕਰੇ ਤਾਂ ਉਤੇ ਰਖ ਦੇਣੀ । ਕਿਤੇ ਐਵੇਂ ਹੀ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਨਾ ਸੁਟ
ਦੇਣੀ ਅਤੇ ਗੰਗਾ ਜੀ ਜੋ ਅਗੇ ਉਤਰ ਦੇਣ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਲਿਆ
ਦੇਣਾ ।

ਭਗਤ ਜੀ ਤੋਂ ਏਨਾ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਪੰਡਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ
ਤੇ ਉਹ ਕੋਤਕ ਦੇਖਨ ਲਈ ਚਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਗ ਵਿਚ ਰਲ ਕੇ ਗੰਗਾ
ਘਾਟ ਤੇ ਪੂਜਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਾ । ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਕਪੜੇ ਪਾ ਕੇ
ਭਗਤ ਜੀ ਦੀ ਦਮੜੀ ਕੱਢ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਗਾ ਹੇ ਮਾਤਾ ਤੇਰੇ
ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਤੇਰੀ ਭੇਟਾ ਇਕ ਦਮੜੀ ਭੇਜੀ ਹੈ ਤੇ ਕਿਹਾ
ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਗੰਗਾ ਆਪਣਾ ਹਥ ਬਾਹਰ ਕਢੇ ਤਾਂ ਭੇਟਾ ਦੇਣੀ ਹੈ । ਸੋ
ਮਾਤਾ ਆਪਣੇ ਚੁਮਾਰ ਭਗਤ ਦੀ ਭੇਟਾ ਨੂੰ ਹਥ ਕੱਢ ਕੇ ਪਰਵਾਨ ਕਰੇ,
ਤਲ ਪੰਡਤ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਾਥੀ ਸੋਚਦੇ ਸਨ ਕਿ ਅਜ ਤਕ ਅਰਬਾਂ
ਸੰਤ ਸਾਧ ਕੇਭ ਤੇ ਆਏ ਹਨ, ਪਰ ਗੰਗਾ ਜੀ ਦਾ ਹਥ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ
ਤੇ ਇਸ ਕੇਭੀ ਦੇ ਚੁਮਾਰ ਦੀ ਭੇਟਾ ਲਈ ਮਾਤਾ ਗੰਗਾ ਕਿਸ
ਢੰਗ ਆਪਣਾ ਹਥ ਜਲ ਤੋਂ ਬੰਨੇ ਕਢੇਗੀ । ਕਈ ਮਜਾਖਾਂ

ਤਾਲੀਆਂ ਮਾਰਦੇ ਸਨ ।

ਆਖਰ ਪੰਡਤ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਮਾਤਾ ਗੰਗਾ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਜਾ ਹੱਥ ਜਲ ਤੋਂ ਉਤਾਹ ਕੀਤਾ ਤੇ ਦਮੜੀ ਲੈ ਲਈ, ਫੇਰ ਮੁਖ ਤੋਂ ਕਿਹਾ ਪੰਡਤ ਜੀ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਲਈ ਮੇਰੇ ਵਲੋਂ ਭੀ ਕੁਝ ਭੇਟਾ ਲੈ ਜਾਉ। ਇਹ ਕਹਿ ਖਬੇ ਹਥ ਨਾਲ ਇਹ ਹੀਰਿਆਂ ਨਾਬ ਜੜਤ ਕੰਗਨਾ ਕਢ ਕੇ ਪੰਡਤ ਦੇ ਹਥ ਪਕੜਾ ਕੇ ਕਿਹਾ ਇਹ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਦੇਣੀ। ਸੋ ਜਦ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਹ ਕੋਤਕ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਡਿਠਾ ਤਾਂ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਧੋਨ ਧੋਨ ਧੁਨੀ ਨਾਲ ਅਕਾਸ਼ ਗੂੰਜ ਉਠਿਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਜ ਮਾਤਾ ਗੰਗਾ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਹਨ। ਪੰਡਤ ਨੇ ਜੜਾਊ ਕੰਗਨਾ ਲੈ ਕੇ ਜੇਥ ਵਿਚ ਪਾ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ ਤੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਪੂਰਬ ਦੇਖ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਚਾਲੇ ਪਾ ਦਿਤੇ।

ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਪੰਡਤ ਇਹ ਜੜਾਊ ਕੰਗਨ ਲੈ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਜਾਮਿਉ ਬਾਹਰ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਕਰਮ ਦੀ ਭੀ ਕੁਝ ਵਿਚਾਰ ਨਾ ਰਹੀ ਲੋਭ ਨੇ ਘੇਰ ਲਿਆ ਤੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਕੇ ਇਸ ਕੰਗਣੇ ਦੀ ਚੁਮਾਰ ਨੂੰ ਕੀਹ ਸਾਰ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਜੋਹਰੀ ਪਾਸ ਵੇਚ ਕੇ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਐਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਗੁਜਾਰਾਂਗੇ। ਇਸ ਲਾਲਚ ਫਸ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਬਗੈਰ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਗਾਜੀਪੁਰੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਤੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਕੰਗਨਾ ਡਬੇ ਵਿਚ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰਖ ਦਿਤਾ। ਲੋਭ ਪਿਆਰੀ ਝੂਠੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤਥਾ 'ਇਨਿ ਮਾਇਆ ਜਗਦੀਸ਼ ਗੁਸਾਈ ਤੁਮਰੇ ਚਰਨ ਬਿਸਾਰੇ।' ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਸਭੁ ਸੁਆਨੁ ਹਲਚੁ ਹੈ ਹਲਕਿਓ ਸਭਹਿ ਬਿਗਾਰੇ। ਲੋਭ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਰਸਾਤਲ ਵਿਚ ਸੁਟ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਗੁਜਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਪੰਡਤਾਣੀ ਨੇ

ਪੰਡਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਭਲੇ ਲੋਕਾਂ, ਇਸ ਕੰਗਨੇ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਲਾਭ ਹੈ ਕਿਸੇ ਜੋਹਰੀ ਪਾਸ ਲੈ ਜਾ ਕੇ ਵੇਚ ਦਿਉ ਤੇ ਕੁਝ ਧਨ ਪਦਾਰਥ ਲਿਆ ਕੇ ਸੌਦਾ ਤੇ ਬਸਤਰਾਦਿਕ ਲੈ ਆਵਨਾਤਦ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਦੀ ਸੁਪਤਨੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਕੰਗਨਾ ਡਬਿਓਂ ਕਢਕੇ ਬਜਾਰ ਵਿਚ ਸਰਾਫ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਗਿਆ। ਜਦ ਇਸ ਕੰਗਾਲ ਨੇ ਹੀਰਿਆਂ ਜੜਤ ਕੰਗਨਾ ਫਟੋਖਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋਹਰੀ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇਖਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਐਸੀ ਲਖਾਂ ਰੁਪਏ ਦੀ ਇਸ ਕੰਗਾਲ ਬਾਹਮਨ ਦੇ ਹਥ ਕਿੰਜ ਆਈ ਹੈ। ਇਸ ਨੇ ਰਾਜ ਮਹਲਾਂ ਵਿਚ ਕਥਾ ਕਰਨ ਲਗੇ ਚੋਰੀ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਰਾਣੀ ਦਾ ਕੜਾ ਚੁਕਿਆ ਹੋਊ। ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੁਰਾਚਰਨ ਰਾਣੀ ਨੇ ਪਟੇਮ ਵਸ ਆਪ ਕੜਾ ਦਿਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਸੀ ਚੋਰੀ ਦਾ ਮਾਲ ਲੈਣਾ ਖਤਰੇ ਵਾਲੀ ਗਲ ਹੈ। ਸਰਾਫ ਨੇ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕੜਾ ਹਥ ਵਿਚ ਪਕੜ ਪੰਡਤ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਦਿਤਾ ਤੇ ਬੁਟ ਹੀ ਪੁਲੀਸ ਨੂੰ ਚੋਰੀ ਦੀ ਖਬਰ ਭੇਜ ਦਿਤੀ। ਪੁਲੀਸ ਥਾਣੇਦਾਰ ਨੇ ਇਕ ਦਮ ਮੈਂਕੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਮਾਲ ਪਕੜ ਲਿਆ ਤੇ ਚਲਾਨ ਗਾਜੀ ਪੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ 'ਰਾਜਾ ਚੰਦਰ ਪ੍ਰਤਾਪ' ਦੇ ਵਲ ਤੋਰ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਹੀ ਮਾਲ ਪਛਾਨ ਕੇ ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੁਣ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ।

ਪੰਡਤ ਦੇ ਪੁਜਨ ਤੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕੜਾ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾ ਦੂਜਾ ਕੜਾ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਤੇ ਜਿਥੋਂ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ ਦਸਨ ਲਈ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ, ਪੰਡਤ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਵਾਲੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਭੀ ਬਿਆਨ ਕੀਤੀ ਤੇ ਕਿਹਾ ਰਾਜਾ ਰਾਜਨ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਕੜਾ ਮੰਗਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਨੇ ਲੋਭ ਦੇ ਵਸ ਹੋਕੇ ਉਸ ਤੋਂ ਕੜਾ ਛੁਪਾਇਆ ਸੀ, ਸੋ ਆਪ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਪਾਸੋਂ ਦੂਸਰਾ ਕੜਾ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਰਾਜੇ ਨੇ ਥਾਣੇਦਾਰ ਵਲ

ਹੁਕਮ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਛੇਤੀ ਕਾਂਸੀ ਪੁਰੀ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਰਵਿਦਾਸ
ਚੁਮਾਰ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚੇ । ਇਸ ਚੋਰੀ ਦੇ ਮਾਲ ਦਾ ਅਸਲ
ਪਤਾ ਉਸੇ ਨੂੰ ਹੈ । ਜੇ ਦੂਸਰਾ ਕੜਾ ਮੇਲ ਦੇਣ ਤਾਂ ਕਰਾਮਾਤ (ਸ਼ਕਤੀ)
ਸਮਝਾਂਗਾ ਤੇ ਜੇ ਚੋਰੀ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਲਾਇਆ
ਜਾਏਗਾ ਸੋ ਤੂੰ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਫੌਰਨ ਤਾਮੀਲ ਕਰ ।

ਰਾਜੇ ਦੇ ਦਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੀ ਇਹ ਰਿਪੋਟ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਕੁਤਵਾਲ ਨੇ ਸ੍ਰੀ
ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਕੇ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਬਿਆਨ ਕੀਤੀ । ਰਵਿਦਾਸ
ਜੀ ਆਪਣੇ ਜੁਤੀਆਂ ਗੰਢਨ ਵਾਲੇ ਸੰਦ ਰੁਕ ਬਾਣੇਦਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਰ
ਪਏ । ਗਾਂਜੀ ਪੁਰੇ ਪੁਜ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣਾ ਕੇ ਜੁਤੀਆਂ ਗੰਢਨ ਬੈਠ ਗਏ ਤੇ
ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਮੰਗੋਨ ਲਈ ਕੁਤਵਾਲ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦਿਤਾ । ਜਦ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਦੇ
ਸਮੇਤ ਮਹੱਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਔਡੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚਾ ਤਾਂ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ
ਨੇ ਕਿਹਾ ਰਾਜਨ ਕਹੁ ਕੀ ਹੁਕਮ ਹੈ, ਆਪ ਕੀਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ । ਭਗਤ
ਜੀ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹੀ ਰਾਜੇ ਦਾ ਕਰੋਧ ਇਉਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ।
ਜਿਵੇਂ ਚੇਦਰਮਾਂ ਦੇ ਉਚੇ ਹੋਣ ਤੇ ਅੰਧਕਾਰ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ । ਹਥ ਜੋੜ
ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਇਸ ਕੰਗਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਦੂਜਾ ਕੰਗਨਾ ਮਲਾਉ
ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਚੋਰੀ ਦਾ ਮਾਲ ਜਾਣਕੇ ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ
ਜਾਏਗੀ ਤੇ ਪੰਡਤ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਿਤੀ ਜਾਵੇਗੀ । ਰਾਜੇ ਦੀ ਇਹ ਧਮਕੀ
ਸੁਣ ਭਗਤ ਜੀ ਮੁਸਕਰਾਏ ਤੇ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਗੁਰੂ
ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਚ ਸਮੋਝਤ ਹੈ ।

ਰਾਗੁ ਸੌਰਠਿ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ॥

੧. ਸੁਖਸਾਗਰ ਸੁਰਤਰ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਕਾਮਧੇਨੁ ਬਸਿ
ਜਾ ਕੇ ॥੨॥ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਅਸਟ ਦਸਾ ਸਿਧਿ ਨਵ
ਨਿਧਿ ਕਰ ਤਲ ਤਾਕੇ ॥੧॥ ੩. ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨ
ਜਪਹਿ ਰਸਨਾ ॥ ਅਵਰ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ਬਚਨ

ਰਚਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੪. ਨਾਨਾ ਖਿਆਲ ਪੁਰਖ
ਬੇਦ ਬਿਧਿ; ਚਉਤੀਸ ਅਖਰ ਮਾਂਹੀ ॥ ੫. ਬਿਆਸ
ਬਿਚਾਰਿ ਕਹਿਓ ਪਰਮਾਰਥੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਿ ਨਾਹੀ ॥ ੬.
ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਉਪਾਧਿ ਰਹਤ ਫੁਨਿ ਬਡੈ ਭਾਗਿ
ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥ ੭ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਰਿਦੈ ਧਰਿ
ਜਨਮ ਜਨ ਭੈ ਭਾਗੀ ॥ ੮ ॥ ੮ ॥

ਅਰਥ—੧. ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਸਾਰੇ ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ, ਕਲਪ ਬਿਰਛ ਕਾਮਧੇਨੁ ਗਊ ਆਦਿ ਸਭ ਰਤਨ ਉਸਦੇ ਪਾਸ ਹੀ ਹਨ। ਭਾਵ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਸ ਹਨ। ੨. ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਅਠਾਰਾਂ ਸਿਧੀਆਂ ਨੌਂ ਨਿਧੀਆਂ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ਤੇ ਖੋਲਦੀਆਂ ਹਨ। ੩. ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਪਦੇ। ਹੋਰ ਤਮਾਮ ਝਗੜੇ ਛਡਕੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਰਚੇ ਭਾਵ ਜੇ ਬਚਨਾ ਹੈ ਆਵਾ ਗੰਨ ਦੇ ਗੋੜ ਵਿਚੋਂ ਤਾਂ ਸਭ ਵਾਧੂ ਨਾਟਕ ਦੇਟਕ ਛੱਡ ਦੇਵੇ। ੪. ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੇਦਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਚੇਤੀ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ੫. ਸ੍ਰੀ ਬਿਆਸ ਮੁਨੀ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਇਹੋ ਤੱਤ (ਸਿੱਟਾ) ਕਢਿਆ ਹੈ ਕਿ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਤੁੱਲ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ, ਭਾਵ ਕਿਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਨ ਕਰਕੇ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ੬. ਸਭ ਉਪਾਧਾਂ ਬਯਾਧਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹਰੀ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਿਸ ਦੀ ਲਿਵ (ਸਮਾਧੀ) ਲਗੀ ਹੈ ਉਹ ਵਡੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਤੇ ਅਰਥਾਤ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਲਿਵ ਦੁੜਦੀ ਹੈ। ੭. ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦਾਸ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸੁਖਾਂ ਤੋਂ ਉਦਾਸ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੁਖ ਨਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਗਾਏ ਜਦ ਸ਼੍ਰੋਤੀ ਗੰਢਨ ਵਾਲੀ ਸਿਲਾ ਚੁਕੀ ਤਾਂ ਹੇਠਾਂ ਗੰਗਾ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਚਲਦਾ ਨਜ਼ਰੀਂ ਪਿਆ। ਤਦ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਕੜੇ ਨਾਲ ਕੜਾ ਪਛਾਨ ਕੇ ਚੁਕ ਲਵੋ। ਰਾਜਾ ਚੇਦਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਵੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਢਹਿ ਪਿਆ ਤੇ ਦੂਜਰਾ ਕੜਾ ਕਢ ਦੋਵੇਂ ਕੜੇ ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਰਖ ਦਿਤੇ। ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਿਹਾ ਰਾਜਨ ਇਹ ਪੰਡਤ ਅਤਿ ਗਰੀਬ ਹੈ, ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਕੜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਦਾਨ ਕਰ ਦਿਓ। ਦਾਨ ਪਾਤਰ, ਕੁਪਾਤਰ, ਦੇਖ ਕੇ ਹੀ ਕਰਨਾ ਫਲੀ ਭੂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਚੰਗੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਬੀਜਿਆ ਬੀਜ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਲਗੀ ਖੇਤੀ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਬੀਜ ਮੂਲ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮੰਝਦਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾਨ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਠੀਕ ਯੋਗਤਾ ਅਭਿਆਗਤ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਦਾਨ ਦਿਓ। ਵਿਭਚਾਰੀ ਤੇ ਭਦਰ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਦਾਤਾ ਨਰਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੰਡਤ ਅਸਲ ਅਭਿਆਗਤ ਹੈ, ਇਹ ਮਹਾਨ ਦਾਨ ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਪਰਵਾਰ ਵਿਚ ਸੁਖ ਨਾਲ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਦਿਨ ਬਤੀਤ ਕਰੇ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਇਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਰਾਜੇ ਤੇ ਰਾਣੀ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਸਭ ਕਾਛੀ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ ਤੇ ਸਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਲਨ ਲਈ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਖੜੇ ਹੋ ਪਰਿਤਰਾਯਾ ਕੀਤੀ, ਫੇਰ ਦੋਵੇਂ ਕੜੇ ਅਨਾਥ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਦਾਨ ਕਰ ਦਿਤੇ। ਭਗਤ ਜੀ ਦਾ ਜਸ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸਭ ਲੋਕ ਨਾਮ ਦਾਨ ਲੈ ਕੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਦਾ ਹੋਏ। ਰਾਜਾ ਚੇਦਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਰਾਣੀ ਦੋਵੇਂ ਇਹ ਭੀ ਪਕੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਬਣ ਨਾਮ ਦੀ ਦਾਤ ਪਾਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਰਾਜ ਮਹੱਲਾਂ ਨੂੰ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਸੇਵਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰਦੇ ਤਾਰਦੇ ਕਾਂਸ਼ੀ ਆ ਗਏ। ਆਖੋ

ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ।

ਇਹ ਸਾਰੀ ਕਥਾ ਨੂੰ ਸਿਖ ਕੌਮ ਦੇ ਮਹਾਂ ਕਵੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ
ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੁਸਤਕ ਵਾਰਾਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜਿਸ
ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਕਿਹਾ
ਹੈ) ਵਿਚ ਇਉਂ ਕਲਮ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਵਾਰ ੧੦ ਵੀਂ

‘ਭਗਤ ਭਗਤ ਜਗ ਵੱਸਿਆ ਚਹੁ ਚੱਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚ
ਚਮਰੇਟਾ। ਪਾਣਾ ਰੀਝੇ ਰਾਹ ਵਿਚ, ਕੁਲਾ ਧਰਮ
ਢੋਇ ਢੋਰ ਸਮੇਟਾ। ਜਿਉਂ ਕਰ ਮੇਲੇ ਚੀਥੜੇ,
ਹੀਰਾਂ ਲਾਲ ਅਮੋਲ ਪਲੇਟਾ। ਚਹੁ ਵਰਨਾਂ
ਉਪਦੇਸ਼ ਦਾ, ਗਯਾਨ ਧਿਆਨ ਕਰ ਭਗਤ ਸਹੇਟਾ।
ਨਾਵਣ ਆਯਾ ਸੰਗ ਮਿਲ ਬਨਾਰਸ ਕਰ ਗੰਗਾ
ਬਟਾ। ਕੱਢ ਕਸੀਰਾ ਸਉਪਿਆ ਰਵਿਦਾਸੈ ਗੰਗਾ
ਦੀ ਭੇਟਾ। ਲੱਗਾ ਪੁਰਬ ਅਭੀਚ ਦਾ, ਭਿੱਠਾ ਚਲਿੱਤ
ਅਚਰਜ ਅਮੇਟਾ। ਲਾਇਆ ਕਸੀਰਾ ਹੱਥ ਕੱਢ ਸੂਤ
ਇੱਕ ਜਿਉਂ ਤਾਣਾ ਪੇਟਾ। ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਹਰਿ ਮਾਂ
ਪਿਉ ਬੇਟਾ ॥ ੧੭ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਨਾਲ ਪੀਰਾਂ ਦਿਤੇ ਮਰਾਸੀ ਦੀ ਬੀਰਖਾ

ਭਗਤ ਜੀ ਦਾ ਜ਼ਕਾਊ ਕੜੇ ਵਾਲਾ ਚੋਜ ਤੇ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀ ਦੇ
ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਹੋਣ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਕੇ ਜਿਥੇ ਪਰੇਮੀ ਲੋਕ ਰਬ ਦੇ ਪਿਆਰ ਤੇ
ਭੈ ਵਾਲੇ ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਹੁਮ ਹੁਮਾਕੇ ਐਣ ਲਗੇ, ਉਥੇ ਨਿੰਦਕਾਂ
ਦੀਆਂ ਭੀ ਖਾਨਿਓਂ ਨਿਕਲ ਗਈਆਂ। ਲਗੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਬੀਰਖਾ
(ਦੁਖ) ਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚ ਸੜਨ, ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੇ ਪੈਹਰੇਦਾਰ
ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਹਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੈਹਰੇਦਾਰ ਸਗੋਂ ਨਿੰਦਕ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ

ਜੋ ਦਿਨ ਰਾਤ ਜਾਗਕੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਕੀਰਤੀ (ਪ੍ਰਾਪੇਗੈਂਡਾ) ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਿੰਦਕ ਆਪਣੇ ਗੁਣ ਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪਰਾਏ ਔਗੁਣ ਖਰੀਦਦਾ ਹੈ। ਨਿੰਦਕ, ਦੁਬਿਧਾ, ਈਰਖਾ, ਸਾਝੇ ਦੀ ਭੱਠੀ ਵਿਚ ਦਿਨ ਰਾਤ ਸੜਦਾ ਤੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰ ਕਰ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਲੋਕ ਗਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜੀਵ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਜਨਮ ਸੁਫਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਧੂ ਸਾਧਨਾਂ ਸੇਵਾ ਦੁਵਾਰਾ ਸੁਰਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਮੇਲ ਕੇ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਮਾਰਗ ਵਲ ਲਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਤੇ ਨਿੰਦਕ ਈਰਖਾ ਦੇ ਰਸਤੇ ਪੈ ਕੇ ਸਿਧਾ ਕੁੰਡੀ ਨਰਕ ਵਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂਹੀਏ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਮਹਾਤਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ 'ਸੰਤ ਨਾ ਹੋਤੇ ਜਗਤ ਮੇਂ ਜਲ ਮਰਤਾ ਸੰਸਾਰ। ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਸੰਤ ਜਨ, ਦੋਵੇਂ ਪਾਰ ਉਤਾਰ।' ਕਬੀਰ ਸਾਧੂ ਕਉ ਮਿਲਨੇ ਜਾਈਐ ਸਾਥਿ ਨ ਲੀਜੈ ਕੋਇ॥ ਪਾਛੇ ਪਾਉ ਪਾਉ ਨ ਦੀਜੀਐ ਆਗੈ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਇ॥੧੧੬॥

ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਦਰਬਾਰ ਸਦਾ ਹੀ ਖੁਲ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਥੇ ਕਿਸੇ ਜੀਵ ਮਾਤਰ ਨੂੰ ਆਉਣ ਜਾਣ ਦੀ ਅਟਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਹਾਂ ਅਟਕ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵਿਰੋਧ ਰੂਪੀ ਅਟਕ ਹੁੰਦੀ ਏ। ਜਿਹਨਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਮਨ ਪਵਿਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਪਵਿਤਰ ਦਿਸਦਾ ਹੈ।

ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁਰੀ ਦੇ ਘੁਗ ਵਸਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਅੰਦਰ ਇਕ ਪੀਰਾਂ ਦਿੱਤਾ (ਪੀਰਾਂ ਮਾਰਿਆ) ਨਾਮ ਦਾ ਮਰਾਸੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਸ਼ੇਰਾਨ ਤੇ ਨਿੰਦਕ ਸੀ। ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਣ ਕੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਸੜਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਕ ਰੋਜ ਇਸ ਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ ਕਰਕੇ ਬੜੀ ਸੜੀ ਹੋਈ ਤਕਰੀਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੇਖੋ ਭਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਇਹ ਚੁਮਾਰ ਜਿਥੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਲਈ ਖਤਰਨਾਕ ਹੈ ਉਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਭੀ ਧਰਮ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਪਲੀਤ ਕਰ

ਭਿਯਾ ਹੈ । ਚੁਮਾਰ ਹੋ ਕੇ ਠਾਕਰ ਪੂਜਦਾ, ਤਿਲਕਾਂ ਲਾਉਂਦਾ, ਜੰਜੂ
ਪਾਉਂਦਾ, ਧੂਫਾਂ ਧੁਖਾਉਂਦਾ ਤੇ ਸੰਖ ਵਜਾਉਂਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇਸ
ਦਾ ਜ਼ਾਤੀ ਤੌਰ ਤੇ ਕੋਈ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਅਗਰ ਅਸੀਂ ਨੀਚ ਆਦਮੀ
ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਬਚਾਣ ਦੀ ਖਾਤਰ ਮਾਰ ਭੀ ਦਿਤਾ ਜਾਏ ਤਾਂ ਕੋਈ
ਦੁਲਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ।

ਸੈਣਾ ਰੂੜੀਆਂ ਤੇ ਸੁਪਨੇ ਸੀਸ ਮਹਲਾਂ ਦੇ ਲੈਣੇ ਇਹ ਇਸ
ਨੇ ਉਲਟੀ ਗੰਗਾ ਵਗਾ ਦਿਤੀ ਹੈ, ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਰਲ
ਕੇ ਇਸ ਮਨਚਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਐਸਾ ਭੰਡ ਦੇਈਏ ਜੋ ਅਗੋਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ
ਦੇ ਧਰਮ ਵਿਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੀਆ ਨਾ ਪਵੇ । ਜੇ ਅਸੀਂ
ਲੋਕਾਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੜ ਵਟ ਡਡੀ ਤਾਂ ਉਹ ਦਿਨ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ
ਸਾਡੇ ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਮਸ਼ਾਕ ਕੀਤਾ ਕਰਨਗੇ । ਮੇਏ ਚੌਰ
ਭੁਕਣੇ, ਚਮੜਾ ਕਟਣਾ, ਵਢਣਾ, ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਖਿਚਣਾ, ਪਰ ਬੈਠਣਾ
ਪੰਡਤ ਬਣ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਨਜਰਾਂ ਨਿਆਜਾਂ ਲੈਣੀਆਂ, ਕੇਡੀਆਂ ਅਲੋਕਾਰ
ਗਲਾਂ ਹਨ ।

ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਇਸ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਤੇ ਫੇਰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ
ਸਦ ਕੇ ਐਸੀ ਭਾਂਟ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿ ਅਗੋਂ ਨੂੰ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਦੇ ਭੇਰੇ ਜਾ
ਦੇ ਟਲ ਖੜਕਾਣੇ ਤੇ ਤਿਲਕ ਲਗਾਣੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇ । ਜੇ ਫੇਰ ਭੀ
ਬਾਜ ਨਾ ਆਵੇ ਤਾਂ ਦਿਲੀਪਤ ਸਿਕੰਦਰ ਲੋਧੀ ਤਕ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ
ਚਲਾਂਗਾ ਤੇ ਹਰ ਹਰ ਇਕ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮੰਦਰਾਂ ਮਸੀਤਾਂ ਵਿਚ
ਵੜਨੇ, ਖੂਹਾਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨੇ ਰੋਕਾਂਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਮੰਨੂੰ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਬਣਾਏ
ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨਾ, ਹਿੰਦੂ ਤਹਿਜ਼ੀਬ ਵਿਚ ਮੌਤ ਨਾਲ ਟਕਰ
ਲੈਣ ਦੇ ਤੁਲਯ ਹੈ । ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੇਦਾ ਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਚੁਪਕੇ ਬੈਠੇ
ਰਹਿਣਾ ਸ਼ੋਭਦਾ ਨਹੀਂ, 'ਨਾ ਰਖੇ ਰੋਜਾ ਨਾ ਪੜੇ ਨਮਾਜ ਕਲਮਾ
ਉਲਟਾ ਜਨਮ ਏਹਦਾ, ਏਹਦੀ ਕਾਰ ਉਲਟੀ । ਸਾਡੇ ਦੀਨ ਏਦਾਂ ਨਾ

ਹੋਏ ਹਾਨੀ, ਗੰਗਾ ਵਗੇ ਨਾ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਉਲਟੀ। ਗੰਢੇ ਜੁਤੀਆਂ
ਰੀਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ, ਪਛੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਏਧੀ ਕਟਾਰ ਉਲਟੀ। ਸਾਡੇ
ਧਰਮ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਉਂ ਇਸ ਕੀਤੀ ਕਰੀਏ ਅਸੀਂ ਭੀ ਵੈਸੀ ਹੀ ਮਾਰ
ਉਲਟੀ। ਲਾਵੇ ਇਸ ਚੰਡਾਲ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਕੋਈ ਨਾ, ਏਧੇ ਦੇਦ ਭੈਣੋ ਮਾਰ
ਮਾਰ ਪੱਥਰ। ਜੇਹੜੀ ਗਲੀ 'ਅਨੰਦ' ਇਹ ਵੜੇ ਜਾ ਕੇ, ਟੁਟ ਪੈਣ ਲੈਕੇ
ਨਰ ਨਾਰ ਪੱਥਰ।

ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਫਸਾਦ ਲਈ ਡਟ ਜਾਣਾ

ਪੀਰਾਂ ਮਾਰੇ ਪੀਰੂ ਦੀ ਚੁਕ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੜ ਭੁਜ ਕੇ
ਕੋਲੇ ਹੋ ਗਏ ਤੇ ਮਤਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਠੀਕ ਹੀ ਇਸ ਚੰਡਾਲ ਨੂੰ ਜਾਨੋ ਮਾਰ
ਦੇਣਾ ਧਰਮ ਪਰਮ ਹੈ। ਨੇੜੇ ਤੇੜੇ ਸਭ ਜੋਗੀ, ਕਵੀ, ਪੰਡਤ, ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ
ਨੇ ਰਲਕੇ ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਦੇ ਘਰ ਆ ਇਕੱਠ ਕੀਤਾ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਧਮਕਾਨ
ਲਗੇ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਦੇਖ ਤੇਰਾ ਕੱਲਾ ਪੁਤਰ ਹੈ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨਾਲ
ਜਾਨ ਤਕ ਖੇਡਨ ਦੀ ਠਾਨ ਲਈ ਹੈ। ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਤਾਂ
ਸਮਝਾ ਲੈਣਾ ਉਚਿਤ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਧਰਮ ਵਿਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ
ਕੋਈ ਹਕ ਨਹੀਂ। ਚੁਮਾਰ ਹੋ ਕੇ ਭੇਖ ਪੰਡਤਾਂ ਦਾ ਲਾਉਂਦਾ ਤੇ ਭੋਲੇ
ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਧੋਖਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਦਿਮਾਗ ਵਿਗੜ
ਗਿਆ ਹੈ। ਕਮਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਮੂਰਖਾਂ ਨੂੰ ਵਰ ਗਲਾ ਕੇ ਆਪਣੇ
ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਮਥੇ ਟਿਕਾਂਦਾ ਤੇ ਪੂਜਾ ਮਾਲ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਕੇਵਲ
ਸਾਡਾ ਹੀ ਹੱਕ ਹੈ।

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਲੋਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਨੂੰ ਡਰਾ ਧਮਕਾ
ਕੇ ਖਿੰਡ ਪੁੰਡ ਗਏ। ਰਾਤ ਵੇਲੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਾਰੀ ਬਰਾਦਰੀ ਦਾ ਕਠ
ਕੀਤਾ ਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚ ਸਦ ਲਿਆ। ਪਿਤਾ ਨੇ
ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਪੁਤਰ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਕਾਕਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼

ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮੇਰੀਆਂ ਹੁਲਾਂ ਦਾ ਦੀਵਾ ਜਗ ਪਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਇਸ਼ਤ
 ਵਸੀਆਂ ਤੇ ਵਧੇਰੀ। ਸਾਡਾ ਪਰਵਾਰ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਸੁਖੀ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ
 ਮੇਰੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਨਿਤ ਦੇ ਉਲਾਹ-
 ਖਿਆ ਮੈਨੂੰ ਕਿਤੇ ਬਹਿਨ ਜੋਗਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦਿਤਾ, ਪੰਡਤ ਤੇ ਮੇਲਵੀ
 ਸਭ ਤੇਰੇ ਤੇ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੜਕਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਦੇ
 ਧਰਮ ਵਿਚ ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਮੂਰਖਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਵਡਿਆਂ ਦੀ ਕਿਰਤ
 ਫਰ ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨੂੰ ਤਲਾਸ਼ਲੀ ਦੇ ਦੇਹ ਇਹ ਨਾਮ ਤੇਰੀ ਜਾਨ ਦਾ
 ਵੀਰ ਹੈ ਤੇਰੇ ਜੀਵਨ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਜੰਜੂ ਪਾਣਾ, ਤਿਲਕ
 ਝਾਣਾ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਦਾ ਨਿਜ ਕਰਮ ਹੈ ਇਹ ਭੇਖ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੋਭਦਾ।
 ਤੇ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਰਬ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੈ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਇਕ ਗੁਣੇ ਬੈਠ
 ਕੇ ਮਾਲਾ ਫੇਰ ਲਿਆ ਕਰ। ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਦੇ ਡੇਰੇ ਜਾਣਾ ਇਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ
 ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਸਭ ਨੂੰ ਜਵਾਬ

ਜਦੋਂ ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਸਭ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਰੋਲਾ ਰਪਾ ਪਾ ਕਰ ਦੁਪ
 ਟੇ ਗਏ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਮੁਖ ਤੋਂ ਫੁਰਮਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੇ ਹਿਰਦ੍ਰਓਂ
 ਤੋਂ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਈਸ਼ਵਰ ਨੇ ਇਕ ਨੂਰ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦਾ
 ਨਰੂਪ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕੁਦਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਸਭ ਲਈ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ ਕਿ
 ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੇ ਸ਼ੂਦਰ ਇਕੋ ਮਿਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਹਨ, ਤੇ ਸਭ ਮਲ ਮੂਤ
 ਦੇ ਥੈਲੇ ਹਨ ਇਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਦਰ ਘਟਦਾ ਦੇਖ
 ਕੇ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹੇ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਅੱਗ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਚੋਰੀ ਨਹੀਂ
 ਕਰਦਾ, ਧਾੜੇ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦਾ, ਜਿਸ ਕਾਦਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ
 ਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਹੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਸ਼ੁਕਰੀਆਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ
 ਤਾਂ ਦਸੇ ਕਿਹੜਾ ਪਾਪ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਗਲ ਇਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ

ਦੰਡ ਦੇਣ ਦੀ ਹੈ ਉਹ ਇਕ ਵਾਧੂ ਤੇ ਤਹਿਜ਼ੀਬ ਤੋਂ ਗਿਰੀ ਹੋਈ ਹੱਠ-ਧਰਮੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਦੰਡ ਜਮ ਭੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ, ਜਦ ਤਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਬਾਂਹ ਪਕੜੀ ਹੈ । ਸਾਰੇ ਡਰ ਲੱਥ ਗਏ ਹਨ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ । ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਅਮਰ ਹੈ, ਕਾਲ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ । ਇਸ ਨੂੰ ਅੱਗ, ਪਾਣੀ ਦਾ ਲੇਪ ਨਹੀਂ । ਹਾਂ 'ਜੋ ਘੜਿਆ ਸੋ ਭਜਸੀ ਕੂੜਾ ਮੋਹ ਨਾ ਵੇਖ' ਜੋ ਦਿਸਦਾ ਉਹ ਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ । ਜੋ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ ਉਹ ਤਤਵ ਵਸਤੂ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਪਾਪੀ ਦੇਵਤੇ, ਮੂਰਖ, ਚਤਰ, ਸੁਕੇ ਹਰੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਬੇਸ਼ਕ ਇਹ ਲੋਕ ਮੇਰੀ ਖਲੜੀ ਪੁਠੀ ਕਰਕੇ ਲੁਹਾ ਦੇਣ ਪਰੇਤੂ ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲੋਂ ਮੇਰੀ ਪਰੀਤ ਨਹੀਂ ਟੁਟ ਸਕਦੀ । ਇਹ ਸਾਰੇ ਝੱਖਾਂ ਮਾਰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਈਸ਼ਵਰ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਹੱਥ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੁਥਾਜੀ ਨਹੀਂ ।

ਹੋਰ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਨਾਮਣੇ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਭਾਈ ਸਾਡਾ ਨਾਉਂ ਉਚਾ ਹੁੰਦਾ ਅਸੀਂ ਸੁਖੀ ਵਸਦੇ । ਇਹ ਆਸ਼ਾ ਈਸ਼ਵਰ ਪੂਰਨ ਕਰੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤਕ ਧਰਤੀ ਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਕਾਇਮ ਹਨ ਤੇ ਸੂਰਜ ਚੰਦਰਮਾਂ ਕਾਇਮ ਹਨ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗਾ । ਰੋਲਾ ਪਾਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਝੰਗ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠ ਜਾਣਗੇ । ਸ਼ੇਰ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਡਿਗਿਆਂ ਗਿਦੜਾਂ ਦਾ ਭੋ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ 'ਨੀਚਹ ਉਚ ਕਰੋ ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾਹੂ ਤੇ ਨਾ ਡਰੈ॥' ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿਤਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੇਵਲ ਇਕ ਨਾਮ ਹੈ ਹੀ ਸੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਮ ਜਪਕੇ ਆਪਣਾ ਜਨਮ ਸਫਲਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਇਉਂ ਮੂੰਹ ਤੋੜਵਾਂ ਉਤਰ ਸੁਣਕੇ ਸਾਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਆਪਣੇ ਭਾਗਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਸਮਝਣ ਲਗੇ ਤੇ ਬੇਅੰਤ ਸਿਖ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਬਣ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣ ਲਗੇ, ਅਤੇ ਸ਼ੁਭ ਸਿਖਿਆ ਲੈ ਕੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਚਲੇ ਗਏ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਹਨੇਰਾ ਫੈਲਦਾ ਹੈ ਤਿਵੇਂ ਤਿਵੇਂ ਚੰਦਰਮਾਂ ਦੀ ਚਾਂਦਨੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਧਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਵੇਂ

ਵੀਰਖਾ ਨਿੰਦਾ ਹੋਣ ਦੇ ਜੋਰ ਨਾਲ ਭਗਤ ਜੀ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵਧਣ ਲਗੀ। ਭੋਤ, ਮੋਲਵੀ, ਜੋਗੀ ਬਹਿਸਾਂ ਕਰ ਕਰ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਗਏ। ਉਮਾਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਸਿਆਣੇ ੨ ਲੋਗ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਦੀ ਉਨਤੀ ਲਈ ਭਗਤ ਜੀ ਦਾ ਸਾਥ ਦੇਣ ਲਈ ਰਜਾਮੰਦ ਹੋਏ ਤੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਸਤਿਸੰਗ ਹੋਣ ਲਗਾ, ਜਿਸਤਰ੍ਹਾਂ ਸੂਰਜ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਪਰਗਟ ਹੋ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਪਲਕਾਂ ਵਿਚ ਖਿਲਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ੋਭਾ ਚੰਦ੍ਰ ਵਰਨਾਂ ਵਿਚ ਹੋਣ ਲਗੀ।

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਦੇ ਸਾਖਿਆਤ ਦਰਸ਼ਨ

ਇਕ ਦਿਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਦੀ ਸਮਿਗਰੀ ਰਖ ਸਮਾਧੀ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਨੇਤਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਵਿਛੜੇ ਦੇ ਹੋਥੂ ਟਪਕਣ ਲਗੇ ਮਨ ਏਦਾਂ ਉਦਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਇਕ ਬਿਰਹਨ ਤੀਵੀਂ ਪਤੀ ਦੇ ਪਰਦੇਸ ਹੋਣ ਦੀ ਜੁਦਾਈ ਵਿਚ ਆਪਾ ਭੁਲ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਪਤੀ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਦਿਲ ਉਡ ਕੇ ਜਾ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਤੜਪਦਾ ਹੈ। ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਅੰਭੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਬੈਕੁੰਠ ਧਾਮ ਚੋਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਆਏ ਤੇ ਮੂਰਤੀ 'ਚੋਂ ਪਰਗਟ ਹੋ ਜਰਾ ਪਰੇ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਸਾਖਿਆਤ ਚਤੁਰ ਭੁਜ ਸਵਰੂਪ ਦੇ ਨੂਰੀ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾ ਗਦਗਦ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਵਿਥ ਤੇ ਬੈਠੇ ਦੇਖਕੇ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ।

ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ

੧. ਤੋਹੀ ਮੋਹੀ ਮੋਹੀ ਤੋਹੀ ਅੰਤਰ ਕੈਸਾ। ਕਨਕ ਚਟਿਕ ਜਲ ਤਰੇਗ ਜੈਸਾ ॥ ੧ ॥ ੨. ਜਉਪੈ ਹਮ ਨ ਪਾਪ ਕਰੇਤਾ ਅਹੇ ਅਨੰਤਾ ॥ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ

ਕੈਸੇ ਹੁੰਤਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੩, ਤੁਮ ਜੋ ਨਾਇਕ
ਆਛਹੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਜਨੁ ਜਾਨੀਜੈ ਜਨ ਤੇ
ਸੁਆਮੀ ॥ ੨ ॥ ੪, ਸਰੀਰੁ ਅਰਾਧੈ ਮੋਕਉ ਬੀਚਾਰੁ
ਦੇਹੁ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਸਮ ਦਲ ਸਮਝਾਵੈ ਰੋਉ ॥ ੩ ॥

ਅਰਥ-੧, ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਅਵੇਦਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ-ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਹੈਂ, ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਹਾਂ, ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਫਰਕ (ਭੇਦ) ਕਾਹਦਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮੋਹ ਲਿਆ, ਤੇ ਮੈਂ ਸਦਾ ਲਈ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਸੈਨੇ ਦੇ ਬਣੇ ਕੜੇ ਵਿਚ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਤੇਰੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀਂ। ਜਦ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਇਕ ਰੂਪ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪਰੇ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠਣਾ ਮੈਨੂੰ ਮੂਲੇ ਹੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ। ੨, ਹੇ ਅਨੰਤ ਲੀਲਾ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਪਾਪ ਨਾ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ (ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤੇ ਬਨਾਵਨ ਵਾਲਾ) ਨਾਮ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ। ੩, ਹੇ ਦਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਮਾਧਉ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬੜੇ ਚੰਗੇ ਲਾਇਕ (ਵਡੇ ਸਰਦਾਰ) ਹੋ, ਮਾਲਕ ਹੋ, ਇਸ ਲਈ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਦਾਸ ਤੇ ਦਾਸ ਤੋਂ ਸੁਆਮੀ (ਮਾਲਕ) ਜਾਨਿਆਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੇ ਦਾਸ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਤਹਾਨੂੰ ਸੁਆਮੀ ਮਾਲਕ ਕੌਣ ਕਹੇਂਦਾ। ੪, ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸੁਮੱਤ ਦੇਵੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤਕ ਮੈਂ ਸਰੀਰ ਦੇ ਵਿਚ ਰਹਾਂ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸਿਮਰਨ ਤੋਂ ਮੁਖ ਨਾ ਮੁੜੇ ਤੇ ਏਹੋ ਜਹੇ ਮਹਾਤਮਾ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦੇਹ ਜੇਹੜੇ ਕਿ ਤੇਰੇ ਜਹੇ ਹੀ ਹੋਵਨ ਤੇ ਸਦਾ ਮਨ ਨੂੰ ਸਮਝਾਏ ਰਹਿਣ ਭਾਵ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਰਸਤੇ ਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣ।

ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸੁਣਕੇ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਨੇ ਭਗਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਠ ਲਗਾ ਲਿਆ ਤੇ ਅਭੇਦ (ਭਾਵ ਦੋਹ ਜੋਤਾਂ ਤੋਂ ਇਕ

ਦੇਹ) ਹੋ ਗਏ। ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ, ਰਵਿਦਾਸ ਤੈਨੂੰ ਪਾਪੀਆਂ ਦੀ ਕਲਿਆਨ ਹਿਤ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਰੂਪ ਤੋਂ ਵਖ ਕਰਕੇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ਪਾਪਾਂ ਵਿਚ ਜਾਗੇ ਹੋਏ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇਕੇ ਸੁਮਾਰਗ (ਚੰਗੇ ਰਸਤੇ) ਤੇ ਲਾਉ। ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਹਾਂ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਹੈਂ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸ਼ੋਭਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਵਧਾਵਾਂਗਾ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਭੁਲਕ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਬੈਠੇ ਧਾਮ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ ਤੇ ਚਲਿਆ। ਖਲਕ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਵਧੇ, ਇਕ ਦੇ ਥਾਂ ਦੂਜੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਤਿਸ ਸਵਾਰਥ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸਗੋਂ ਦੂਜੇ ਲਈ ਸਭ ਹੁਛ ਵਾਰਕੇ ਨਿਰਮੋਹ ਹੋਣ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇਛਾ ਹੋਵੇ। ਬੰਦਾ ਬੰਦੇ ਦੀ ਇਜਤ ਨੂੰ ਕਦਰ ਦੀ ਅੱਖ ਨਾਲ ਵੇਖੇ। ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਹੁਝ ਭਲਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਰੇਤ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਘੋਰ ਕਲਜੁਗ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੇ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਸਚ ਰਖਣ ਵਾਲੇ ਸਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਸਤਜੁਗ ਲਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਦ ਤਕ ਜੋਕੀ ਮਨ ਦੇ ਕੀਤੇ ਪਾਪਾਂ ਵਿਚ ਪਰਵਿਰਤ ਹੋਏ ਰਹਿਣਗੇ ਤਦ ਤਕ ਕਲਜੁਗ ਹੀ ਆਪਣੇ ਕਾਲੇ ਕਰਮਾਂ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਉਜਲ ਫੁੱਲੀ ਨੂੰ ਮਲੀਨ ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਰਦਾ ਰਹੇਗਾ। 'ਆਖਹੁ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ।'

ਪਿਤਾ ਨੇ ਬਿਉਪਾਰ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰਨੀ

ਇਕ ਦਿਨ *ਪੀਰੂ ਨਾਮ ਦਾ ਇਕ ਵਣਜਾਰਾ (ਵਣਜ ਬਿਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ) ਕੁਝ ਬੈਲਾਂ ਦਾ ਟਾਂਡਾ (ਕਾਫਲਾ ਕੱਠ) ਲੈਕੇ ਬਸਤੀ ਵਿਚ

*ਉਸ ਜਮਾਨੇ ਵਿਚ ਟਰੇਡਿੰਗ ਦਾ ਪਰਬੰਧ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਬਿਪਾਰੀ ਲੋਕ ਇਕ ਦੇਸ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਦੇਸ ਨੂੰ ਬੈਲਾਂ ਤੇ ਮਾਲ ਲੈਦੇ ਪ੍ਰਚਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਲੋਕ ਬੜੇ ਰਕੜੇ ਮਾਲਦਾਰ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਤੇ ਸਿਥ ਕੱਠੇ ਹੋਕੇ ਨਹਿਰ ਜਾਂਦੇ ਉਥੇ ਆਪਣੇ ਟਾਂਡੇ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਪਿੰਡ ਬੰਨ੍ਹਕੇ ਭਾਵ ਅੰਡਾ ਬਣਾਕੇ ਮਾਲ ਵੇਚਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਂਦੇ। ਉਹਨਾਂ ਟਾਂਡਿਆਂ ਦੇ (ਥਾਕੀ ਦੇਖੋ ਸਫਾ ਪਣੇ ਤੇ)

ਨੌਬੇ ਉਤਰਿਆ ਤੇ ਦੂਜੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਮਾਲ ਅਤੇ ਵੇਚਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਇਹਨਾਂ ਵਨਜਾਰਿਆਂ ਅਮੀਰੀ ਦੇ ਠਾਠ ਬਾਠ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ 'ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ' ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭੀ ਬਿਪਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਗੀਬ ਆਈ। ਉਸਨੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲਿਆਕੇ ਇਸ ਕਾਫਲੇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਏ ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਬੱਥਾ, ਪੈਸਾ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਕਮਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਤੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵਿਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਸੁਦਾਗਰਾਂ (ਸੌਦੇ ਲੈਣ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ) ਨਾਲ ਰਲਾ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ, ਬੈਲ ਭੀ ਖਰੀਦ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ। ਰੁਬ ਰਾਸ ਲੈ ਲੈ ਤੇ ਬਿਪਾਰ ਕਰ ਤਾਂ ਕਿ ਆਪਣੇ ਪਰਵਾਰ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਦੇਖ ਇਹ ਲੋਕੀਂ ਦੂਰੋਂ ਦੂਰੋਂ ਮਾਲ ਲਿਆ ਕੇ ਕਿਵੇਂ ਮੁਨਾਫੇ ਕਢਦੇ ਹਨ ਤੇ ਪਟ ਪਸ਼ਮੀਨੇ ਤੇ ਸੋਨਾ ਹੇਠਾਂਦੇ ਹਨ।

(ਸਫਾ ਪਪ ਦੀ ਬਾਕੀ)

ਨਾਮ ਤੇ ਕਈ ਟਾਡੇ ਵਸਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਅਜੇ ਤਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਨਜਾਰਿਆਂ (ਲੁਥਾਣਿਆਂ) ਸਿਖ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਵਸਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੁਜਰਾਤ ਕਾਠੀਆਵਾੜ ਵਿਚੋਂ ਉਠੇ ਤੇ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਫੈਲ ਗਏ। ਲੁਥਾਣਿਆਂ ਦੇ ਕੇਅੰਤ ਨਗਰ ਟਾਡਿਆਂ ਖੇਤੀਆਂ ਨੰਗਲ ਤੇ ਸਰਾਵਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿਲਾ ਪੀਲੀ ਭੀਤ ਵਿਚ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਇਕ ਸਾਨਦਾਰ ਰਿਆਸਤ ਹੈ। ਇਥੇ ਚੰਗੇ ਤਕੜੇ ਮਾਲਦਾਰ ਲੁਥਾਣੇ ਵਸਦੇ ਹਨ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿਚ ਲੁਥਾਣੇ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਮਹੇਤ ਪਰੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅੰਮ ਅੰਲ ਦੇ ਮੁਕਾਲਾ ਦੀ ਛਤਰ ਛਾਯਾ ਹੇਠ ਹਦ ਤੇ ਵਧ ਤਰੱਕੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਮੀਨਾਂ ਦੇ ਚੰਗੇ ਚੰਗੇ ਮਾਲਕ ਹਨ ਫੌਜਾਂ ਵਿਚ ਬੜਾ ਨਾਮਨਾ ਹੈ ਦੂਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਅਫਾਹ ਵਧ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਇਹ ਭੀ ਚੰਗੀ ਉਨਤੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਦਖਣੀ ਗੁਜਰਾਤ ਕਾਠੀਆਂ ਵਾੜ ਵਿਚ ਲੁਥਾਣੇ ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਲੁਥਾਣੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਪਰਸਿਧ ਹਨ। ਇਸ ਕੌਮ ਵਿਚ ਕਈ ਕੁ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਭੀ ਕੌਮ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੇ-੨ ਵਿਦਵਾਨ ਲੇਕਚਰਾਰ ਕਵੀ ਤੇ ਲਿਖਾਰੀ ਭੀ ਹਨ। ਸਿਖੀ ਦਾ ਪਿਆਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਹੈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੌਮ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਵਿਚੋਂ ਸਭਾ ਦਸਵੇਂਦ ਕਢਦੇ ਹਨ। (ਹੁਕੇ ਤੇ ਕਣੇ) ਦੇ ਸੰਵਾਦ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਕੇਵਲ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਇਸ਼ਟ ਦਵ ਸਮਝ ਕੇ ਇਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਬੋਲ ਲਦਨੇ ਛਤ ਕ ਚੁਟ ਸਿਰਫ ਵੱਸੀ ਤੇ ਜਿਮੀਂਦਾਰੀ ਕਿਛਤ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਹਨ।

(ਅਨੰਦ)

ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਹੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਤੇ ਮੁਸਕਰਾ ਕੇ ਉਤਰ
 ਦਿਤਾ, ਪਿਤਾ ਜੀ ਮੈਂ ਵਣਜ ਅਗੇ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਏਹਨਾਂ ਬੁਠਿਆਂ
 ਵਨਜਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਜੋ ਮਸਤਕ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਉਹ
 ਹਰ ਹੀਲੇ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਦੇ ਖੂਬਸੂਰਤ ਵੇਲ ਹੀ ਹਨ ਮੈਂ ਰਾਤ
 ਇਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਮਾਲ ਲੱਦ ਕੇ ਲਾਹਾ ਖਟ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਦੋਹਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ
 ਮਾਲ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੈ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਜੋ ਵਪਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਦਾ ਵਧਣਾ ਹੈ
 ਉਸ ਨੂੰ ਘਾਟਾ ਨਹੀਂ ਚੋਰ ਤੇ ਅਗਨ ਦਾ ਭੈ ਨਹੀਂ, ਮੇਰੀ ਰਾਸ ਸਦਾ
 ਸਲਾਮਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਲੋ ਜਰਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ
 ਸੁਣ ਲਓ—

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ॥

੧. ਘਟ ਅਵਘਟ ਭੂਗਰ ਘਣਾ ਇਕੁ ਨਿਰਗੁਣੁ ਬੈਲੁ
 ਹਮਾਰ ॥ ੨. ਰਮਈਏ ਸਿਉ ਇਕ ਬੇਨਤੀ ਮੇਰੀ ਪੁਜੀ
 ਰਾਖੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ੩. ਕੋ ਬਨਜਾਰੋ ਰਾਮ ਕੋ ਮੇਰਾ
 ਟਾਂਡਾ ਲਾਦਿਆ ਜਾਇ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੪. ਹਉ
 ਬਨਜਾਰੋ ਰਾਮ ਕੋ ਸਹਜ ਕਰਉ ਬਾਪਾਰੁ ॥ ੫. ਮੈ ਰਾਮ
 ਨਾਮਧਨੁ ਲਾਦਿਆ ਬਿਖੁਲਾਵੀਸੰਸਾਰਿ ॥ ੬. ਉਰਵਾਰ
 ਪਾਰ ਕੇ ਦਾਨੀਆ ਲਿਖਿਲੇਹੁ ਆਲ ਪਤਾਲੁ ॥ ੭ ॥ ਮੇਹਿ
 ਜਮਭੰਡੁ ਨ ਲਾਗਈ ਤਜੀਲੇ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ ॥ ੮ ॥
 ੯. ਜੈਸਾ ਰੰਗੁ ਕਸੰਭ ਕਾ ਤੈਸਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥
 ੯. ਮੇਰੇ ਰਮਈਏ ਰੰਗੁ ਮਜੀਠ ਕਾ ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ
 ਚਮਾਰ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਅਰਥ—ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਵਿਚ ਭਗਤ ਜੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ
 ਮੇਰੇ ਵਪਾਰ ਸਬੰਧੀ ਬੋਧ ਕਰਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਸਿਖਸ਼ਾ ਦੇਂਦੇ ਹਨ

ਕਿ ਅਸਲ ਧਨ ਰਾਮ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ।

੧. ਹਿਰਦੇ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਤੋਂ ਕੁਰਖਤ ਐਥੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਮਨ ਬੈਲ (ਨਿਰਗੁਣ) ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਸਦਾ ਤਿਆਰ ਹੈ, ਇਸ ਬੈਲ ਨਾਲ ਮੈਂ ਵਣਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ੨. ਮੈਂ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਪਾਸ ਦਿਨ ਰਾਤ ਬੈਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਹੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੇਰੀ ਸੁਵਾਸ਼ਾਂ ਰੂਪੀ ਪੂੰਜੀ ਕਾਇਮ ਰਖੀਂ ਭਾਵ ਘਾਟਾ ਨਾ ਪਵੇ। ੩. ਮੈਂ ਖਲਕਤ ਨੂੰ ਨਗਾਰੇ ਦੀ ਚੋਟ ਲਾ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਲੋਕੋ, ਜੇ ਕੋਈ ਨਾਮ ਦੇ ਵਨਜਣ ਵਾਲਾ ਵਪਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਆ ਕੇ ਸੌਦਾ ਕਰ ਲਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਟਾਂਡਾ (ਕਾਫਲਾ) ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਵਪਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆ ਰਲੇ। ੪. ਮੈਂ ਨਾਮ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਪਾਰੀ ਹਾਂ, ਤੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ ਉਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਬਿਉਪਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ੫. ਮੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਦਾਰਥ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਕੁਰਹਿਤਾਂ ਰੂਪੀ ਜ਼ਹਿਰ ਲਦਿਆ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਕੇ ਮੋਏ ਦਿਲ ਭੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਕੁਰਹਿਤ ਰੂਪੀ ਜ਼ਹਿਰ ਪੀ ਕੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਦਿਲ ਮੁਰਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ੬. ਦੁੱਖ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਭ ਦੇਣ ਵਾਲੇ 'ਧਰਮ ਰਾਜ' ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸਭ ਮਾਲ ਮਤਾਲ (ਚੋਗੇ ਮੰਦੇ) ਹਿਸਾਬ ਜੀਵ ਦੇ ਲਿਖ ਰਖੇ ਹਨ ਤੇ ਜਿਹਨਾਂ ਨੇ ਰਾਸ ਗਵਾਈ ਨਹੀਂ ਉਹ ਤਾਂ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਮਾਨ (ਇਜ਼ਤ) ਪਾਉਣਗੇ ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੂਲ ਗਵਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਬੇਇਤਬਾਰ ਜਾਣ ਕੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣਗੇ। ੭. ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਜਮਾਂ ਦੇ ਦੇਭ 'ਸਜ਼ਾ' ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਰੂਪੀ ਸਾਰੇ ਝਗੜੇ 'ਜੰਜਾਲ' ਛੱਡ ਦਿਤੇ ਹਨ ਤੇ ਆਪਣੀ ਰਾਸ ਸਲਾਮਤ ਰਖਕੇ ਸੁਰਖਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ। ੮. ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸੁਖ ਕਾਇ ਦੇ ਕੱਚੇ ਤੇ ਫਿੱਕੇ ਰੰਗ ਵਾਂਗ ਹਨ ਜਿਹਨਾਂ ਦੇ ਲਥਦਿਆਂ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ, ਭਾਵ ਇਹ ਸੁਖ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਹਨ। ੯. ਰਵਿਦਾਸ

ਜੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਰੰਗ ਮਜੀਠ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੱਕਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਦੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਥਦਾ, ਸੋ ਰਵਿਦਾਸ ਦਮਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਮ ਦੇ ਅਸਲ ਤੇ ਪੱਕੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਵਿਚ ਰੰਗ ਲਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਤੇ ਹੁਣ ਹੋਰ ਕੋਈ ਰੰਗ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹ ਸਕਦਾ। 'ਲਾਲ ਰੰਗੁ ਤਿਸ ਕਉ ਲਗਾ ਜਿਸਕੇ ਵਡਭਾਗਾ। ਮੇਲਾ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵਈ ਨਹ ਲਾਗੈ ਦਾਗਾ ॥੧॥

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋ ਜਾਣਾ

ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਇਤਿਆਦਿਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਭਗਤ ਜੀ ਦਾ ਦਿਲ ਵੈਰਾਗ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ, ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਕਾਰ ਛੱਡ ਜੰਗਲ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਕਈ ਦਿਨ ਅਕਾਲ ਨਾਲ ਇਕ ਮਿਕ ਹੋ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਫੇਰ ਜੰਗਲ ਤੋਂ ਉਠ ਗਲ ਦੇ ਕਪੜੇ ਪਾੜ ਕੇ ਕਾਂਸੀ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਗਲੀ ਰਲੀ ਫਿਰ ਕੇ ਖਲਕਤ ਦੇ ਚੌਜ ਵੇਖਣ ਲੱਗਾ, ਸਹਜਿ ਸੁਭਾ ਮੂੰਹੋਂ ਜੋ ਆਵੇ ਕਹਿ ਦੇਵੇ। ਕੋਈ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ਕੀਰਤੀ ਕਰੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਝਲ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਜਾਣ ਕੇ ਸਚ ਸਚ ਮੂੰਹ ਤੇ ਕਹਿ ਦੇਵੇ। ਜੋ ਹੋਵੇ ਸੋ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਘਰ ਘਰ ਚਰਚਾ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈ ਤੇ ਬੇਅੰਤ ਲੋਕ ਚੰਗੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਆਪ ਦੇ ਏਲ ਕਬੋਲ ਸੁਣ ਕੇ ਭੀ ਸੇਵਕ ਬਣ ਗਏ ਤੇ ਸੂਰਜ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੇਜ ਪਰਤਾਪ ਵਧ ਗਿਆ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਇਸ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿਚ ਜੋ ਸੇਵਕ ਅਡੋਲ ਰਹੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਕੇ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਸਤਿਸੰਗ ਦਾ ਰੋ ਜਾਰੀ ਕਰ ਦਿਤਾ ਜੋ ਨਿਹਚਾ ਰਖ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਵੇ, ਉਸ ਦੀ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ, ਦੁਖਿਆਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਰਾਤ ਦਿਨ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੇ ਭੀੜ ਭੱਗੀ ਰਹੇ। ਜੋ ਘਰ ਦੀ ਪੂੰਜੀ ਸੀ ਉਹ ਭੀ ਸਾਰੀ ਸੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ ਲੁਟਾ ਦਿਤੀ। ਤਦ ਸਾਰੀ ਬਰਾਦਰੀ ਨੇ ਰਲ ਕੇ ਫੇਰ

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ ਸੰਭਾਲਣ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿਤਾ ਨਾਲ ਹੀ ਖੁਲ੍ਹ ਦੇ ਦਿਤੀ ਕੇ ਆਪ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਕੇ ਏਸ਼ੋਕ ਸਾਧਾਂ ਸੇਤਾਂ ਨੂੰ ਲੰਗਰ ਛਕਾਉ ਪਰ ਪਿਤਾ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਛੋੜੇ ਵਿਚ ਨਾ ਤੜਪਾਉ। ਆਪਣੇ ਪਰਵਾਰ ਵਿਚ ਰਹਿਕੇ ਸਭ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਰਖੇ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਬਰਾਦਰੀ ਦੇ ਮੁਖੀ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਿਆ ਤੇ ਆਪਣੇ ਅਡੇ ਤੇ ਅਗੇ ਵਾਂਗ ਬੈਠਕੇ ਚੰਮੜੇ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨ ਲਗੇ।

ਇਹਨਾਂ ਹੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਠਾਕਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਲਈ ਆਪਣੀ ਕੁਟੀਆ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕ ਵਖਰਾ ਮੰਦਰ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਯਾ, ਦਿਨ ਦੇ ਵਿਚਲੇ ਦੋ ਪਹਿਰ ਅਡੇ ਤੇ ਬੈਠਕੇ ਜੋੜਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤੇ ਬਾਕੀ ਸੂਭਾ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਦੋ ਪਹਿਰ ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਗੁਜ਼ਾਰੇ। ਮਾਇਆ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸ ਨਾ ਠਹਿਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪੇਟ ਨੂੰ ਭੀ ਭੁਖਾ ਨਾ ਰਖੇ, ਬਾਲ ਬਚੇ ਨੂੰ ਨੰਗਾ ਵੇਖ ਕੇ ਭੀ ਤਰਸ ਨਾ ਖਾਵੇ, ਦੁਖੀਆਂ ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਹਾਲ ਉਤੇ ਹੱਸ ਛੱਡੇ। ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਜਦਾ ਨਹੀਂ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸ ਮਾਇਆ ਇਕ ਪਲ ਭੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਦੀ। ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਵਰਗੇ ਦਾਨੀ ਪਾਸ ਮਾਇਆ ਦਾ ਟਿਕਨਾ ਅਨਹੋਣੀ ਗੱਲ ਸੀ, 'ਇਕ ਪਾਸੇ ਆਈ ਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਗੁਵਾਈ, ਗਰੀਬੀ ਨੇ ਆਪ ਦਾ ਭੈੜਾ ਹਾਲ ਕਰ ਦਿਤਾ ਸੀ। ਜੋ ਸੇਤ ਸਾਧ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਐਨ ਉਹ ਭੀ ਭੁਖੇ ਜਾਣ। ਚੁਨਾਚਿ ਇਹ ਹਾਲਤ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਦੀ ਦੇਖ ਕੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਬੜੀ ਦਯਾ ਆਈ ਤੇ ਇਕ ਸਾਧੂ ਦਾ ਸਰੂਪ ਧਾਰ ਕੇ ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਆ ਗਏ, ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਬੜਾ ਆਦਰ ਮਾਨ ਕੀਤਾ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਠਹਿਰ ਕੇ ਜਦ ਸਵੇਰੇ ਸਾਧੂ ਤੁਰਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਭਗਤ ਜੀ ਆਪ ਦੀ ਹਾਲਤ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਦਯਾ ਆਈ ਹੈ, ਦਰਸ਼ਨੀ ਭੂਖਣ ਭਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਨੇਕੀ

ਨਹੀਂ ਹੈ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਨਿੰਦਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਇਕ ਪਾਰਸ ਦੀ ਵਟੀ ਹੈ ਜੋ ਲੋਹੇ ਨੂੰ ਸੋਨਾ ਕਰ ਦੇਂਦੀ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਲੋਹੇ ਨੂੰ ਸੋਨਾ ਬਣਾ ਕੇ ਵੇਚ ਕੇ ਆਏ ਅਤਿਥੀਆਂ ਦੀ ਜਲ ਪਾਣੀ ਆਦਿ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਿਆ ਕਰੋ। ਦੂਜੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਰਤ ਵਿਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਭੀ ਲੋੜ ਨਾ ਰਹੇਗੀ। ਗਰੀਬ ਲੋਕ ਭੋਜਨ ਛੱਡ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਨੂੰ ਗਾਣਗੇ।

ਸਾਧੂ ਦਾ ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ 'ਹ ਦੀ ਝੁੰਝੀ ਜਿੰਨੀ ਭੀ ਨਾ ਟਿਕਿਆ ਤੇ ਬੋਲੇ ਮਹਾਤਮਾਂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਪਾਰਸ ਹੈ, ਜੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਗੇੜ ਤੋਂ ਬਚਕੇ ਬੈਕੁੰਠ ਧਾਮ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਾ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਖੂਨੇ ਪਦਾਰਥ ਨਰਕਾਂ ਵਿਚ ਸੁਟਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਭੋਜਨ ਕੇ ਕਮਾਈ ਹੋਈ ਮਾਇਆ 'ਅੰਮ੍ਰਿਤ' ਹੈ। ਮੂਫਤ ਦਾ ਖਾਣ ਜਹਿਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਖਾਧਿਆਂ ਮਨ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਪੀੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਾਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਮਾਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਝੋਲੇ ਵਿਚ ਪਾਲਵੇ ਤਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਧਰਮ ਦੇ 'ਰੇਗ ਵਿਚ ਭੰਗ' ਨਾ ਪੈ ਸਕੇ। ਮੈਨੂੰ ਬਾਹਲੇ ਅਡੰਬਰ ਚਲਾਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ 'ਕਬੀਰ' ਜੀ 'ਮਧੁਕੜੀ' ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕੇ ਨਾਜ਼ੁ॥ ਦਾਤਾ ਦਾਸ ਨੂੰ ਹੋਤੁ ਨਿਰ ਦਾਵੈ ਰਹੈ ਨਿਸੰਕ॥ ਜੋ ਜਨੁ ਨਿਰਦਾਵੈ ਰਹੈ, ਸੋ ਗਨੈ ਇੰਦ੍ਰ ਸੋ ਰੇਕ ॥ ੨੬੯॥ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗੁਰਭਾਈ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਦੀ ਤਰਾਂ ਸਦਾ ਸੁਖ ਵਿਚ ਹੀ ਸੁਖ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸੁਣ ਸਾਧੂ ਨੇ ਭਗਤ ਨੂੰ ਭਗਤ ਉਣ ਵਾਸਤੇ ਰੇਬੀ (ਚਮੜੀ ਛਿਲਣ ਵਾਲੀ) ਸੂਈ ਤੇ ਆਰ

ਫੜ ਕੇ ਪਾਰਸ ਨਾਲ ਛੁਹਾਏ ਤਾਂ ਪਾਸੇ ਦਾ ਸੋਨਾ ਬਣ ਗਏ। ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਸਾਧੂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਬਲ ਵਖਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਮਨ ਤੋੜਨ ਲਈ ਸੂਤਰ ਦਾ ਧਾਗਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਿ ਜੁਤੀਆਂ ਸੀਂਦਾ ਸੀ, ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਫੇਰਿਆ ਤਾਂ ਸੋਨੇ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਦੇਖ ਸਾਧੂ ਰਵਿਦਾਸ ਦੀ ਅਭੋਲਤਾ ਤੇ ਬੜਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਤੇ ਧੰਨ ਰਵਿਦਾਸ ਧੰਨ ਰਵਿਦਾਸ, ਗਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਪਰੰਤ ਸਾਧੂ ਨੇ ਫੇਰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਭਗਤ ਜੀ ਲਉ ਫੇਰ ਇਹ ਵੱਟੀ ਮੇਰੀ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਅਮਾਨਤ ਰਖ ਛੱਡੋ। ਮੈਂ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਕਰਕੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਲੈ ਲਵਾਂਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਐਸੇ ਲਾਸਾਨੀ ਮਾਲ ਦੇ ਡਿਗ ਪੈਣ ਦਾ, ਚੋਰੀ ਹੋ ਜਾਣ ਦਾ ਸਦਾ ਸੋਚਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਜਿਹੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਪਾਸ ਇਸ ਨੂੰ ਅਮਾਨਤ ਰਖਿਆਂ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪੁਜੇਗਾ। ਦੁਨੀਆਂ ਚਾਰ ਪੈਸੇ ਪੈਸੇ ਪਿਛੇ ਭੋਲਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ, ਧੋਖੇ, ਠੱਗੀਆਂ ਤੇ ਫਰੋਬ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਾਇਆ ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਮੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਨ ਤੋੜ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਸੱਚਾ ਰਿਸ਼ੀ ਮੰਨਿਆਂ ਹੈ, ਜੇ ਇਸ ਦੁਰਲੱਭ ਵਸਤੂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਫਸਿਆ, ਪਾਰਸ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਦਾ ਹੈ ਇਸ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਸਿੱਧ, ਸੰਨਿਆਸੀ, ਜੋਗੀ, ਜੰਗਮ ਆਦਿ ਐਸ਼ਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਕੇਵਲ ਵਾਂਗ ਤੇਰਾ ਮਨ ਚਿੱਕੜ ਵਿਚੋਂ ਬੱਚ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਅਮਾਨਤ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਕਿਹਾ ਮਹਾਤਮਾ ਜੀ, ਮੈਂ ਇਸ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਲਾਣਾ। ਇਹ ਘਰ ਆਪ ਦਾ ਹੀ ਘਰ ਹੈ ਜਿਥੇ ਜੀ ਆਵੇ ਰੱਖ ਛੱਡੋ ਤੇ ਉਥੋਂ ਹੀ ਆ ਕੇ ਲੈ ਲੈਣਾ। ਮੈਂ ਇਸ ਦੀ ਰਾਖੀ ਦੀ ਜ਼ੁਮੇਵਾਰੀ ਜ਼ਰੂਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਪਰੰਤੂ ਸਾਲ ਤੋਂ ਬਾਦ ਆਪਣੀ ਅਮਾਨਤ ਆ ਕੇ ਲੈ ਜ਼ਰੂਰ ਲੈ ਜਾਣੀ।

ਭਗਤ ਜੀ ਦੀ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਸਾਧੂ ਆਪ ਉਠਿਆ ਤੇ ਇਕ ਗੁਣੇ ਦਿਖਾ ਕੇ ਪਾਰਸ ਰੱਖ ਦਿਤਾ ਤੇ 'ਸਤਿਕਰਤਾਰ' ਕਹਿਕੇ ਚਲਦਾ ਹੋਇਆ ਛੇਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਅਲੌਪ ਹੋ ਗਏ।

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ 'ਕੱਚ ਤੇ ਕੰਚਨ' ਨੂੰ ਇਕ ਸਮਝਣ ਦੀ ਮਸਾਲ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਮਨੁੱਖ ਮਾਇਆ ਦੇ ਕਮਾਉਣ ਦਾ ਵਿਤੋਂ ਵਧ ਉਦਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ 'ਭਾਗਾ' ਉਦਮ ਲਬਧੇ ਮਾਇਆ' ਕੋਈ ਐਸਾ ਹੀ ਵਡਭਾਗਾ ਜੀਵ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਘਰ ਆਉਂਦੀ ਦੋਲਤ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਛਡ ਦੇਵੇ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਅਰਥ ਬੜੇ ਬੜੇ ਮਹਾਤਮਾ ਨਚਦੇ ਟਪਦੇ ਤੇ ਤਾਲ ਪੂਰਦੇ ਵੇਖੇ ਹਨ। ਘਰ ਬਾਹਰਿ ਛਡ ਤਿਆਗ ਹੋ ਗ੍ਰਹਿ ਸਥ ਤੋਂ ਨਕ ਵਟ ਕੇ ਫਿਰ ਗ੍ਰਿਹਸਥੀਆਂ ਬੂਹੇ ਦੰਦੀਆਂ ਵਿਲਕਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਘਰ ਆਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਔਖ ਉੱਚੀ ਕਰਕੇ ਤਕਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਉਵੇਂ ਹੀ ਆਪਣੀਆਂ ਜੁਤੀਆਂ ਜੀਣ ਤੇ ਗੰਢਣ ਦੀ ਕਿਰਤ ਵਿਚ ਮਗਨ ਰਹੇ। ਪਾਰਸ ਨੂੰ ਪਰਾਈ ਅਮਾਨਤ ਸਮਝ ਕੇ ਸਗੋਂ ਰਾਖੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਕਿਤੇ ਮਹਾਤਮਾ ਦੀ ਅਮਾਨਤ ਵਿਚ ਖਿਆਨਤ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਹਰ ਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਆਪਣੇ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ ਡੋਲ ਨਾ ਜਾਵੇ।

ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਦੇ ਨਾਮ ਜਪਦੇ, ਤੇ ਦੁਖ ਵਿਚ ਸੁਖ ਮਨਾਂਦੇ ਭਗਤ ਜੀ ਪੂਰੇ ਤਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਗੁਜਰ ਗਏ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਆਪ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਢਿਡੋਂ ਰੁਖੇ ਹੀ ਪਏ ਰਹਿਣ ਦੇ ਦਿਨ ਭੀ ਆਏ, ਪਰੰਤੂ ਘਬਰਾਏ ਨਹੀਂ ਡੋਲੇ ਨਹੀਂ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਾਰਸ ਦੀ ਵਟੀ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸਮਝੀ, ਕਿਹੜਾ ਦਿਲ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਸਾਖੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਆਪ ਦੇ ਚਰਨ ਕੰਵਲਾਂ ਤੇ ਨੱਕ ਰਗੜਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਨਾ ਹੋ ਜਾਏ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਭਗਤ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ

ਲੈਣ ਹਿਤ ਫੇਰ ਹੀ ਉਸੇ ਹੀ ਸਾਧੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਆਏ ਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਬੁਲਾਕੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਸੁਭਾਵ ਅਨੁਸਾਰ ਆਉ ਭਗਤ ਕੀਤੀ ਤੇ ਯੋਗ ਆਸਨ ਦੇ ਕੇ ਟਹਿਲ ਸੇਵਾ ਪੁਛੀ। ਸਾਧੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਮਾਨਤ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਹੱਸ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਮਹਾਤਮਾ ਜੀ ਆਪ ਜਿਸ ਥਾਂ ਤੇ ਉਸ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਰਖ ਗਏ ਸਉ ਉਸੇ ਥਾਂ ਤੇ ਹੈ, ਆਪ ਉਥੋਂ ਹੀ ਕੱਢ ਲਵੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਅਮਾਨਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਡਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਤੇ ਮੇਰੇ ਅਸੂਲ ਵਿਚ ਵਿਘਨ ਨਾ ਪੈ ਜਾਵੇ। ਆਪ ਨੇ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਕਿਰਪਾਲਤਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਮਾਨਤ ਵਾਪਸ ਲੈ ਕੇ ਸੁਰਖਰੂ ਕਰਨ ਆਏ ਹੋ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਤਿਆਗ ਦੀ ਹਦ ਦੇਖ ਕੇ ਬੜੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਤੇ ਉਠ ਕੇ ਆਪਣੇ ਹਥੀਂ ਰਖਿਆ ਪਾਰਸ ਲੈ ਕੇ ਚਲਦੇ ਬਣੇ, ਪਰੰਤੂ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜਿਥੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨਿਤ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸੀ ਉਸ ਆਸਨ ਬਲੇ ਪੰਜ ਅਸ਼ਰਫੀਆਂ (ਮੋਹਰਾਂ) ਰਖ ਗਏ। ਜਦ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਕਰਨ ਲਈ ਉਠੇ ਤੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਆਸਨ ਝਾੜਿਆ ਤਾਂ ਹੇਠੋਂ ਪੰਜ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਮੋਹਰਾਂ ਨਿਕਲ ਪਈਆਂ। ਭਗਤ ਜੀ ਇਹ ਕੌਤਕ ਦੇਖ ਕੇ ਬੜੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਤੇ ਸੋਚ ਕੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਠਾਕਰ ਭੀ ਹੁਣ ਮਾਇਆ ਦੇ ਜਾਲ ਵਿਚ ਫਸੇਣ ਲਗ ਪਏ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਤਿਆਗ ਦੇਣੀ ਠੀਕ ਹੈ। 'ਨਾ ਹੋਏਗਾ ਬਾਸ ਨਾ ਬਨਗੀ ਬਾਸਰੀ। ਨਾ ਬਜਾਵੇ ਕਾਹਨ ਨਾ ਨਾਚੇਗੀ ਰਾਧਕਾਂ। ਇਸੇ ਖਿਆਲ ਵਿਚ ਆਪ ਨੇ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ ਛੱਡ ਦਿਤੀ ਤੇ ਨਿਤਨੇਮ ਕਰ ਫੇਰ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ ਵਿਰਤ ਵਿਚ ਰੁਝ ਗਏ।

ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਭਗਤ ਜੀ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਨੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਸਾਖਿਆਤ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ ਤੇ ਕਿਹਾ—‘ਭਗਤ ਜੀ ਆਪ ਧੰਨ ਹੋ ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਆਪ ਦਾ ਮਨ ਸਦਾ ਹੀ ਸਾਬਤ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਰਸ ਦੇਣ ਲਈ ਸਾਧੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਹਿਲੇ ਆਇਆ ਸਾਂ ਤਦ ਆਪ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਾ ਕੀਤਾ ਫਿਰ ਮੈਂ ਪੰਜ ਮੋਹਰਾਂ ਠਾਕਰਾਂ ਦੇ ਆਸਨ ਹੇਠ ਰੱਖੀਆਂ ਆਪ ਨੇ ਉਹ ਭੀ ਨਾ ਪਰਵਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਤੇ ਸਗੋਂ ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਹੀ ਤਿਆਗ ਦਿਤੀ ਹੈ । ਇਹ ਤਰੀਕਾ ਮੈਨੂੰ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ, ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਤੇਰੀ ਭੁਖਾ ਭੁਖਾ ਕਰਕੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਬੜੀ ਲੱਜਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਆਪ ਨਿਤ ਪੰਜ ਮੋਹਰਾਂ ਲੈਣੀਆਂ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰੋ ਤੇ ਉਸਦੇ ਮੁਲ ਨਾਲ ਆਏ ਆਟੇ ਦਾਣੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਟਹਿਲ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ‘ਮੇਰੀ ਤੇ ਤੇਰੀ’ ਕੀਰਤੀ ਵਧੇ ਭੁਖੇ ਮਨੁਖ ਕੋਲੋਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਭੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ । ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਹੱਠ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਦੇਣਾ ਭੀ ਪਾਪਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ । ਇਸ ਲਈ ਆਤਮਾ ਪਿਛੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਸੋ ਤੂੰ ਨੇ ਮੇਰੀ ‘ਪਹਿਲੇ ਸੇਵਾ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵਲੋਂ ਭੇਜੀ ਮਾਇਆ ਭੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਤਦ ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤੇਰੇ ਤੇ ਤੇਰੇ ਸੇਵਕਾਂ ਪੁਰ ਹੋਵੇਗੀ ।’

ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਦਾ ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜ ਨਿਮਰਤਾ ਸਹਿਤ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾਥ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਜਾਣ ਵਿਚ ਫਸਾ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਾ ਕਰ ਤੇ ਅਗੋਂ ਆਪ ਦਾ ਜਿਵੇਂ ਹੁਕਮ ਹੈ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ । ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਤੇ ਭਗਵਾਨ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ । ਨਿਤ ਪੰਜ ਮੋਹਰਾਂ ਆਸਨ ਹੇਠੋਂ ਮਿਲਣ ਦਾ ਵਰ ਦਿਤਾ । ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਨਿਤ

ਭੇਡਾਰਾ ਵਰਤਨ ਦੀ ਸਕੀਮ ਬਣਾ ਕੇ ਮੋਹਰਾਂ ਵੇਚ ਰਸਦ ਲੈ ਔਂਦੇ ਤੇ ਜੋ ਅਤਿਥੀ ਫਕੀਰ, ਸੰਤ ਸਾਧ ਚਲਕੇ ਆਵੇ ਉਸਨੂੰ ਇਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਨ ਦੇਣ ਲਗੇ, ਭੁਖੇ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਨੰਗੇ ਨੂੰ ਕਪੜਾ। ਹੋਰ ਗਊ ਗਰੀਬ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਹਰ ਵਕਤ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣ। ਆਪ ਭਾਵੇਂ ਕਿਤਨੀ ਭੀ ਤੰਗੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਪਰੰਤੂ ਲੋੜਵੰਦ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰ ਮੁਰਾਦ ਬਰ ਆਉਂਦੀ। ਭਗਤ ਜੀ ਦੀਆਂ ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਅਲੌਕਿਕ ਝਾਕੀਆਂ (ਕਰਮਾਤਾਂ) ਸੁਣਕੇ ਬੇਅੰਤ ਸੰਤ ਸਾਧੂ ਰੋਜ਼ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਤੇ ਸੰਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੈਕੇ ਘਰਾਂ (ਭੋਰਿਆਂ) ਨੂੰ ਮੁੜਦੇ। ਅਨੇ ਪਹਿਰ ਲੰਗਰ ਵਰਤਨ ਲਗਾ। ਰਾਹੀਂ ਮੁਸਾਫਰ ਭੋਜਨ ਖਾ ਖਾ ਕੇ ਧੰਨ ਰਵਿਦਾਸ ਧੰਨ ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ ਨਗਮੇ ਰਸਤਿਆਂ ਵਿਚ ਗਾਉਂਦੇ ਫਿਰਦੇ। ਜੋ ਇਕ ਵਾਰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਉਹ 'ਚੰਦ ਚਕੋਰ' ਦੀ ਪਰੀਤ ਵਾਂਗ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਆਪਾ ਭਾਵ ਜਾਂਦਾ।

ਸਿਧਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਉਸਤਤੀ ਸੁਣਕੇ ਸਿਧਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੀ ਚਾਹ ਪੈਦਾ ਹੋਈ। ਗੌਰਖਨਾਥ ਸਮੇਤ ਸਭ ਮੰਡਲਾਂ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੀ ਕਰਦੀ ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁਰੀ ਵਿਖੇ ਪਹੁੰਚੀ। ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਅਡੇ ਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਆਦੇਸ਼ ਕਹਿ ਕੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਗੌਰਖ ਨਾਥ ਨੇ ਪਰਖ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਇਕ ਪੈਲਾ ਗੰਢਨ ਲਈ ਦਿਤਾ। ਜਦ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਨਾਲ ਗੰਢ ਕੇ ਗੌਰਖ ਨਾਥ ਜੀ ਦੇ ਵਲ ਸੁਟ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਗੌਰਖਨਾਥ ਨੇ ਆਪਣੇ ਝੋਲੇ ਦਾ ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਕਿਹਾ ਭਗਤ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਘਰੋਂ ਪੁਜ ਕੇ ਗਰੀਬ ਹੋ ਸੰਤ ਮਹਾਤਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰੰਤੂ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰਥਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਉਠ ਕੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਉ ਤੇ ਝੋਲੀ ਕਰੋ ਮੈਂ ਹੀਰੇ ਤੇ ਜਵਾਹਰਾਤ

ਨਾਲ ਭਰ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਇਕ ਰਸਾਇਣ ਭੀ ਲਵੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤਾਂਬੇ ਤੋਂ ਸੋਨਾ ਬਣਾਈਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮੰਡਲੀ ਸਮੇਤ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਕੁਛ ਦਾਨ ਦੇਣ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ।

ਗੌਰਖਨਾਥ ਦੀ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸੁਣ ਭਗਤ ਜੀ ਹਸ ਕੇ ਕੋਹਣ ਲਗੇ, ਨਾਥ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਠੀਕਰਾਂ ਰੋੜਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਜੋ ਅਤਿਬੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਦੇ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੱਥਰ ਆਪ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰਖੋ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਸੌਂਭਦੇ ਹਨ, ਘਰ ਬਾਹਰ ਤਿਆਗ ਸਿਰੀਂ ਸੁਵਾਹ ਪਾ ਕੇ ਮਾਇਆ ਪਿਛੇ ਭਟਕਦੇ ਫਿਰਨਾ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੌਂਭਦਾ। ਮੇਰੇ ਦਸਾਂ ਨਵਾਂ ਦੀ ਕਿਰਤ ਵਿਚ ਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛਕਕੇ ਸਾਂਈ ਨਾਲ ਮਨ ਜੁੜਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਜੁੜਦੀ ਹੈ ਮਨੁਖ ਦੀ ਤਰਿਸ਼ਨਾ ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਵਧੇਰੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਪਾਕੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਵਿਚ ਭੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਸੀਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਹੇ ਜੋਗੀ ਜਨੋ ਨਾਮ ਰਤਨ ਜਿਸ ਜੀ ਦੇ ਪਲੇ ਹੈ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਉਹੋ ਹੀ ਸਚਾ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਹੈ ਬਾਕੀ ਸਭ ਜੀਵ ਮੰਗਤੇ ਕਮੀਨੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਂ ਦਿਨ ਸੁਖ ਨਾ ਰਾਤੀਂ ਨੀਂਦ ਨਸੀਬਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਹੈ, ਸੁਣੋ—

ਭੈਰਉ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ ਘਰੁ ੨

੧. ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਉਪਜੈ ਨਹੀ ਆਸਾ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸਾ॥ ੨. ਬਰਨ ਸਹਿਤ ਜੋ ਜਾਪੈ ਨਾਮ॥ ਸੋ ਜੋਗੀ ਕੇਵਲ ਨਿਹਕਾਮ॥ ੧॥ ੩. ਪਰਚੈ ਰਾਮੁ ਰਵੈ ਜਉ ਕੋਈ॥ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸੈ ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਹੋਈ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ੪. ਸੋ ਮੁਨਿ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਖਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਦੁਆਰੇ ਤੂੰ ਲੋਕ ਸਮਾਇ॥ ੫. ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਸਭੁ ਕੋਈ ਕਰੈ॥ ਕਰਤਾ ਹੋਇ ਸੁ ਅਨਭੈ ਰਹੈ॥ ੨॥

੬. ਫਲ ਕਾਰਨ ਫੂਲੀ ਬਨਰਾਇ ॥ ਫਲੁ ਲਾਗਾ
 ਤਬ ਫੂਲੁ ਬਿਲਾਇ ॥ ੭. ਗਿਆਨੈ ਕਾਰਨ ਕਰਮ
 ਅਭਿਆਸੁ ॥ ਗਿਆਨੁ ਭਇਆ ਤਹ ਕਰਮਹ ਨਾਸੁ ॥
 ੮. ਘ੍ਰਿਤ ਕਾਰਨ ਦੁਧਿ ਮਥੈ ਸਇਆਨ ॥
 ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਸਦਾ ਨਿਰਬਾਨ ॥ ੯. ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ
 ਪਰਮ ਬੈਰਾਗ ॥ ਰਿਦੈ ਰਾਮੁ ਕੀ ਨ ਜਪਸਿ ਅਭਾਗ ॥੧॥
 ਅਰਥ ਭਗਤ ਜੀ ਸਿਧਾਂ, ਨਾਥਾਂ, ਜੋਗੀਆਂ, ਮੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼
 ਕਰਦੇ ਹਨ—

੧. ਦੇਖੋ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਆਸਾ (ਪਿਆਰ) ਨਹੀਂ ਉਪਜਦਾ, ਬਾਕੀ
 ਜੋ ਕੁਝ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਇਹ ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ੨. ਚੌਹਾਂ ਵਰਨਾਂ ਨੂੰ
 ਸਾਜਣ ਵਾਲੇ ਕਰਤੇ ਦਾ ਜੋ ਜੀਵ ਵਖੋਪਤਾ ਛੱਡ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦਾ
 ਹੈ ਸੱਚਾ ਜੋਗੀ ਉਹੀ ਜੀਵ ਹੈ, ਭਾਵ ਜਿਵੇਂ ਇਕ ਈਸ਼ਵਰ ਨੇ ਚੌਹ
 ਵਰਨਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਰਹਿਮਤ ਪਾਈ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਭੀ ਉਸ ਦੇ
 ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਮਾਨ ਦੀ ਅੱਖ ਨਾਲ ਵੇਖੇ ਤੇ ਉਚ ਨੀਚ ਦਾ ਵਿਤਕਰਾ
 ਤਿਆਗੇ, ਜੀਵ ਮਾਤਰ ਅੰਤਰਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਹੋਕਾਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਹ
 ਹਰੀ ਦੀ ਦਰਗਾਹੋਂ ਧ੍ਰਿਕਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ੩. ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇ ਪਰਚੇ
 ਵਿਚ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇੰਜ ਸੁਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ,
 ਜਿਵੇਂ ਲੋਹਾ ਪਾਰਸ ਨੂੰ ਪਰਸ ਕੇ ਫੇਰ ਦੁਬਿਧਾ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਖ ਨਹੀਂ
 ਦੇ ਸਕਦੀ। ੪. ਅਸਲ ਮੁਨੀ ਉਹੋ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ
 ਵਿਚੋਂ ਦੂਬੀ ਮਿਟਾ ਦਿਤੀ ਹੈ ਤੇ ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਮਾਤਰ ਨੂੰ ਹਰੀ ਦਾ ਸਰੂਪ
 ਕਰ ਕੇ ਸਤਕਾਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਈਸ਼ਵਰ ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ ਹੈ
 ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨੀਯਤ ਨਹੀਂ ਬਿਨਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਸਭ ਜਗ੍ਹਾ
 ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਮੁਨੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਵਨ ਤ੍ਰਿਨ ਵਿਚ ਸਮਾਇਆ ਜਾਣੇ

ਭਾਵ ਲਭ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਦੁਬਿਧਾ ਮਿਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ੫. ਮਨ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਜੀਵ ਕਰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਵਸ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਭਰਦਾ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦਾ ਨਹੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਅਡੋਲ ਤੇ ਨਿਰਭੈ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ੬. ਭਗਤ ਜਨ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਜੇ ਕੋਈ ਮੂਰਤੀ ਆਦਿਕ ਚਿੰਨ ਸਾਹਮਣੇ ਰਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮਨ ਦੇ ਟਿਕਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਚਿੰਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੂਜਦੇ ਸਿਵੇਂ ਕਿ ਫਲ ਲਿਆਉਣ ਵਾਸਤੇ ਬੂਟੇ ਫੁਲਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜਦ ਫਲ ਲਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੁਲ ਝੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ੭. ਗਿਆਨ ਦੇ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਕਰਮ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੀਦਾ ਹੈ, ਜਦ ਗਿਆਨ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਕਰਮ ਛੁਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ੮. ਸਿਆਣੀ ਇਸਤਰੀ ਘਿਉ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਦੁਧ ਰਿੜਕਦੀ ਹੈ। ਜਦ ਘਿਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਰਿੜਕਨਾ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਸੰਤ ਜਨ ਨਿਰਬਾਨ ਪਦ (ਮੁਕਤੀ) ਨੂੰ ਪਾਣ ਲਈ ਕਰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਪਰਾਪਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਕਰਮ ਛੱਡ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੌਤ ਦਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ੯. ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਵੈਰਾਗ ਦਾ ਵਡਾ ਤੇ ਸੋਹਣਾ ਤਰੀਕਾ ਦਸਦੇ ਹਨ, ਹੋ ਅਭਾਗੀ ਜੀਵੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਪਣੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਵਸਾਉਂਦੇ।

ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾ ਕੇ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸਿਧਾਂ ਜੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਬੁਲਾਯਾ, ਜਦ ਸਾਰੇ ਕੋਲ ਆਏ ਤਾਂ ਆਪ ਨੇ ਚਮੜਾ ਭੇਣ ਵਾਲੀ ਕੁੰਡੀ ਤੋਂ ਗੱਤਾ ਚੁਕਿਆ ਤੇ ਕਿਹਾ ਇਸ ਵਿਚ ਝਾਤ ਮਾਰੋ। ਜਦ ਸਾਰੇ ਸਾਧੂ ਨਜ਼ੀਰ ਲਾ ਕੇ ਦੇਖਣ ਲਗੇ ਤਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਾਇਆ ਜਲ ਵਿਚ ਤਰਦੀ ਨਜ਼ਰ ਆਈ ਹੀਰੇ, ਲਾਲ, ਜਵਾਹਰ ਸੂਰਜ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਮਕਦੇ ਵੇਖੇ। ਕਈ ਪਾਰਸ ਤੇ ਕਈ ਰਸਾਇਣਾਂ ਦੇ

ਮਨ ਕੇ ਕੁੰਡੀ ਦੇ ਵਿਚ ਪਏ ਚਮਕਣ, ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੋ ਸਿਧੋ ਤੁਹਾਨੂੰ
ਜਿਸ ਰਤਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਲੈ ਲਵੋ। ਇਸ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਦੀ ਲੀਲਾ ਹੈ
ਉਸ ਨਾਮ ਜਪਣ ਵਾਲੇ ਸੱਤਾਂ ਵਲਾਇਤਾਂ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹਨ। ਭਗਤ
ਜਨ ਜੇ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਹੱਥ ਪਾਣ ਤਾਂ ਉਹ ਭੀ ਸੋਨਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਰੀ ਦੇ
ਪਿਆਰੇ ਇਕ ਅੱਖ ਦੇ ਫੇਰ ਵਿੱਚ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਪਾਰਸ ਬਣਾ
ਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਰਿੱਧੀਆਂ, ਸਿੱਧੀਆਂ, ਭੁਲਾਵੇ ਹਨ। ਈਸ਼ਵਰ ਤੋਂ
ਦੂਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰੋ ਤੇ
ਹੋਰ ਆਲ ਪਤਾਲ ਛੱਡ ਦੇਵੋ।

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਇਹ ਪਵਿਤਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਸਾਰੇ
ਜੋਗੀ ਤੇ ਸਿਧ ਚਰਨੀਂ ਡਿਗ ਪਏ। ਕਈਆਂ ਨੇ ਮੂੰਦਰਾਂ ਲਾਹ ਕੇ ਨਾਮ
ਦਾਨ ਲੈ ਕੇ ਸੇਵਾ ਦੀ ਪੰਡ ਚੁਕ ਲਈ ਅਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਸੱਚਾ
ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਸਮਝ ਕੇ ਤਨ, ਮਨ, ਧਨ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਸਿਧ
ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਨਾਲ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਜਾਮ (ਅੰਮ੍ਰਿਤ) ਪਿਆਰੇ ਸੁਮੇਰ
ਦੀ ਤਰਫ ਉਡਾਰੀਆਂ ਮਾਰ ਗਏ। ਹਉਮੈ ਦੀ ਅਗਨ ਵਿਚ ਦਗਧ ਪਾਏ
ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਈਰਖਾ ਤੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਕਰਾਂਦੇ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਚਲੇ ਗਏ।
ਹਉਮੈ ਪਤਾਲ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਤਪਸਵੀ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਖੰਡ ਵਿਚ ਸੁਟ ਦੇਂਦੀ
ਹੈ, ਮੈਂ ਬੜਾ ਤਿਆਗੀ, ਮੈਂ ਬੜੀ ਮਾਲਾ ਫੇਰੀ, ਮੈਂ ਬੜਾ ਦਾਨ ਕੀਤਾ
ਹੈ, ਤਲਵਾਰਾਂ ਮਾਰਕੇ ਦੀਨਾਂ ਦੀ ਬੜੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ। ਬਸ ਜਿਸ ਦੇ
ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਇਹ ਪਾਪਣ ਵੜ ਗਈ, ਉਹਦਾ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਦੇਵੇਂ ਥਾਂ
ਹੀ ਗਰੀਬ (ਭਰਿਸ਼ਟੇ) ਗਏ। ਸਿਧਾਂ ਨੇ ਹਉਮੈਂ ਵਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਨੂੰ ਛਲਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕੀਤਾ, ਪਰੋਤੂ ਆਪ ਛਲੇ ਗਏ। ਜਿਸ ਨੇ ਮਾਨ
ਤਿਆਗ ਲਿਆ, ਉਹ ਕੱਚ ਤੋਂ ਕੰਚਨ ਹੋ ਕੇ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਵਿਚ
ਪਰਵਾਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਬੈਰਾਗੀ ਦੀ ਪਰਖ

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਦਾ ਇਕ ਵੇਲਾ, 'ਪਰਮਾ ਨੰਦ' ਸੀ ਜੋ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਗੁਰ ਭਾਈ ਭੀ ਸੀ, ਉਹ ਉਸੇ ਦਿਨ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਗੋਸ਼ਟ ਕਰਨ ਆ ਨਿਕਲਿਆ। ਇਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵੱਡਾ ਹੋਕਾਰ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਜਿਹਾ ਬੈਰਾਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਰ ਹੈ ਕੋਈ ਨਹੀਂ।

ਇਹ ਰਵਿਦਾਸ ਦੀ ਮੈਹਮਾ ਸੁਣ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਰਵਿਦਾਸ ਦੁਮਾਰ ਨੇ ਕੀਹ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪਖੰਡ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਠਗ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਅਜ ਹੀ ਪਰਖ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬਲ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰ ਸਕਦਾ। ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਤਾਰੇ ਤੋੜ ਚੁੱਠ ਦੀ ਅਟਲ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਇਹ ਭੁਲਿਆ ਹੋਇਆ ਮਾਨ ਵਿਚ ਇਕ ਬਾਲ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਵਿਚ ਕੁਝ ਰਹਾਇਨਾ ਦੇ ਮਨਕੇ ਤੇ ਸੋਤੀ ਆਦਿ ਪਾ ਕੇ ਉਤੋਂ ਰੁਮਾਲ ਨਾਲ ਢੱਕ ਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ ਪਾਸ ਆ ਕੇ ਸੀਤਾ ਰਾਮ ਟੁਲਾਈ। ਅਗੋਂ ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਭੀ 'ਸੀਤਾ ਰਾਮ' ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ 'ਜੇ ਸੀਤਾ ਰਾਮ' ਆਖੀ ਤੇ ਸੁਵੱਛ ਆਸਨ ਤੇ ਬਿਠਾ ਕੇ ਜਲ ਪਰਸ਼ਾਦੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਪੁਛੀ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿਚ ਗੁਰਭਾਈ ਦੇ ਆਉਣ ਤੇ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ।

ਉਤਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਦ 'ਪਰਮਾ ਨੰਦ' ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਭਗਤ ਜੀ ਆਪ ਦੀ ਗਰੀਬੀ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬੜੀ ਦਯਾ ਆਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸੋਤੀਆਂ ਦਾ ਬਾਲ ਆਪ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਲਵੋ। ਇਹ ਅਤੁਟ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਤੋਂ ਕਦੇ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਦੀ ਬਉਂ ਲਾਲਚ ਭਰੀ ਸਿਖਸ਼ਾ ਤੇ ਭਗਤ ਜੀ

ਨੂੰ ਹਾਸੀ ਆਈ ਤੇ ਕਿਹਾ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਸਾਰੀ ਆਯੂ ਜੋਗ ਕਮਾਂਦੇ ਬੀਤ ਗਈ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੋਹ ਮਨ ਵਿਚੋਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ। ਇਹ 'ਮੋਹ' ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਗੇੜ ਵਿਚੋਂ ਭਰਮਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਇਹ ਮਾਇਆ ਕਿਸੇ ਗਰੀਬ ਨਿਰਧਨ ਦੇ ਨਾਮ ਵੇਡ ਦੇਣੀ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਚੰਗੇ ਵਿਚ ਮਸਤ ਹਾਂ 'ਮਾਈ' ਮਾਇਆ ਛਲੂ। ਤੁਣ ਕੀ ਅਗਨਿ ਮੇਘ ਕੀ ਛਾਇਆ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਹਝ ਕਾ ਜਲੁ' ਤਾਂ ਇਸ ਤੇ ਜ਼ਹਿਰੀਲੀ ਨਾਗਨ ਦੇ ਡੰਗ ਤੋਂ ਬਚ ਕੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਏ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਏਥਾਂ ਦਾ ਸ਼ੁਭ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਹੋਸ਼ਟ ਕਰ ਆਪਣੇ ਭੇਰੇ ਵਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਸਾਰੇ ਸੰਤ ਸਾਧ ਗੋਸ਼ਟਾਂ ਕਰ ਨਰੁਤਰ ਹੋ ਸੇਵਕ ਬਣ ਗਏ। ਤਤਕ ਸਾਰ ਫਿਰ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਈਸ਼ਵਰ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਜੋੜਿਆ ਤੇ ਠਾਕੁਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਅਰੰਭ ਕੀਤੀ। ਮਨੋ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ਇਕ ਸਾਧੂ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ, ਨੂਰੀ ਜੋਤ ਜਗਦੀ ਦੇਖ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲੀਤਾ ਤੇ ਤਨੋ ਮਨੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਵੈਰਾਗ ਵਿਚ ਮਹਿਮਾਂ ਗਾਉਣ ਲਗੇ।

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ

੧. ਜਉ ਤੁਮ ਗਿਰਿਵਰ ਤਉ ਹਮ ਮੋਰਾ ॥ ਜਉ ਤੁਮ ਚੰਦ ਤਉ ਹਮ ਭਏ ਹੈ ਚਕੋਰਾ ॥੧॥ ੨. ਮਾਧਵੇ ਤੁਮ ਨ ਤੋਰਹੁ ਤਉ ਹਮ ਨਹੀ ਤੋਰਹਿ ॥ ਤੁਮ ਸਿਉ ਤੋਰਿ ਕਵਨ ਸਿਉ ਜੋਰਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ੩. ਜਉ ਤੁਮ ਦੀਵਰਾ ਤਉ ਹਮ ਬਾਤੀ ॥ ਜਉ ਤੁਮ ਤੀਰਥ ਤਉ ਹਮ ਜਾਤੀ ॥੨॥ ੪. ਸਾਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਮ ਤੁਮ ਸਿਉ

ਜੋਰੀ। ਤੁਮ ਸਿਉ ਜੋਰਿ ਅਵਰ ਸੰਗਿ ਤੋਰੀ॥੩॥ ੫. ਜਹ
ਜਹ ਜਾਉ ਤਹਾ ਤੋਰੀ ਸੇਵਾ ॥ ਤੁਮ ਸੋ ਨਾਕੁਰੁ ਅਉਰੁ
ਨ ਦੇਵਾ ॥ ੪ ॥ ੬. ਤੁਮਰੇ ਭਜਨ ਕਟਹਿ ਜਮ
ਫਾਂਸਾ ॥ ਭਗਤਿ ਹੋਤ ਗਾਵੈ ਰਵਿਦਾਸਾ ॥ ੫ ॥ ੫ ॥

ਅਰਥ-ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਭਗਤ ਜੀ ਈਸ਼ਵਰ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੇ ਮਾਧਉ ਜੇ ਪਹਾੜ ਹੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਹਾੜ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪ ਦਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਦੇਖ ਮੇਰ ਬਣ ਕੇ ਪੈਲਾਂ ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਚਕੋਰ ਬਣਕੇ ਕੁਰਬਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ੨. ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲੋਂ ਸਾਨੂੰ ਨਾ ਵਿਸਾਰਹੁ ਭਾਵ ਪਿਆਰ ਨਾ ਤੋੜੋ ਤਾਂ ਭਲਾ ਅਸੀਂ ਕਿਦਾਂ ਤੋੜ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਪ੍ਰੇਮ ਤੋੜਕੇ ਪਾਣਾ ਕਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ ਜਦ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਜਿਹਾ ਹੋਰੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ੩. ਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਦੀਵਾ ਬਣੋ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬੱਤੀ ਬਣਕੇ ਵਿਚ ਸਮਾਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਤੀਰਥ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਯਾਤਰੂ ਬਣਕੇ ਪੁਜ ਪੈਂਦੇ ਹਾਂ। ੪. ਅਸਾਂ ਨੇ ਸੱਚੀ ਪ੍ਰੀਤੀ (ਮੁਹੱਬਤ) ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੰਢੀ ਹੈ ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਯਾ ਕੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਪਰੇਮ ਤੋੜ ਲਿਆ ਹੈ। ੫. ਹੇ ਦਾਤਾ ਮੈਂ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਉਥੇ ਉਥੇ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਸਵਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਉਂ ਤੇਰੇ ਜਿਹਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ੬. ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਣ ਕਰਕੇ ਜਮਾਂ ਦੀ ਫਾਹੀ ਕੱਟੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾਂ, ਬੜੇ ਹੋਰ (ਚਾਉ) ਨਾਲ ਭਾਉਂਦਾ ਹੈ।

(ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਸਾਰੇ ਹਥਿਆਰ ਸੋਨੇ ਦੇ ਬਣਾ ਦੇਣੇ)

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇਖ ਭਗਵਾਨ ਨੇ

ਫੁਰਮਾਇਆ ਰਵਿਦਾਸ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈਂ । ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਭੁਲੜ ਜੀਆਂ ਨੂੰ
ਮੇਰੇ ਮਾਰਗ ਤੇ ਲਾ ਕੇ ਸਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਂਦਾ ਹੈਂ । ਜਦ ਤਕ ਸੰਸਾਰ
ਅਟੱਲ ਰਹੇਗਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਭੀ ਸੂਰਜ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਮਕਦਾ ਰਹੇਗਾ । ਮੈਨੂੰ
ਤੇਰੇ ਵਰਗਾ ਪਰੇਮ ਜਾਲ ਵਿਚ ਫਸਾ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਭਗਤ ਨਹੀਂ
ਮਿਲਿਆ ਤੂੰ ਨੇ ਦੁਮਾਰ ਜਾਤੀ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਦਰਜਾ ਦਿਤਾ ਹੈ । ਪਰੰਤੂ ਮੈਨੂੰ
ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਗਰੀਬੀ ਤੇ ਤਰਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ । ਜਗ ਆਦਿ ਉਤਮ ਕਰਮ
ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਇਆ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਮਸਜਦਾਂ, ਮੰਦਰਾਂ, ਧਰਮਸਾਲਾਂ
ਭਾਵ ਸਭ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਜਿਤਨਾ ਆਦਰ ਮਾਨ ਧਨੀ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੰਗਾਲ
ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ । ਮਾਇਆ ਘਰ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੂਰਖ ਭੀ ਪੰਡਤਾਂ ਵਰਗੀ
ਇੱਜ਼ਤ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ । ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਅਜ ਤੈਨੂੰ ਮੂੰਹੋਂ ਮੰਗੀ ਮਾਇਆ
ਦੇਣੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕਿ ਘਰ ਆਏ ਸੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਮਨ, ਧਨ, ਬਸਤਰ
ਆਦਿਕਾਂ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕੇਂ । ਇਹ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਜੋ ਪਾਰਸ ਹੈ, ਇਹ
ਲੋਹੇ ਨੂੰ ਸੋਨਾ ਬਣਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ । ਇਸਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ
ਰੱਖ, ਜਦ ਲੋੜ ਪਵੇ ਲੋਹੇ ਨਾਲ ਲਗਾਕੇ ਸੋਨਾ ਬਣਾ ਲਿਆ ਕਰ ਅਤੇ
ਬਜ਼ਾਰ ਵਿਚ ਵੇਚ ਕੇ ਭੰਡਾਰਾ (ਸਦਾਵਰਤ) ਜਾਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰ ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਸੁਣ ਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ
ਹੇ ਜਗਤ ਪਤੀ—ਇਹ ਮਾਇਆ ਹਨੇਰੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ
ਉਡਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ । ਮਾਇਆ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਕੇ ਬੁਰਾਈਆਂ
ਵਿਚ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ । ਚੇਰ ਉਚਕੇ ਜੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਦੀ ਖਾਤਰ ਮਨੁੱਖ
ਨੂੰ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ । ਇਹ ਨਰਕਾਂ ਵਿਚ ਲਿਜਾਣ ਵਾਲਾ
ਦੁਰਾਚਾਰਨੀ ਦੀ ਸੰਗਤ ਤੋਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਘਬਰਾਉਂਦਾ ਹੈ । ਹੇ ਚਾਤਰ
ਮੈਨੂੰ ਐਡੀ ਕਠਨ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿਚ ਨਾ ਪਾਉ । ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੇਰੇ ਨਾਮ
ਦਾ ਸੱਚਾ ਪਾਰਸ ਹੈ ਜੋ ਐਗੁਣ ਰੂਪੀ ਲੋਹੇ ਨੂੰ ਲਾਲ ਬਣਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ।

ਨੂੰ
ਰ
ਨੂੰ
ਨੂੰ
ਮ
ਲਾਂ
ਲ
ਗੀ
ਆ
ਰ
ਹ
ਚ
ਤੇ

ਸਨਮ ਸਾਖੀ

(੭੫)

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ

ਇਹ ਪੱਥਰ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਹੇ ਜਗਤ ਪਤੀ ਜੀਉ ਮੈਨੂੰ ਬਾਰ
ਬਾਰ ਇਸ ਦੇ ਵਰਤਣ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ ।

ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਭਗਤ ਜੀ ਦਾ ਐਸਾ ਜਵਾਬ ਸੁਣ ਪਾਰਸ ਪਾਹਣਾ
ਗੰਢਣ ਵਾਲੇ ਟੋਕਰੇ ਵਿਚ ਸੁਟ ਦਿਤਾ । ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ ਜਿਤਨੇ ਲੋਹੇ ਦੇ
ਗੰਢਿਆਰ ਸਨ ਸਾਰੇ ਹੀ ਪਾਰਸ ਦੇ ਛੋਂਹਦੇ ਸਾਰ ਸੋਨੇ ਦੇ ਬਣ ਗਏ ਤੇ
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਚਰਜ ਕੌਤਕ ਕਰ ਭਗਵਾਨ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ । ਰਵਿਦਾਸ
ਨੇ ਕਿਹਾ ਭਗਵਾਨ ਮੇਰੇ ਸੰਦ ਸਾਰੇ ਵਿਗਾੜ ਦਿਤੇ ਹਨ । ਹੁਣ ਮੈਂ
ਇਹਨਾਂ ਨਾਲ ਜੁਤੀਆਂ ਗੰਢਣ ਦਾ ਕਰਮ ਕੈਸੇ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ
ਆਪ ਨੂੰ ਜੇ ਮੇਰੇ ਜੋੜੇ ਗੰਢਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ
ਭੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ । ਇਹਨਾਂ ਛੂਛੇ ਰਸਾਂ ਵਿਚ ਪਰਚ ਕੇ
ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਪਵਿਤਰ ਤੇ ਮਹਾ ਸਵਾਦੀ ਨਾਮ ਭੁਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ । ਸੋ
ਮਨ ਵਿਚ ਐਸਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸੰਦ ਇਕ
ਟੋਇਆ ਪੁਟ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚ ਦੱਬ ਦਿਤੇ ਤੇ ਜੁਤੀਆਂ ਗੰਢਣ ਦਾ ਕੰਮ
ਤਿਆਗ ਕੇ ਭਜਨ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋ ਗਏ ।

ਹਾ
ਨੂੰ
ਆਂ
ਖ
ਲੀ
ਤਾ
ਮ
ਤੇ

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਆਪਣੀ ਸੁਵਾਣੀ ਸਮੇਤ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ ਵਿਚ
ਰੁਝ ਗਏ ਤੇ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਕੰਮ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਗਾਹਕ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ
ਹੋ ਹੋ ਕੇ ਘਰ ਆਉਂਦੇ ਤੇ ਜੁਤੀਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਤਿਆਗ ਦੇਣ ਦਾ ਕਾਰਨ
ਪੁਛਦੇ । ਇਕ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਰਸ਼ਕ ਰਲ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਏ
ਤੇ ਗਿਆਨ ਗੋਸ਼ਟ ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਇਕ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਨੇ ਕਿਹਾ
ਭਗਤ ਜੀ ਮੇਰੀ ਪਾਣੀ ਟੁਟੀ ਹੈ । ਆਪ ਨੇ ਕਿਸ ਦਿਨ ਦੁਕਾਨ
ਖੋਲਣੀ ਹੈ ਮੈਂ ਆਪ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਕਿਸੇ ਪਾਸੋਂ ਕਦੇ ਭੀ ਜੋੜਾ ਨਹੀਂ
ਛੋੜਾਇਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਪੱਕੇ ਕੰਮ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇ ਪੱਕੇ ਗਾਹਕ ਬਣੀ
ਦਿਤਾ ਹੈ । ਤਦ ਉਸ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਦਰਸ਼ਕ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ
ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ।

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਬਾਣੀ ਭਗਤੁ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ
 ੧. ਚਰਮਟਾ ਗਾਂਠਿ ਨ ਜਾਨਈ ॥ ਲੋਗੁ ਗਠਾਵੈ
 ਪਨਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੨. ਆਰ ਨਹੀ ਜਿਹ ਤੋਪਉ
 ॥ ਨਹੀ ਰਾਂਬੀ ਠਾਉ ਰੋਪਉ ॥ ੧ ॥ ੩. ਲੋਗੁ ਗੰਠਿ
 ਗੰਠਿ ਖਰਾ ਬਿਗੂਚਾ ॥ ਹਉ ਬਿਨੁ ਗਾਠੇ ਜਾਇ ਪਹੂਚਾ ॥
 ੨ ॥ ੪. ਰਵਿਦਾਸੁ ਜਪੈ ਰਾਮਨਾਮਾ ॥ ਮੋਹਿ ਜਮ ਸਿਉ
 ਨਾਹੀ ਕਾਮਾ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਅਰਥ-੧. ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਰਵਿਦਾਸ ਚੁਮਾਰ ਜੁਤੀਆਂ ਰੋੜ੍ਹ
 ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਲੋਕ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਆ ਆ ਕੇ ਜੁਤੀਆਂ
 ਗੰਢਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ੨. ਮੇਰੇ ਪਾਸ 'ਆਰ' ਭੀ ਨਹੀਂ
 ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਤਰੋਪੇ ਲਾਵਾਂ ਤੇ ਨਾਂ ਹੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਰੰਬੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ
 ਚਮੜਾ ਛਿਲਕੇ ਠੀਕ ਕਰਾਂ। ੩. ਲੋਕ ਜੁਤੀਆਂ ਗੰਢਾਨ ਦੇ ਭਾਵ
 ਚੰਗੀਆਂ ਕੁਲਾਂ ਵਿਚ ਜਨਮ ਲੈ ਲੈ ਕੇ ਬੜੇ ਖਵਾਰ ਹੋਏ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ
 ਬਗੈਰ ਜੁਤੀਆਂ ਗੰਢਨ ਦੇ ਭਾਵ ਚੰਗਾ ਸਰੀਰ ਧਾਰਨ ਦੇ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰ
 ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਅਪੜ ਪਿਆ ਹਾਂ। ੪. ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਮੈਂ ਰਾਮ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਦਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਜਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ
 ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਵ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਕਰਮ ਛੱਡ ਕੇ ਅਕਾਲ ਸੇਵਾ
 ਗਿਆ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਜਗਤ ਦੇ ਧੰਦੇ ਹੁਣ ਭਰਮਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਦੇ ਫੇਰ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਣੇ

ਭਗਤ ਜੀ ਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੈ ਕੇ ਦਰਬਾਰ
 ਨੂੰ ਚਲੇ ਗਏ। ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁਰੀ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਘਰ ਘਰ ਚਰਚਾ ਚਲਾ ਦਿਤਾ
 ਕਿ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਨੇ ਦੀਵਾਲਾ ਕਢ ਦਿਤਾ ਹੈ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਦਾ ਭਰਮ

ਖਾ ਕੇ ਆਕੀ ਹੋ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਕੰਮ ਕਾਜ ਛੱਡ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਪੂਜਾ ਅਕੱਠੀ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਬਨਤਾਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਤੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਠਗਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੀਚ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਭੀ ਨਰਕਾਂ ਦੇ ਭਾਗੀ ਹੋਣਗੇ। ਵੇਦਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ੂਦਰ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹਕ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵੇਦ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਕਿਰਤ ਹਨ। ਏਹ ਆਪ ਭੀ ਵੇਦਾਂ ਤੋਂ ਬੇਮੁਖ ਹੈ ਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੀ ਕੁਰਾਹੇ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦ ਵੇਦ ਅਛੂਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪੂਜਾ ਦੀ ਪੰਡ ਦੁਕਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਏਹਨਾਂ ਦਾ ਹਕ ਭੇਖ ਧਾਰਨ ਦਾ ਅਯੋਗ ਹੈ। ਇਸਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਰਾਜ ਦੰਡ ਦਾ ਭਾਗੀ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਇਸਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗੇਗਾ ਉਸਨੂੰ ਭੀ ਰਾਜ ਦੰਡ ਦਿਵਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਕਰਮ ਕੇਵਲ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰਵਿਦਾਸ ਦਾ ਜੇਵੇ ਪਾਣਾ, ਟਿਕੇ ਲਾਣਾ, ਟਲ ਖੜਕਾਣਾ ਤੇ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਉਕਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਚਲਾਕੀ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਭਗਤ ਜੀ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਨਿੰਦਾ ਸੁਣ ਕੇ ਘਬਰਾਏ ਨਹੀਂ ਭੱਠੀ ਵਿਚ ਪੈਕੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਕਚੇ ਛੋਲੇ ਤਿੜਕਦੇ ਹਨ। ਭੁਜੇ ਨਹੀਂ ਉਛਲਦੇ। ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਕੋਪ ਅਗਿਆਨੀ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਮੇਰ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਧੇਰੀਆਂ ਤੇ ਬਖੜਾਂ ਦਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ਭੁਲਾਦਾ। ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪ ਗੰਗਾ ਤੋਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਸਮਾਧੀ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਸਾਖਿਆਤ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ ਤੇ ਵਰਮਾਇਆ—

ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਪਰੇਮ ਦੇ ਵਸ ਮੈਂ ਬੈਠੁੰਨ ਛੱਡਕੇ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਮੂਰਖ ਲੋਕ ਜੋ ਬਖਾਂ ਮਾਰਦੇ ਤੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਲਗਦੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਦਾਸ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵਾ ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਜੁੜਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਪੁਤਰ ਹਨ ਤੇ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ

ਪਿਤਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਭਗਤ ਵਡਲ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਰਖਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਵੱਡੇ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ ਬਾਹਰ 'ਜੂਹ' 'ਚੋਂ ਦੋੜੀ ਘਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਮਾਲਕ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਪਿਆਰੇ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇ ਪਿਛੇ ਦੌੜਿਆ ਫਿਰਦਾ ਹਾਂ। ਜਿਸ ਭਗਤ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚੋਂ ਮੈਂ ਮਿਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ੋਭਾ ਦੋਵੇਂ ਲੋਕ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਭਗਤ ਜੀ ਪ੍ਰਾਣਪਤੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾ ਕੇ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ। ਹਿਰਦੇ ਵਿਚੋਂ ਨੂਰ ਦੀਆਂ ਲਾਟਾਂ ਨੇ ਮਘ ਕੇ ਸਾਰੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜਗਮਗ ਜਗਮਗ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਉਦਾਸ ਪੁਤ੍ਰ ਜਿਵੇਂ ਵਿਛੜੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਭਗਤ ਜੀ ਚਾਉ ਵਿਚ ਦੂਣੇ ਚੋਣੇ ਹੋ ਗਏ। ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਨਦੀ ਵਿਚ ਉਛਾਲ ਆਇਆ ਤੇ ਪਵਿਤਰ ਮੁਖ ਤੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਝਰਨੇ ਇਉਂ ਵਗਣਾ ਲਗੇ।

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ

੧. ਜਬ ਹਮ ਹੋਤੇ ਤਬ ਤੂੰ ਨਾਹੀ ॥ ਅਬ ਤੂਹੀ ਮੈ ਨਾਹੀ ॥ ੨. ਅਨਲ ਅਗਮ ਜੈਸੇ ਲਹਰਿ ਮਇਓ ਦਧਿ ਜਲ ਕੇਵਲ ਜਲ ਮਾਂਹੀ ॥ ੧ ॥ ੩. ਮਾਧਵੇ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਕ੍ਰਮੁ ਐਸਾ ॥ ਜੈਸਾ ਮਾਨੀਐ ਹੋਇ ਨ ਤੈਸਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੪. ਨਰਪਤਿ ਏਕੁ ਸਿੰਘਾਸਨਿ ਸੋਇਆ ਸੁਪਨੇ ਭਇਆ ਭਿਖਾਰੀ ॥ ੫. ਅਫਤ ਰਾਜ ਬਿਛੁਰਤ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸੋ ਗਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ੬. ਰਾਜ ਹੁਇਅੰਗ ਪ੍ਰਸੰਗ ਜੈਸੇ ਹੋਇ ਅਤ ਕਛੁ ਮਰਮੁ ਜਨਾਇਆ ॥ ੭. ਅਨਿਕ ਵਰਣੁ ਕੋਇ

ਭੂਲੋ ਪਰੇ, ਅਬ ਵਹਤੇ ਕਹਨੁ ਨ ਆਇਆ ॥ ੩ ॥

੮. ਸਰਬੇ ਏਕ ਅਨੇਕੇ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਘਟ ਭੋਗਾਵੈ
ਸੋਈ ॥ ੯. ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਹਾਥ ਪੈ ਨੇਰੈ ਸਹਜੇ ਹੋਇ
ਸੁ ਹੋਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਅਰਥ—ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਹਉਮੈ ਸੀ ਤਦੋਂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਸੈਂ ਵਸਦਾ, ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਵਸ ਗਿਆ ਹੈਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਹਉਮੈ ਮਿਟ ਗਈ ਹੈ । ੨. ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਵਿਚ ਪਵਨ ਦੇ ਵੇਗ ਨਾਲ ਬੇਅੰਤ ਲਹਿਰਾਂ (ਤਰੰਗਾਂ) ਉਠਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸ਼ਕਲ ਕਰਕੇ ਵੱਖ ਦਿਸਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਲ ਦਾ ਹੀ ਰੂਪ ਹਨ । ਇਵੇਂ ਹੀ ਤੂੰ ਤੇ ਮੈਂ ਇਕ ਮਿਕ ਹਾਂ । ੩. ਹੇ ਮਾਧਉ ਆਪਣੇ ਭਰਮ ਦੀ ਕੀਹ ਗਲ ਕਰੀਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੰਨੀਦਾ ਹੈ ਤਿਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ । ਭਾਵ ਜੋ ਮਨ ਵਿਚ ਚਿਤਵੀਏ ਸੋ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ । ੪. ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕ ਰਾਜਾ (ਨਰਾਂ ਦਾ ਪਤੀ) ਬਿਸਤਰੇ ਤੇ ਸੁਤਾ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਫਕੀਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ੫. ਰਾਜ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਹੀਨ ਹੋ ਕੇ ਦੁਖ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ 'ਮਨ ਮੰਦਰ' ਵਿਚ ਸਭ ਕੁਛ ਹੁੰਦੇ ਧਕੇ ਖਾ ਰਹੇ ਹਾਂ । ੬. ਜਿਵੇਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਰੱਸੀ ਦਾ ਸੱਪ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਭਰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਾਨੂੰ ਭਰਮਾ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਪਰ ਹੁਣ ਕੁਝ ਗੁਰੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਭੇਦ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿਤਾ ਹੈ । ੭. ਜਿਵੇਂ ਇਕ ਸੋਨੇ ਦੇ ਅਨੇਕਾਂ ਕੰਗਨ ਜਾਂ ਗਹਿਣੇ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਪਰੇਤੂ ਸਾਰੇ ਸੋਨੇ ਦਾ ਹੀ ਰੂਪ ਹੁੰਦੇ ਹਨ । ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝ ਕੇ ਅਨੰਦ ਆਇਆ ਹੈ ਉਹ ਕਥਨ ਤੋਂ ਪਰੈ ਹੈ । ੮. ਸਭਨਾਂ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਵਸਣ ਵਾਲਾ ਮਾਲਕ ਇਕ ਹੈ ਪਰ ਅਨੇਕਾਂ ਰੂਪ ਵਿਚ ਭੋਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ । ੯. ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨ ਵਿਚੋਂ ਭਰਮ ਮਿਟ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹਥ ਦੀ ਤਲੀ ਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਖੇਡਦੀਆਂ ਹਨ । ਭਾਵ ਤੂੰ

ਹਥ ਨਾਲੋਂ ਭੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਹੋ ਕੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਜੀਵ ਦੀ ਵਸ਼ਨਾ ਮਿਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਜੀਵ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਨੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਸਿਦਕ ਦੀ ਕਸਵੱਟੀ ਤੇ ਲਾ ਕੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੜੀ ੨ ਅਜਮਾਇਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰੰਤੂ ਰਵਿਦਾਸ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਹਿਮਾਲਾ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਡੋਲ ਰਿਹਾ ਤੇ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਧੰਨ ਰਵਿਦਾਸ ਧੰਨ ਰਵਿਦਾਸ ਗਾਉਂਦੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਗਰੀਬੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਤੇ ਹੇਕਾਰੀ ਤੇ ਬ੍ਰਾਬਰੀ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹਸਣ ਲਗੇ ਤੇ ਟਿਚਕਰਾਂ ਕਰਨ ਤੇ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਣ ਲਗੇ, ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਬਾਜ਼ੂਆਂ ਵਿਚ ਬਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਡਾਂਗਾਂ ਮਾਰਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਮੋਢਿਆਂ ਤੋਂ ਬੁਕਦਾ ਤੇ ਆਪ ਦਾਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ ਸੁਜਾਖਿਆਂ ਨੂੰ ਹੱਸਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲੋਕ ਦੇ ਸੁਖ ਪਾ ਕੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਘੜੀ ਨੂੰ ਭੁਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚ ਪਾਪ ਕਮਾਂਦਾ ਨਹੀਂ ਰਜਦਾ। ਬੰਦਾ ਆਪਣੀ ਗਰੀਬੀ ਤੇ ਰੋਂਦਾ ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੂਸਰੇ ਦੀ ਫੈੜੀ ਹਾਲਤ ਤੋਂ ਮਸਖਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨਵਾਨ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਮਵ੍ਰਿਸ਼ਟ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਏ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੈ।

ਬਿਲਾਵਲੁ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ

੧. ਦਾਰਿਦੁ ਦੇਖਿ ਸਭ ਕੋ ਹਸੈ ਐਸੀ ਦਸਾ ਹਮਾਰੀ॥
 ੨. ਅਸਟ ਦਸਾ ਸਿਧਿ ਕਰ ਤਲੈ ਸਭ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਤਮਾਰੀ॥੧॥ ੩. ਤੂੰ ਜਾਨਤ ਮੈ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਭਵ
 ਖੰਡਨ ਕਾਮ॥ ੪. ਸਗਲ ਜੀਅ ਸਰਨਾਗਤੀ ਪ੍ਰਭ
 ਪੂਰਨ ਕਾਮ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ੫. ਜੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਗਤੀ
 ਤਿਨ ਨਾਹੀ ਭਾਰੁ॥ ੬. ਉਚ ਨੀਚ ਤੁਮ ਤੇ ਤਰੇ

ਆਲਜੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ੭. ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਅਕਥੁ
ਕਥਾ ਬਹੁ ਕਾਇ ਕਰੀਜੈ ॥ ੮. ਜੈਸਾ ਤੂ ਤੈਸਾ ਤੁਹੀ
ਕਿਆ ਉਪਮਾ ਦੀਜੈ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਅਰਥ-੧. ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਸਾਡੀ ਮਾਇਕ ਹਾਲਤ (ਗਰੀਬੀ) ਦੇਖ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹਸਦੇ ਹਨ। ੨. ਮੇਰੀ ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ਤੇ ਅਠਾਰਾਂ ਸਿਧੀਆਂ ਹਨ ਇਹ ਸਾਰੀ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ੩. ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਤੂੰ ਨਿਰਭੈ ਹੈਂ ਸਾਰੇ ਡਰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ। ੪. ਹੇ ਰਾਮ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨ ਆਏ ਹਨ ਸਭ ਆਸ਼ਾਂ ਪੂਰਨ ਕਰੋ। ੫. ਜੋ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਾ (ਭਾਰ) ਭਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ੬. ਛੋਟੇ ਵਡੇ ਸਭ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਹੀ ਲਗ ਕੇ ਤਰਦੇ ਹਨ, ਤੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਆਲਜ (ਪੱਕੀ ਹੱਸੀ) ਨਾਲ ਬੱਧਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ੭. ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ ਤੇਰੀ ਕਥਾ ਅਕੱਥ ਹੈ। ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ। ਬਹੁਤਾ ਕੀਹ ਕਥਨ ਕਰੀਏ। ੮. ਤੇਰੀ ਜਿਤਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜਿਹੇ ਜਿਹਾ ਤੂੰ ਹੈਂ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਭੀ ਸ਼ਰੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ, ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਕੇਹੜਾ ਮਾਨ ਦੇਈਏ।

ਜਾਤ ਪਾਤ ਦਾ ਭਰਮ ਦੂਰ ਕਰਨਾ

ਇਕ ਦਿਨ ਚੁਮਾਰ ਬ੍ਰਾਦਰੀ ਦੇ ਬੇਅੰਤ ਲੋਕ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਸਨ ਤੇ ਸਤਿਸੰਗ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੇਵਾਦਾਰ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਹੇ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਜੀਉ ਉਚੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਵਾਲੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਘਿਰਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਨੀਚ ਜਾਣ ਕੇ ਛੂਹ ਛੂਹ ਕਰਦੇ ਤੇ ਭੇਟ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ ਕੀਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ

ਭੀ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦਾ ਲਿਹਾਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਉਚੇ ਘਰਾਨਿਆਂ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਵਾਂਗੂੰ ਇਕੋ ਮਿਟੀ ਦੇ ਘੜੇ ਹੋਏ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਭਾਂਡੇ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਤਕਰਾ ਕਿਉਂ ਰਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਵੇਰਾਗ ਵਿਚ ਆ ਗਏ ਤੇ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ।

ਬਿਲਾਵਲੁ (ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ)

੧. ਜਿਹ ਕੁਲ ਸਾਧੂ ਬੈਸਨੇ ਹੋਇ ॥ ਬਰਨ ਅਬਰਨ
ਰੰਗ ਨਹੀ ਈਸਰੁ ਬਿਮਲ ਬਾਸੁ ਜਾਨੀਐ ਜਗਿ ਸੋਇ
॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੨. ਬ੍ਰਹਮਨ ਬੈਸ ਸੂਦ ਅਰੁ ਖਤ੍ਰੀ
ਭੋਮ ਚੰਡਾਰ ਮਲੇਛ ਮਨ ਸੋਇ ॥ ੩. ਹੋਇ ਪੁਨੀਤ
ਭਗਵੰਤ ਭਜਨ ਤੇ ਆਪੁ ਤਾਰਿ ਤਾਰੇ ਕੁਲ ਦੋਇ ॥ ੧ ॥
੪. ਧੰਨਿ ਸੁ ਗਾਉ ਧੰਨਿ ਸੇ ਨਾਉ ਧੰਨਿ ਪੁਨੀਤ
ਕੁਟੰਬ ਸਭ ਲੋਇ ॥ ੫. ਜਿਨਿ ਪੀਆ ਸਾਰ ਰਸੁ ਤਜੇ
ਆਨ ਰਸ ਹੋਇ ਰਸ ਮਗਨ ਡਾਰੇ ਬਿਖੁ ਖੋਇ ॥ ੨ ॥
੬. ਪੰਡਿਤ ਸੂਰ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਰਾਜਾ ਭਗਤ ਬਰਾਬਰਿ
ਅਉਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਜੇਸੇ ਪੁਰੈਨ ਪਾਤ ਰਹੈ ਜਲ
ਸਮੀਪ ਭਨਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜਨਮੋ ਜਗ ਓਇ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਅਰਥ—ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੇ ਮਾਨ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਲਈ ਭਗਤ ਜੀ ਸੇਵਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ—੧. ਜਿਸ ਕੁਲ ਵਿਚ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਾਧੂ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਚਾਹੇ ਚੋਹ ਵਰਨਾਂ ਵਿਚ ਹੋਵੇ, ਚਾਹੇ ਅਬਰਨਾਂ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਉਹ ਕੁਲ ਕੰਗਾਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉਹ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਕੇ, ਭਾਵ ਨਾਮ ਧਨ ਪਾ ਕੇ ਧਨੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਚੰਗੀ ਵਾਸਨਾ ਵਾਲਾ

ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ੨. ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਵੈਸ਼, ਖਤਰੀ, ਸ਼ੂਦਰ, ਭੂਖ, ਚੰਡਾਲ, ਮਲੋਛ ਆਦਿਕ ਕੋਈ ਭੀ ਹੋਵੇ। ੩. ਉਹ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਣ ਕਰਕੇ ਪੁਨੀਤ (ਵੰਡਾ) ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪ ਤਰਦਾ ਤੇ ਦੋਵੇਂ ਕੁਲਾਂ ਤਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਨਾਨਕੇ, ਦਾਦਕੇ, ਦੋਹਾਂ ਖਾਨਦਾਨਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਉਜਲ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ੪. ਜਿਸ ਨਗਰ ਵਿਚ ਨਾਮ ਜਪਣ ਵਾਲਾ ਸਾਧੂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਧਨ ਹੈ ਜਿਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਥਾਂ ਵੀ ਧਨ ਹੈ। ਉਸ ਵਡਭਾਗੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਦੇ ਲੋਕ ਭੀ ਧਨ ਜਿਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਭਗਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ। ੫. ਜਿਹਨਾਂ ਨਾਮ ਦਾ ਰਸ ਪੀਤਾ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਫੋਕੇ ਰਸ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਛੱਡ ਦਿਤੇ ਹਨ, ਨਾਮ ਦੇ ਰਸ (ਸੁਆਦ) ਵਿਚ ਮਗਨ ਹੋ ਕੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸੁਆਦਾਂ (ਰਸਾਂ) ਨੂੰ ਪਰੇ ਸੁਟ ਦਿਤਾ ਹੈ। ੬. ਪੰਡਤ, ਸੂਰਮਾ, ਤਖਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਰਾਜਾ ਇਹ ਸਾਰੇ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਦਰਜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਭਾਵ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਬਲ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਚੰਦ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੈ। ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਿੰਝਾਣਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਉਥੇ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਢਲ ਫੁਲ ਪਾਣੀ ਦੇ ਨੇੜੇ (ਵਿਚ) ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦਾ ਲੇਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਕੁਰ ਹੀ ਭਗਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਰਹਿਕੇ ਸੰਸਾਰੀ ਕਰਮਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਗਤ ਵਿਚ ਜੰਮਣਾ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਫਲ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਹੇਕਾਰ ਦੇ ਵਿਚ ਆਏ ਤੇ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਝਾੜ ਕੇ ਤੁਰ ਗਏ (ਹਉ ਵਿਚਿ ਆਇਆ, ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਜੰਮਿਆ, ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੁਆ ॥)

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਸਾਰੇ ਸੇਵਕ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਝੂਮ ਉਠੇ ਤੇ ਧਨ ਰਵਿਦਾਸ ਧਨ ਰਵਿਦਾਸ ਗਾਉਣ ਲਗੇ। ਹੋ ਦ ਨਾ ਬੋਧੂ ਤੁਸਾਂ ਜਨਮ ਲੈ ਕੇ ਅਸਾਂ ਨੀਵਿਆਂ ਨੂੰ ਉਚਿਆਂ ਕਰ

ਦਿਤਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛਾਂ ਕੋਲੋਂ ਵੱਡੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਵਾਲੇ ਸੰਗਏ ਹਨ ਉਹ ਅਜ ਆਪ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਸਿਰ ਧਰਨ ਵਿਚ ਪੁਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਆਪ ਦੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਚੁਮਾਰ ਜਾਤੀ ਭੀ ਪੂਰਨ ਯੋਗ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤਕ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗਾ ਸਾਡੀ ਕੌਮ ਦਾ ਨਾਮ ਰੋਸ਼ਨ ਰਹੇਗਾ। ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਭਗਤ ਜੀ ਫਿਰ ਬੈਰਾਗ ਵਿਚ ਆਏ ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ।

(ਆਸਾ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ)

੧. ਤੁਮ ਚੰਦਨ ਹਮ ਇਰੇਡ ਬਾਪੁਰੇ ਸੰਗਿ ਤੁਮਾਰੇ
ਬਾਸਾ ॥ ੨. ਨੀਚ ਰੁਖ ਤੇ ਉਚ ਭਏ ਹੈ ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ
ਨਿਵਾਸਾ ॥ ੧ ॥ ੩. ਮਾਧਉ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਸਰਨਿ
ਤੁਮਾਰੀ ॥ ਹਮ ਅਉਗਨ ਤੁਮ ਉਪਕਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਰਹਾਉ ॥ ੪. ਤੁਮ ਮਖਤੂਲ ਸੁਪੇਦ ਸਪੀਅਲ ਹਮ
ਬਪੁਰੇ ਜਸ ਕੀਰਾ ॥ ੫. ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ
ਮਾਧਉ ਜੈਸੇ ਮਧੁਪ ਮਖੀਰਾ ॥ ੨ ॥ ੬. ਜਾਤੀ ਓਛਾ
ਪਾਤੀ ਓਛਾ ਓਛਾ ਜਨਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ੭. ਰਾਜਾ ਰਾਮ
ਕੀ ਸੇਵ ਨ ਕੀਨੀ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥

ਅਰਥ—ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਨੀਚ ਤੋਂ ਉਚ ਹੋਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ੧. ਹੇ ਕਰਤਾਰ ਤੁਹਾਡਾ ਪਵਿਤਰ ਨਾਮ ਚੰਦਨ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਤੇ ਅਸੀਂ ਕੁਕਰਮੀ ਇਰੇਡ (ਹਰਨੋਲੇ) ਦੀ ਬੇ ਗੁਣੇ ਹਾਂ, ਪਰੰਤੂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਪਿਆਰ ਹੈ। ੨. ਇਸ ਲਈ ਨੀਚ ਰੁਖ ਤੋਂ ਉਚ ਹੋ ਗਏ, ਤੁਹਾਡੀ ਪਵਿਤਰ ਸੁਗੰਧੀ ਨੇ ਸਾਡੀ ਗੰਦੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਨੂੰ ਕਢ ਦਿਤਾ ਹੈ ਤੇ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਭੀ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਮਹਿਕ ਵਰ ਗਈ ਹੈ। ੩. ਹੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਸੀਂ ਤੇਰੀ ਸਦਾ ਕਾਇਮ

ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ (ਸਤਸੰਗਤ) ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿਚ ਆਏ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਐਂਗੁਣਾਂ ਦੇ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਰਉਪਕਾਰੀ (ਦੂਜਿਆਂ ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ) ਹੋ। ੪. ਹੇ ਗੁਸਾਂਈ ਤੁਸੀਂ ਰੇਸ਼ਮੀ ਦੁਸ਼ਾਲੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਵਿਤਰ ਤੇ ਚਿਟੇ ਪੀਲੇ ਸੁੰਦਰ ਰੰਗਾਂ ਵਾਲੇ ਹੋ ਤੇ ਅਸੀਂ ਵਿਚਾਰੇ ਕੀੜੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਕੀੜੇ ਦੀ ਰਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤੇ ਕੀੜਾ ਉਸ ਨੂੰ ਟੁਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਸੀਂ ਭੁਲੜ ਹਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ਤੇ ਬਖਸ਼ਿੰਦ ਹੋ। ੫. ਤੇਰੀ ਸੰਗਤ ਨਾਲ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਇੰਜ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਹਿਦ ਨਾਲ ਮੱਖੀ ਚਿਮਟੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ੬. ਮੇਰੀ ਜਾਤ ਵੀ ਮਾੜੀ ਹੈ, ਸੰਗਤ ਵੀ ਮਾੜੀ ਹੈ ਤੇ ਜਨਮ ਵੀ ਮਾੜੇ ਘਰ ਦਾ ਹੈ। ੭. ਰਵਿਦਾਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਹੇ ਰਾਮ ਜੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਮੈਂ ਆਪ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਪਰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੱਥ ਰਖਕੇ ਨਿਵਾਜ ਲਿਆ ਹੈ।

ਨਿੰਦਕਾਂ ਦੇ ਪਰਥਾਇ

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਰਾਜੇ ਮਹਾਰਾਜੇ ਵੀ ਨਿਉਣ ਲਗੇ। ਤਨੇ, ਮਨੇ, ਧਨੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਸਹਿਤ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ। ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਨਾਮ ਜਪਣ ਦੀ ਜੁਗਤੀ ਦਾਨ ਕੀਤੀ। ਸੁਭ ਕਰਮ ਤੇ ਗਰੀਬਾਂ ਨਾਲ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਦੀ ਸਿਖਸ਼ਾ ਦਿਤੀ। ਪਰੇਤ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਮੁਖ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ। ਜੇ ਧਨ ਕੋਈ ਸੇਵਕ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦਾ, ਉਹ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਅਨਾਥਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦਿੰਦੇ। ਮਨੁਖਾਂ ਵਿਚ ਨੇਕੀ, ਬਦੀ, ਦੋਵੇਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਇਕੋ ਟਹਿਣੀ ਤੇ ਫੁਲ ਵੀ ਕੰਡਾ ਵੀ ਸਸ਼ੋਭਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਨੇਕੀ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਫੁਲ ਵਾਂਗ ਉਚਿਆਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਬਦੀ ਰਸਾਤਲ ਵਿਚ ਸੁਟ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਗਿਆਨੀ ਪੁਰਸ਼ ਆਪ ਸਭ ਤੋਂ

ਵਡਾ ਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਤੁਛ ਮਾਤਰ ਜਾਣਦਾ। ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਐਸੇ
ਹੋਕਾਰੀਆਂ ਤੇ ਨਿੰਦਕਾਂ ਦੇ ਪਰਥਾਇ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ
ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਦੇ ਲਾ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਂਦੇ ਹਨ।

ਰਾਗੁ ਗੋਂਡ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ ਘਰੁ ੨
੧. ਜੇ ਓਹੁ ਅਨਸਨਿ ਤੀਰਥ ਨਾਵੈ ॥ ਜੇ ਓਹੁ
ਦੁਆਦਸ ਸਿਲਾ ਪੂਜਾਵੈ ॥ ੨. ਜੇ ਓਹੁ ਕੂਪ ਤਟਾ
ਦੇਵਾਵੈ ॥ ਕਰੇ ਨਿੰਦ ਸਭ ਬਿਰਥਾ ਜਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ੩.
ਸ ਧ ਕਾ ਨਿੰਦਕ ਕੈਸੇ ਤਰੈ ॥ ਸ਼ਰਪਰ ਜਾਨਹੁ ਨਰਕ
ਹੀ ਪਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੪. ਜੇ ਓਹੁ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰੈ
ਕੁਲਖੇਤਿ ॥ ਅਰਪੈ ਨਾਰਿ ਸੀਗਾਰ ਸਮੇਤਿ ॥ ੫.
ਸਗਲੀ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਵਨੀ ਸੁਨੈ ॥ ਕਰੇ ਨਿੰਦ ਕਵਨੈ
ਨਹੀ ਗੁਨੈ ॥ ੨ ॥ ੬. ਜੇ ਓਹੁ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਾਵੈ ॥
ਭੂਮਿ ਦਾਨ ਸੋਭਾ ਮੰਡਪਿ ਪਾਵੈ ॥ ੭. ਅਪਨਾ
ਬਿਗਾਰਿ ਬਿਰਾਨਾ ਸਾਂਝੈ ॥ ਕਰੇ ਨਿੰਦਾ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਹਾਂਝੈ
॥ ੩ ॥ ੮. ਨਿੰਦਾ ਕਹਾ ਕਰਹੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਾ
ਪਰਗਟਿ ਪਾਹਾਰਾ ॥ ੯. ਨਿੰਦਕੁ ਸੋਧਿ ਸਾਧਿ
ਬੀਚਾਰਿਆ ॥ ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਪਾਪੀ ਨਰਕਿ
ਸਿਧਾਰਿਆ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥
ਅਰਥ—ਨਿੰਦਕਾਂ ਦੇ ਪਰਥਾਇ ਭਗਤ ਜੀ ਫੁਰਮਾਂਦੇ ਹਨ—

੧. ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜੇ ਅੱਠ ਸੱਠ
ਤੀਰਥਾਂ ਦਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਭੀ ਕਰ ਲਵੇ, ਜੇ ਉਹ ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਦੀਆਂ ਬਾਰਾਂ
ਸਿਲਾਂ ਭੀ ਪੂਜ ਲਵੇ। ੨. ਜੇਕਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖੂਹ, ਤਾਲਾਬ, ਬੋਲੀ ਆਦਿ
ਭੀ ਲੁਵਾ ਦੇਵੇ, ਜੇ ਉਹ ਏਨੇ ਵਡੇ ਦਾਨ ਕਰਕੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸਭ

ਨਿਹਫਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ੩. ਭਲਾ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਨਿੰਦਕ ਕਿੰਨਾ ਤਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਰਪਰ (ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ) ਨਰਕ ਵਿਚ ਪਵੇਗਾ। ੪. ਜੇ ਉਹ ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਕਰਵਤ ਲਵੇ, ਜਾਂ ਕੁਰਖੇਤਰ ਦੇ ਮੇਲੇ ਤੇ ਆ ਕੇ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਸਮੇਤ ਇਸਤਰੀ ਅਰਪ ਦੇਵੇ, ਜੇ ਨਿੰਦਕ ਸਾਰੀਆਂ ਸਿਮਰਤੀਆਂ ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ਸੁਣੇ ਕਥਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਰ ਜੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਲੋਖ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ੬. ਜੇ ਕਰ ਦਾਤਾ ਬਣ ਕੇ ਜਗ ਆਦਿਕ ਭੁਖਿਆਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਛਕਾਵੇ, ਜੇ ਧਰਤੀ ਦਾਨ ਕਰੇ, ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਕਾਨ ਬਣਾ ਕੇ ਦੇਵੇ। ੭. ਤੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਵਿਗਾੜ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਸਵਾਰਦਾ ਫਿਰੇ, ਏਨਾਂ ਕੁਝ ਕਰਕੇ ਭੀ ਜੇ ਉਹ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਬੇਅੰਤ ਟੋਫੀਆਂ ਜੂਨਾਂ ਵਿਚ ਪਵੇਗਾ। ੮. ਹੋ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕੋ ਨਿੰਦਿਆ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿੰਦਕ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਸਾਫ ਪਰਗਟ ਹੈ (ਭਾਵ ਨਿਬੰਧ ਹੈ)। ੯. ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਿੰਦਕ ਪਾਪੀ ਨਰਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ

ਭਗਤ ਜੀ ਤੋਂ ਇਹ ਮਹਾਨ ਪਵਿਤਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਰੇ ਸੇਵਕ ਤੇ ਦਰਸ਼ਕ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਡਿਗ ਪਏ ਅਗੋਂ ਨੂੰ ਸਭ ਨੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਦੇ ਭੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੁਣਾਂਗੇ (ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਸੁਣਨੀ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਫਲ ਇਕੋ ਜੇਹਾ ਹੈ) ਜਿਵੇਂ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਚੋਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਚੋਰੀ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇਕੋ ਜੇਹੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਿੰਦਾ ਸੁਣਨ ਵਿਚ ਭੀ ਦੋਸ਼ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਭੀ ਫੁਰਮਾਂਦੇ ਹਨ—ਨਿੰਦਾ ਭਲੀ ਕਿਸੇ ਕੀ ਨਾਹੀ, ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧ

ਕਰੇਨਿ ॥ ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਤਿਨ ਨਿੰਦਕਾ, ਨਰਕੇ ਘੋਰ ਪਵੇਨਿ ॥ ੬ ॥ ਤਾਂ ਤੇ
ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੀ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿੰਦਕ ਭੜ੍ਹਾ ਧੋਬੀ ਦੀ
ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਗਾਨੀਆਂ ਮੈਲਾਂ ਧੋਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਆਪਣੇ ਕਪੜੇ ਅਵਗੁਣ ਦੀ ਮੈਲ
ਨਾਲ ਗਲੀਜ਼ (ਗੰਦੇ) ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦਾ ਅੰਤ

ਸੰਸਾਰ ਅਠਾਰਾਂ ਸੌ ਅੱਠ ਬਿਕ੍ਰਮੀ (ਉਦੋਂ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ
ਆਯੂ ੩੯ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ) ਨੂੰ ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ
ਇਕੱਠੇ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਹੋਇਆ। ਚੰਗੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਵੀ ਚੰਗੀ
ਤੇ ਸੁਖਾਲੀ ਸੁਆਸੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਮਾਮੂਲੀ ਬੁਖਾਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਾਇਤ ਹੋਈ
ਤੇ ਧਰਮੀ ਜੋੜਾ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਬੈਕੁੰਠ ਧਾਮ ਵਿਚ ਪੁਜੇ।
ਆਪ ਨੇ ਸਾਰੀ ਬਰਾਦਰੀ ਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸਦੇ ਤੇ ਬੜੇ ਚਾਵਾਂ ਨਾਲ
ਬੁਢੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਗੰਗਾ ਘਾਟ ਤੇ ਕਰਾਇਆ ਤੇ ਏਥੇ
ਹੀ ਗੰਗਾ ਦੇ ਕੰਡੇ ਮੁਰਦਾ ਘਾਟ ਤੇ ਵਿਧੀ ਅਨੁਸਾਰ ਸਸਕਾਰ
ਕੀਤਾ। ਹੋਰ ਹਿੰਦੂ ਰੀਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਕਰ ਗਰੀਬਾਂ,
ਅਨਾਥਾਂ, ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦੇਕੇ ਖੁਸ਼ ਕੀਤਾ। ਵਿਪਰਾਂ ਨੂੰ ਜਦ ਸਨਾ-
ਤਨੀ ਰੀਤ ਅਨੁਸਾਰ ਨਾਮ ਜਪਨ ਦਾ ਤੇ ਦਾਨ ਦੇਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਤਾਂ
ਸਭ ਭੁਜ ਕੇ ਕੋਲੇ ਹੋ ਗਏ ਅੰਤ ਸਸਕਾਰ ਤੋਂ ਵੇਹਲੇ ਹੋ ਕੇ ਵਾਪਸ
ਘਰ ਪੁਜੇ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦੇ ਅੰਤਮ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ
ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕ ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਤੋਂ ਆ ਕੇ ਕਠੇ ਹੋਏ। ਜਦ ਚਿਖਾ ਠੰਡੀ ਹੋਈ
ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਰਾਖ ਗੰਗਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵਾਹ ਦਿਤੀ, ਪੁਰਾਣਾਂ ਦੇ ਕਥਨ ਅਨੁਸਾਰ
ਆਪਨੇ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨਮਤ ਦਾ ਕਰਮ ਨਾ ਕੀਤਾ।

ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਫੇਰ ਇਕੱਠ

ਜਦ ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਹਿੰਦੂ ਮਤ ਦੇ ਅਨਫੂਲ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦਾ ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੜੇ ਪਿਟੇ । ਕਾਂਸ਼ੀ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪੀਰਾਂ ਦਿਤਾ ਮਿਰਾਸੀ ਭੀ ਬੜਾ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ । ਮਿਰਾਸੀ ਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਬੜਾ ਹੌਲਾ ਪਾਇਆ ਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਰਾਜ-ਦੰਡ ਦਵੇਣ ਦੀਆਂ ਗੋਂਦਾਂ ਗੰਦਣ ਲਗਾ । ਸਾਡੇ ਧਰਮ ਵਿਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਗੈਰ ਤੇ ਨੀਚ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੱਕ ਨਹੀਂ । ਜੇ ਰਾਜਾ 'ਨਾਗਰ ਮਲ' ਇਸ ਨੂੰ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦੀ ਤੋਹੀਨ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਾ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਬੂਹੇ ਅਗੇ ਭੁਖ ਹੜਤਾਲ ਫਰਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਦੇਈਏ । ਸੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਕੇ ਪਹਿਲੋਂ ਸਾਰੇ ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਆਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਕਿ ਦੱਖ ਭਾਈ ਇਕ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਭੇਖ ਲਾਉਣਾ, ਦੂਜਾ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ, ਤੀਜਾ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਨਮਸਕਾਰਾਂ ਲੈਣੀਆਂ ਛੱਡ ਦੇਹ ਤਾਂ ਭਲੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿਚ ਫਸਾਦ ਵਧਣ ਦਾ ਖਤਰਾ ਹੈ ।

ਤਦ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਸੁਣਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਤਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਬੀਸ਼ਵਰ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਰ ਜੀਵ ਨੂੰ ਖੁਲ੍ਹ ਹੈ । ਤੁਸੀਂ ਰੱਬ ਦੇ ਠੰਕੇਦਾਰ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਵੰਡ 'ਕੀੜੀ' ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹਾਥੀ ਤਕ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੋ ਜੇਹੀ ਕੀਤੀ ਹੈ । ਬਾਕੀ ਜੋ ਨੀਚਤਾ, ਉਚਤਾ ਦਾ ਭੇਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਡਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁਲਾਣ ਸਾਸ਼ਤਰ ਬਨਾਏ ਹਨ । ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਕੀਹ ਸੀ ਤੇ ਕਿਸ ਕੰਮ ਵਿਚ ਜਨਮ ਲੈ ਕੇ ਕੀ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ।

ਸਿੱਛੀ ਰਿਖੀ ਹਰਨੀ ਦੇ ਪੇਟੇ 'ਹਸਤਾ ਮਲ ਜੀ' ਹਥਨੀ ਦੇ ਪੇਟੇ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਦਾ ਗੁਰੂ ਵਸ਼ਿਸ਼ਟ ਮੁਨੀ ਵੇਸ਼ਨਾ ਦੇ ਪੇਟੇ,

ਬਿਆਸ ਰਿਸ਼ੀ ਜਿਸ ਨੇ ਬੇਦ ਵਿਆਕਰਨ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੇ, ਸਲਾਹਣਾ ਦੇ ਪੇਟੋਂ, ਗੌਤਮ ਰਿਸ਼ੀ ਸਸੀ ਦੇ ਪੇਟੋਂ, ਅਸਪ ਮੁਨੀ ਘੋੜੀ 'ਅਸਵ' ਦੇ ਪੇਟੋਂ, ਮਾਡਕ (ਭੱਭੂ) ਦੇ ਪੇਟੋਂ ਹੋਇਆ, ਹਰੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਦਾ ਹੀ ਰੂਪ ਹੋ ਗਏ। ਇਸਤੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਉਸ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਰਟਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਤਕ ਦੀ ਅਹੁਤੀ ਭੀ ਦੇਣੀ ਪਵੇ ਤਾਂ ਹੁਥ ਭਰ ਜਾਂ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਗਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਬੇਸ਼ੱਕ ਨਾਗਰ ਮਲ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਅਰਜੀ ਲਿਖ ਭੇਜੋ। ਜੇ ਕੋਈ ਸਰਕਾਰ ਇਨਸਾਫ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਮੈਥੋਂ ਨਾਕਰ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਛੁਡਾ ਸਕਦੀ। ਹਰੀ ਜੀ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕੋਟਿਕ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਆਵਾਗੋਣ ਦੇ ਸਕਰ ਬੀਂ ਬਚਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ ਸਰੀਰ ਭੀ ਛੁਟ ਜਾਏ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਧੋਨ ਭਾਗ ਹਨ, ਸੁਣ—

ਆਸਾ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ

੧. ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥ ਹਰਿ
ਸਿਮਰਤ ਜਨ ਗਏ ਨਿਸਤਰਿ ਤਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
੨. ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕਬੀਰ ਉਜਾਗਰ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ
ਕੇ ਕਾਟੇ ਕਾਗਰ ॥ ੧ ॥ ੩. ਨਿਮਤ ਨਾਮਦੇਉ ਦੂਧੁ
ਪੀਆਇਆ ॥ ਤਉ ਜਗ ਜਨਮ ਸੇਕਟ ਨਹੀ ਆਇਆ
॥ ੨ ॥ ੪. ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ਰਾਮ ਰੇਗਿ ਰਾਤਾ ॥
ਇਉ ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਨਰਕ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਅਰਥ—੧. ਹੇ ਭਰਮੀਉ ! ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਮਹਿਮਾਂ ਜਿਹਨਾਂ ਦੇ ਸੁਧ ਮਨ ਇਕ ਮਨ ਚਿਤ ਹੋ ਕੇ ਛੀ ਵਾਰੀ ਹੀ ਹਰਿ ਜੀ ਦਾ

ਸਿਮਰਨ ਕੀਤਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੁਕੇ ਹੋਏ ਕਰਮ ਹਰੇ ਭਰੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਹਰਿ ਜੀ ਦੇ ਜਾਪ ਨੇ ਨਿਸ਼ਤਰੀ (ਜੋ ਕਦੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਤਰ ਸਕਦੇ) ਤਾਰ ਦਿਤੇ ਹਨ। ੨. ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਤੇ ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਿਆ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਉਜਾਗਰ (ਮਸ਼ਹੂਰ) ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਹਿਸਾਬ ਹਿਸਾਬ ਦੇ ਲੇਖੇ ਪਾੜ ਦਿਤੇ। ੩. ਨਾਮਦੇਵ ਛੀਂਬੇ ਦਾ ਦੁਧ ਠਾਕਰਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਪੀਤਾ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਸੰਕਟ (ਦੁਖ) ਤੋਂ ਛੁਟ ਗਿਆ। ੪. ਇਸ ਲਈ ਹਰੀ ਦਾ ਦਾਸ ਰਵਿਦਾਸ ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਰੇਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਰਾਜ ਦੇਡ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਰਿਹਾ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਨਰਕ ਦੇਡ ਤੋਂ ਭੀ ਬਚ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਰਾਜੇ ਨਾਗਰ ਮਲ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਆਉਣਾ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਕਾਜੀ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਰਲ ਕੇ ਰਾਜੇ ਨਾਗਰ ਮਲ ਦੇ ਪਾਸ ਗਾਜੀ ਪੁਰ ਵਿਖੇ ਤੇ ਹਾਲ ਪਾਹਰਿਆ ਕਰਨ ਤੋਂ ਜਾਹਦ ਮਜਹਬ ਦੀ ਤੋਹੀਨ (ਧਰਮ ਦੀ ਹਤਕ) ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਦਿਤਾ ਪੰਡਤਾਂ ਨੇ ਇਕ ਅਵਾਜ਼ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੇਵਲ ਚੁਮਾਰ ਤੋਂ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ ਛੁਡਾਣੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸੌਂਦ ਕੇ ਨਿਆਂ ਨਾ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪ ਦੇ ਬੂਹੇ ਤੇ ਆਤਮਘਾਤ ਕਰਾਂਗੇ, ਜਿਸ ਤੇ ਆਪ ਨੂੰ 'ਬ੍ਰਹਮ ਹਤਿਆ' (ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਰਨ ਦਾ ਪਾਪ) ਲਗੇਗਾ ਤੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਮੁੰਹ ਕੁਲਾਂ ਨਰਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਗੀਆਂ।

ਧਰਮ ਦੇ ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਇਹ ਧਮਕੀ ਸੁਣ ਕੇ ਰਾਜਾ ਨਾਗਰ ਮਲ ਕੰਬ ਗਿਆ ਤੇ ਸ਼ਾਹੀ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਲਿਖ ਕੇ ਇਕ ਸਿਪਾਹੀ ਕਾਜੀ ਪੁਰੀ ਨੂੰ ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਦੁੜਾ ਦਿਤਾ। ਪ੍ਰਵਾਨੇ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਭੀ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਭੀ ਦੋਵੇਂ ਫਕੀਰ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਠਾਕਰ ਲੈ ਕੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ। ਸੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਦ

ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਾਥੀਆਂ ਸਣੇ ਆਪਣੇ ਠਾਕਰ ਲੈ ਕੇ ਗਾਜੀ ਪੁਰੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਮੁਦੱਈ (ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੋਢੀ) ਭੀ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਠਾਕਰ ਲੈ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਆ ਗਏ।

ਨਾਗਰ ਮਲ ਨੇ ਕੁਝ ਕਰੋਧ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ: ਦੇਖ ਭਾਈ ਤੂੰ ਨੇ ਉਲਟੀ ਨਦੀ ਚਲਾ ਦਿਤੀ ਹੈ ਆਪਣਾ ਕਰਮ ਛੱਡ ਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਵਿਚ ਦਖਲ ਦੇਂਦਾ ਤੇ ਠਾਕਰ ਪੂਜਦਾ ਹੈਂ। ਇਸ ਲਈ ਤੇਰੇ ਤੇ ਪੰਡਤਾਂ ਨੇ ਦਾਹਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਰਾਜ ਦਰਬਾਰ ਤੇ ਰਾਜ ਦੰਡ (ਸ਼ਾਹੀ ਸਜ਼ਾ) ਦੁਵਾਣੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨਾਗਰ ਮਲ ਤੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਭਗਤ ਜੀ ਹੱਸ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ, ਹੇ ਰਾਜਨ ਮੈਂ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੂਜਦਾ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਸਚੇ ਠਾਕਰਾਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ ਤੁਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਖਾਂਦੇ ਪੀਂਦੇ ਤੇ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਹਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਜੜ (ਮੂਰਦਾ) ਵਸਤੂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਚੇਤਨ (ਜੀਉਂਦੀ) ਮੂਰਤ ਨੂੰ ਸਿਮਰਦਾ ਹਾਂ। ਠਾਕਰ ਜੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਤੇ ਕਬੀਰ ਵਰਗੇ ਜੁਲਾਹੇ, ਨਾਮ ਦੇਵ ਵਰਗੇ ਛੀਂਬ ਧੰਨੇ ਵਰਗੇ ਗਵਾਰ ਤਰ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਠਾਕਰ ਜੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਕੇ ਨੀਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ ਦਾ ਹੱਕ ਕੇਵਲ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਵਕ ਕਰਤੇ ਦੇ ਕੀਤੇ ਜੀਵ ਦਾ ਹੈ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਤੋਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਤਰ ਸੁਣ ਵਜੀਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਭੂਪਤ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਦਾ ਨਿਆਉ ਹਰਿ ਜੀ ਤੋਂ ਹੀ ਕਰਾਉਣਾ ਠੀਕ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਠਾਕਰ ਨਦੀ ਵਿਚ ਤਾਰਨ। ਜਿਸ ਦਾ ਠਾਕਰ ਪਾਣੀ ਤੇ ਤਰੇ ਉਹ ਸਚਾ ਤੇ ਜਿਸਦਾ ਭੁਬ ਜਾਏ ਉਹ ਝੂਠਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਰਾਜਾ ਨਾਗਰ ਮਲ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਠੀਕ ਸਮਝ ਦਿੱਤਾ।

ਫਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲਿਆ ਤੇ ਹੋਰ ਬੇਅੰਤ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਹਿਤ ਕੋਤਕ ਦੇਖਨੇ ਨੂੰ ਗੰਗਾ ਤੇ ਆਈ। ਕੇਵੇ ਤੇ ਖੜੇ ਹੋ ਕੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਪਣੇ ਠਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਤਾਰੋ ਤੇ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਬੁਲਾਵੇ। ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਠਾਕਰ ਸਚੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਤਰ ਪੈਣਗੇ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹ ਹੁਕਮ ਸੁਣਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੋਈ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਪੰਡਤਾਂ ਦੇ ਰੰਗ ਫਿਕੇ ਪੈ ਗਏ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਸਾਡੇ ਠਾਕਰ ਪੱਥਰ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਹਉਮੈ ਈਰਖਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ। ਸੋ ਪੱਥਰ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਡੁਬ ਜਾਣ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ ਹੋਣਾ ਪੈਣਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਕ ਦਮ ਬੋਲ ਉਠੇ ਕਿ ਰਾਜਨ ਪਹਿਲੇ ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਠਾਕਰ ਜਲ ਵਿਚ ਤਾਰੇ ਤੇ ਪਿਛੋਂ ਅਸੀਂ ਤਾਰਾਂਗੇ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਪੰਡਤਾਂ ਦੀ ਇਹ ਚਲਾਕੀ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਹੇ ਸੁਰਪਤ ਜੀ, ਮੈਂ ਤਉ ਕਮੀਨ ਜਾਤ ਦਾ ਮੂਰਖ ਜਿਹਾ ਬੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਪੰਡਤ ਸਤ ਧਰਮੀ ਉਤਮ ਕੁਲ ਦੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਹਨ ਤੇ ਸਦਾ ਠਾਕਰ ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਠਾਕਰ ਜਲ ਵਿਚ ਤਾਰਨ ਪਿਛੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਤਾਰਾਂਗਾ। ਇਹ ਸੁਣਕੇ ਰਾਜਾ ਨਾਗਰ ਮਲ ਕਰੋਧ ਨਾਲ ਪੰਡਤਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲਗਾ। ਹੇ ਵਿਪਰੇ! ਜਲਦੀ ਆਪਣੇ ਠਾਕਰ ਜਲ ਵਿਚ ਤਾਰੋ। ਤਦ ਰਾਜੇ ਦੇ ਭੈ ਤੋਂ ਡਰਕੇ ਪੰਡਤਾਂ ਨੇ ਵੇਦ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹ-੨ ਕੇ ਠਾਕਰ ਜਲ ਵਿਚ ਸੁਟ ਦਿਤੇ। ਤਦ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੇਖਦੇ-੨ ਡੁਬ ਗਈਆਂ। ਤਦ ਰਾਜੇ ਨੇ ਫੇਰ ਪੰਡਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੁਣ ਇਹਨਾਂ ਠਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉ। ਤਦ ਹੁਕਮ ਸੁਣ ਪੰਡਤ ਗਲੇ ਪਾੜ ਪਾੜ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਦੇਣ ਲਗੇ ਪਰੰਤੂ ਇਕ ਭੀ ਠਾਕਰ ਪਾਣੀ ਵਿਚੋਂ ਬੰਨੇ ਨਾ ਨਿਕਲਿਆ।

ਇਸ ਪਰੀਖਯਾ ਤੋਂ ਵੂਜਾ ਹੁਕਮ ਭਗਤ ਜੀ ਨੂੰ ਠਾਕਰ ਤਾਰਨ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਅਗੇ ਅਰਦਾਸ

ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨਾਕਰ ਜਲ ਵਿਚ ਛੱਡੇ । ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਦੀ ਐਸੀ
ਮਾਇਆ ਹੋਈ ਜੋ ਨਾਕਰ ਪੱਥਰ ਦੇ ਸਨ ਬੇੜੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਲ ਵਿਚ
ਤੈਰਨ ਲਗ ਪਏ । ਰਾਜਾ ਨਾਗਰ ਮਲ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਦੋ ਘੜੀਆਂ ਤਕ
ਇਹ ਕੋਤਕ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ । ਫਿਰ ਭਗਤ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੁਣ ਇਹਨਾਂ
ਨਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਕੰਢੇ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਬੁਲਾਵੋ । ਤਾਂ ਭਗਤ ਜੀ ਰਾਜੇ ਦਾ
ਹੁਕਮ ਸੁਣ ਪੂਜਾ ਦਾ ਸਮਾਨ ਕਢਕੇ ਧੂਪ ਧੁਖਾ ਕੇ ਟਲੀਆਂ ਵਜਾਉਣ
ਤੇ ਆਰਤੀ ਕਰਨ ਲਗੇ ।

ਧਨਾਸਰੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ

੧. ਨਾਮੁ ਤੇਰੇ ਆਰਤੀ ਮਜਨੁ ਮੁਰਾਰੇ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ
ਬਿਨੁ ਬੂਠੇ ਸਗਲ ਪਾਸਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ । ੨. ਨਾਮੁ
ਤੇਰੇ ਆਸਨੇ ਨਾਮੁ ਤੇਰੇ ਉਰਸਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਕੇਸਰੇ ਲੇ
ਛਿਟਕਾਰੇ ॥ ੩. ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਅੰਭੁਲਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰੇ ਚੰਦਨੇ
ਘਸਿ ਜਪੇ ਨਾਮੁ ਲੈ ਤੁਝਹਿ ਕਉ ਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥
੪. ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਦੀਵਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰੇ ਬਾਤੀ ਨਾਮੁ ਤੇਰੇ ਤੇਲੁ
ਲੇ ਮਾਹਿ ਪਸਾਰੇ ॥ ੫. ਨਾਮੁ ਤੇਰੇ ਕੀ ਜੋਤਿ ਲਗਾਈ
ਭਇਓ ਉਜਿਆਰੇ ਭਵਨ ਸਗਲਾਰ ॥ ੨ ॥ ੬. ਨਾਮੁ
ਤਾਗਾ ਨਾਮੁ ਫੂਲ ਮਾਲਾ ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ ਸਗਲ
ਜੂਠਾਰੇ ॥ ੭. ਤੇਰੇ ਕੀਆ ਤੁਝਹਿ ਕਿਆ ਅਰਪਉ
ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਤੁਹੀ ਚਵਰ ਢੋਲਾਰ ॥ ੩ ॥ ੮. ਦਸ
ਅਠਾ ਅਠਸਠ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਇਹੈ ਵਰਤਣਿ ਹੈ ਸਗਲ
ਸੰਸਾਰੇ ॥ ੯ ॥ ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸੁ ਨਾਮੁ ਤੇਰੇ ਆਰਤੀ
ਸਤਿਨਾਮੁ ਹੈ ਹਰਿ ਭੋਗ ਤੁਹਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਅਰਥ—ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਜਲ

ਤੇ ਤਾਰਦੇ ਤੇ ਕੋਤਕ ਕਰਕੇ ਕੰਢੇ ਤੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ:—

੧. ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਅਸਲ ਆਰਤੀ ਹੈ। ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਸੱਚਾ ਇਸ਼ਨਾਨ (ਤੀਰਥ) ਹੈ, ਹਰੀ ਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਕਰਮ (ਪਸਾਰੇ) ਬੂਠੇ 'ਫੋਕਟ' ਭਾਵ ਬਿਰਥਾ ਹਨ। ੨. ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਪਵਿਤਰ ਆਸਨ ਹੈ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਉਰਸਾ 'ਚੰਦਨ ਘਸਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪਥਰ' ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਕੇਸਰ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਛਿਟਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ੩. ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਪਵਿਤਰ ਜਲ ਹੈ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਚੰਦਨ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਹੀ ਚੰਦਨ ਘਸਾਕੇ ਤੈਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ੪. ਤੇਰਾ ਪਵਿਤਰ ਨਾਮ ਹੀ ਦੀਵਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਹੀ ਬੱਤੀ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਹੀ ਵਿਚ ਤੇਲ ਪਾਇਆ ਹੈ। ੫. ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਹੀ ਜੇਤ ਭਾਵ ਅੱਗ ਲਾਕੇ ਦੀਵਾ ਰੋਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਭਵਨਾਂ (ਘਰਾਂ) ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ੬. ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਧਾਗਾ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਫੁਲ ਪਰੋ ਕੇ ਮਾਲਾ (ਹਾਰ) ਗੁੰਦਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੋਰ ਅਠਾਰਾਂ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀ ਦੇ ਫੁਲ ਭੇਰੇ ਨੇ ਜੂਠੇ ਕਰ ਦਿਤੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਤੇਰਾ ਪਵਿਤਰ ਨਾਮ ਹੀ ਤੇਰੇ ਲਾਇਕ ਹੈ। ੭. ਤੇਰੀਆਂ ਦਿਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਵਸਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਕੀਹ ਦੇਵਾਂ। ਤਾਹੀਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਪਵਿਤਰ ਚੋਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਤੇ ਬੁਲਾਂਦਾ ਹਾਂ। ੮. ਚੋਹਾਂ ਖਾਣੀਆਂ (ਅੰਡਜ, ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ, ਉਤਭੁਜ) ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਅਠਾਰਾਂ ਪੁਰਾਣਾਂ ਦੀ ਵਿਧੀ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ, ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਜੀਵ ਜੇਤ ਦੀਵੇ ਫੁਲ ਆਦਿਕ ਭੇਟਾ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵ ਲੋਕੀ ਤੈਨੂੰ ਤੇਰੀਆਂ ਦਿਤੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਰਪਨ ਕਰ ਕਰ ਰੀਝਾਉਣਾ ਠੀਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ੯. ਪਰੇਤੂ ਰਵਿਦਾਸ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਆਰਤੀ ਸੱਚੀ ਆਰਤੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਫੋਕਟ ਆਰਤੀਆਂ ਕੇਵਲ ਜਗਤ ਦਿਖਾਵਾ ਹਨ।

ਜਨਮ ਸਾਖੀ

(੨੬)

ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ

ਹੇ ਭਗਵਾਨ (ਠਾਕਰ) ਜੀ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਹੀ ਭੋਗ ਲੁਵਾਣਾ
ਠੀਕ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਬਾਹਰਲੀ ਮੈਲ ਦੇ ਧੋਨ ਕਰਕੇ ਮਨ ਪਵਿਤਰ ਨਹੀਂ
ਹੁੰਦਾ, ਮਨ ਦੇ ਪਵਿਤਰ ਹੋਣ ਤੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਚ ਯਸ ਫੈਲਦਾ ਤੇ
ਜੀਵ ਨੀਚਹੁੰ ਊਚ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਮਨ ਵਿਚ ਰਖਿਆ ਹੈ
ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਦਿਨ ਰਾਤ ਵਸਦਾ ਤੇ ਸਭ ਇਛਾਵਾਂ
ਪੂਰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ ਅੰਦਰ ਸ਼ਰਧਾ (ਸਚਾ ਪਿਆਰ) ਹੋਵੇ
ਤਾਂ ਉਹ ਵਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰੇਤੁ ਭੇਖੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਦੀ ਚਾਦਰ
ਓੜਕੇ ਪਰਦੇ ਦੇ ਪਿਛੇ ਪਾਪ ਕਮਾਂਦੇ ਹਨ, ਭਾਵ ਹੱਥ ਵਿਚ ਦੀਪਕ ਲੈਕੇ
ਅੰਨ੍ਹੇ ਖੂਹਾਂ ਵਿਚ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਹੇ ਮਾਧਉ ! ਮੈਂ ਤਾਂ ਕੇਵਲ
ਹਾਂ ਹੀ ਆਪ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਠਾਕਰਾਂ (ਪੱਥਰਾਂ) ਦਾ ਮਾਨ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ
ਕੁਲ ਦਾ ਮਾਨ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਧਨ ਦਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਿਦਵਤਾ ਦਾ ਤਾਂ ਤੇ
ਪਰਾਨ ਪਤੀ ਜੀਉ ਹੁਣ ਬੇਨੇ ਆਓ ਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਕੰਠ ਲਗਾ ਕੇ
ਨਿਹਾਲ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਿ ਇਹ ਭੁਲੜ ਜੀਵ ਆਪਣੇ ਕੋਤਕ ਦੇਖ ਕੇ ਸਤਯ
ਮਾਰਗ ਤੇ ਲਗ ਜਾਣ। ਮਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਖਣ ਤੇ
ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਠਾਕਰਾਂ ਨੇ ਨਦੀ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣਾ।

ਜਦ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪਾ ਭਾਵ ਮਿਟਾ ਕੇ
ਸਤਿਨਾਮ ਦੀ ਸਚੀ ਆਰਤੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਬੜੇ ਪਰਸੰਨ
ਹੋਏ ਉਪਰੰਤ ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਹੇ ਠਾਕਰ ਜੀ ਹੁਣ ਕੰਢੇ
ਤੇ ਆ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਪਖੰਡੀ ਤੇ ਭਦਰ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦਾ
ਭਰਮ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਆਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਸੂਰਜ ਦੀ
ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਭੀ ਚਮਕ ਉਠੇ। ਆਪ ਦੀ ਮੋਜ ਆਵੇ ਤਾਂ ਸੁਕਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰੇ
ਕਰਦਿਆਂ ਇਕ ਪਲ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ। ਹੇ ਨਾਥ ! ਮੈਂ ਆਪ ਨੂੰ

ਆਪਣੇ ਮਨ ਚਿਤ ਵਿਚ ਵਸਾਇਆ ਹੈ, ਸੋ ਦੋਪਤੀ ਵਾਂਗ ਇਸ ਵੇਲੇ
ਲਾਜ ਰਖਕੇ ਨਾਮ ਦੀ ਕੀਰਤੀ ਪਰਚੰਡ ਕਰੇ।

ਪਿਆਰੇ ਭਗਤ ਦੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਠਾਕਰ ਮੁਰਗਾਈ ਦੀ
ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਲ ਤੇ ਤੈਰਦੇ ੨ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਕੋਲ ਕੰਢੇ ਤੇ ਆ ਗਏ। ਰਵਿਦਾਸ
ਦੀਆਂ ਜੈਆਂ ਨਾਲ ਅਕਾਸ਼ ਗੂੰਜ ਉਠਿਆ। ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ
ਠਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਰਸਮੀ ਰੁਮਾਲਾਂ ਵਿਚ ਲਪੇਟ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ ਤੇ
ਫੇਰ ਵੈਰਾਗ ਵਿਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨ ਲਗੇ—

ਰਾਗ ਗੋਂਡ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ ਘਰੁ ੨

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

੧. ਮੁਕੰਦ ਮੁਕੰਦ ਜਪਹੁ ਸੰਸਾਰ ॥ ਬਿਨੁ ਮੁਕੰਦ ਤਨੁ ਹੋਇ
ਅਉਹਾਰ ॥ ੨. ਸੋਈ ਮੁਕੰਦੁ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥ ਸੋਈ
ਮੁਕੰਦ ਹਮਰਾ ਪਿਤ ਮਾਤਾ ॥ ੧ ॥ ੩. ਜੀਵਤ ਮੁਕੰਦੇ ਮਰਤ
ਮੁਕੰਦੇ ॥ ਤਾਕੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਸਦਾ ਅਨੰਦੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੪.
ਮੁਕੰਦ ਮੁਕੰਦ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ॥ ਜਪਿ ਮੁਕੰਦ ਮਸਤਕਿ ਨੀਸਾਨ ॥
੫. ਸੇਵ ਮੁਕੰਦ ਕਰੈ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਸੋਈ ਮੁਕੰਦੁ ਦਰਬਲ ਧਨੁ
ਲਾਧੀ ॥ ੨ ॥ ੬. ਏਕੁ ਮੁਕੰਦੁ ਕਰੈ ਉਪਕਾਰੁ ॥ ਹਮਰਾ ਕਹਾ
ਕਰੈ ਸੰਸਾਰ ॥ ੭. ਮੇਟੀ ਜਾਤਿ ਹੂਏ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ਤੁਹੀ ਮੁਕੰਦ
ਜਗ ਜੁਗਤਾਰਿ ॥ ੩ ॥ ੮. ਉਪਜਿਓ ਗਿਆਨੁ ਹੂਆ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੀਨੇ ਕੀਟ ਦਾਸ ॥ ੯. ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ
ਅਬ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਚੂਕੀ ॥ ਜਪਿ ਮੁਕੰਦ ਸੇਵਾ ਤਾਹੁ ਕੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਅਰਥ—ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਸਾਰੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਾਮ ਨਾਮ
ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ—੧. ਐ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਭੁਲੜ ਭਰਾਉ ! ਮੁਕੰਦ
(ਮੁਕਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ) ਦਾ ਜਾਪ ਮਨ ਬਿਰਤੀ ਜੋੜਕੇ ਕਰੋ। ਸਿਮਰਨ
ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀਰਾ ਜਨਮ ਚੁਰਾਸੀ ਲੱਖ ਜੂਨਾਂ ਵਿਚ ਫਿਰ ਕੇ

ਅਉਹਾਰ (ਨਾਸ) ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ੨. ਕੇਵਲ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਉਹ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਬੀਸ਼ਵਰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵਾਲਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਹ ਸਾਡਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਪੁਤਰ ਹਾਂ। ੩. ਸਾਨੂੰ ਜੀਵਦਿਆਂ ਹੀ ਬੀਸ਼ਵਰ ਦਾ ਜਾਪ ਤੇ ਮਰਨ ਵੇਲੇ ਵੀ ਬੀਸ਼ਵਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਜਪਣ ਵਾਲੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਉਹ ਮਾਲਕ ਦੀ ਰਜਾ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਚਿੰਤਾਤੁਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ੪. ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਨਾ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਾਣ ਹਨ। ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਥੇ ਦੇ ਭਾਗ ਚਮਕ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ੫. ਜੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਵੈਰਾਗ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਉਸ ਕਮਜ਼ੋਰ ਤੇ ਕੰਗਾਲ ਜਹੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੀ ਖਾਣ ਦੇ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ੬. ਭਗਵਾਨ ਸਾਡੀ ਸਦਾ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕ ਸਾਡਾ ਕੀ ਵਿਗਾੜ ਸਕਦੇ ਹਨ। ੭. ਅਸੀਂ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੇ ਭਰਮਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਕੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬੂਹੇ ਦੇ (ਦਰਬਾਰੀ) ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਸੇਵਾਦਾਰ ਹੋ ਗਏ ਹਾਂ। ਤੇ ਭਗਵਾਨ ! ਤੂੰ ਹੀ ਜੁਗਾਂ ਜੁਗੰਤਰ ਸਾਨੂੰ ਤਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ। ੮. ਸਾਡੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਗਿਆਨ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਨੂਰ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਕੀੜੇ ਜਿਹੇ ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦਾਸ ਬਣਾ ਲਿਆ ਹੈ। ੯. ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸਾਰੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕੇਵਲ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਹੀ ਜਪਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਉਸੇ ਦੀ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਭਾਵ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਮੁਥਾਜੀ ਨਹੀਂ।

ਰਾਜੇ ਨਾਗਰ ਮਲ ਦੀ ਕਥਾ

ਇਹ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੋਤਕ ਦੇਖਕੇ ਨਿੰਦਕ ਸਾਰੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਏਹ ਬਿਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੂਠੇ ਹੋ ਗਏ

ਹਨ, ਆਪ ਜੋ ਚਾਹੋ ਏਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਡ ਦੇਵੋ। ਮੇਰੇ ਵਲੋਂ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਦ ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਏਹ ਮੂਰਖ ਹਨ। ਮੂਰਖ ਤੇ ਗੁਸਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਭੀ ਮੂਰਖ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਭ ਕੋਮਾਂ ਨੂੰ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਏਹਨਾਂ ਵਿਪਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ। ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਕੁਲਾਂ ਤੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕਰਮਾਂ ਤੇ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਹਨ ਏਹਨਾਂ ਪੰਡਤਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸਜਾ ਏਹੋ ਹੈ ਕਿ ਅਗੋਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਵਿਚ ਵਿਘਨ ਨਾ ਪਾਉਣ। ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦ ਕਿ ਏਹਨਾਂ ਦੀ ਕੋਫੀ ਦੀ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਧਰਮ ਦੇ ਰਾਖੇ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਚੋਕੀਦਾਰ ਤੇ ਚਪੜਾਸੀਆਂ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਿਆ ਕਰਨਗੇ।

ਰਵਿਦਾਸ ਦੀ ਏਹ ਸਿਖਸ਼ਾ ਸੁਣ ਕੇ ਰਾਜਾ ਨਾਗਰ ਮਲ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਡਿਗ ਪਿਆ ਤੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੇਨਾਥ! ਮੇਰੀ ਅਵਗਿਆ ਖਿਆ ਕਰੋ ਅਤੇ ਨਾਮ ਦਾ ਦਾਨ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਗੇੜ ਤੋਂ ਬਚਾ ਲਓ। ਆਪ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਸੱਚਾ ਸਵਰੂਪ ਹੋ ਏਹ ਧਰਮ ਦੀ ਦੀ ਚਾਦਰ ਓਢਕੇ ਭੋਲੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਠਗਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹਨ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦੇ ਸੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਹੁਣ ਈਸ਼ਵਰ ਰੁਲਾਮਾਂ ਦੇ ਬੋਧਨ ਕਟਣ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੇ ਨਾਥ! ਜਿਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਵਜਲ ਤੋਂ ਬਚਾ ਲਓ। ਰਾਜੇ ਦਾ ਇਉਂ ਹਾੜਾ ਸੁਣ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ ਦਿਆਲ ਹੋਏ ਤੇ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਦੇ ਆਪਣਾ ਸਿੱਖ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਫੇਰ ਰਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਗੋਲੀਆਂ ਆਦਿਕ ਸਾਰਾ ਪ੍ਰਵਾਰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਲਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਇਆ। ਉਪਰੰਤ ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਸਾਰੀ ਸਗਤ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀ ਜੁਗਤੀ ਦੱਸ ਕੇ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ।

ਚਾਲੂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ

੧. ਜੋ ਦਿਨ ਆਵਹਿ ਸੋ ਦਿਨ ਜਾਹੀ ॥ ਕਰਨਾ ਕੂਚੁ ਰਹਨੁ
 ਬਿਰੁ ਨਾਹੀ ॥ ੨. ਸੰਗੁ ਚਲਤ ਹੈ ਹਮ ਭੀ ਚਲਨਾ ॥ ਦੂਰਿ
 ਗਵਨੁ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਮਰਨਾ ॥੧॥ ੩. ਕਿਆ ਤੂ ਸੋਇਆ
 ਜਾਗੁ ਇਆਨਾ ॥ ਤੈ ਜੀਵਨੁ ਜਗਿ ਸਚੁ ਕਰਿ ਜਾਨਾ ॥੧॥
 ਰਹਾਉ ॥ ੪. ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਦੀਆ ਸੁ ਰਿਸਕੁ ਅੰਬਰਾਵੈ ॥ ਸਭ
 ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਹਾਟੁ ਚਲਾਵੈ ॥ ੫. ਕਰਿ ਬੇਦਿਗੀ ਛਾਡਿ ਮੈ
 ਮੇਰਾ ॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਮਾਰਿ ਸਵੇਰਾ ॥ ੨॥ ੬. ਜਨਮੁ
 ਸਿਰਾਨੋ ਪੰਥੁ ਨ ਸਵਾਰਾ ॥ ਸਾਂਝ ਪਰੀ ਦਹਦਿਸ ਅਧਿਆਰਾ ॥
 ੭. ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਨਿਦਾਨਿ ਦਿਵਾਨੇ ॥ ਚੇਤਸਿ ਨਾਹੀ
 ਦੁਨੀਆ ਫਨ ਖਾਨੇ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਅਰਥ-੧. ਹੇ ਰਾਜਨ ਜੋ ਦਿਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਸੋ ਲੰਘ ਜਾਂਦਾ
 ਹੈ। ਭਾਵ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਤਿਵੇਂ ਅਸਾਂ ਕੂਚ ਕਰਨਾ ਹੈ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਏਥੇ
 ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ। ੨. ਜਿਵੇਂ ਸਾਡੀ ਸਾਥੀ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਅਸੀਂ ਭੀ
 ਚਲਨਾ ਹੈ। ਅਗੇ ਜਿਸ ਮੌਤ ਦੇ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਦੂਰ ਸਮਝਦੇ ਸਾਂ
 ਉਹ ਹੁਣ ਮੌਤ ਦਾ ਮਾਰੂ ਸਿਰ ਤੇ ਵਜ ਪਿਆ ਹੈ। ੩. ਹੇ ਜੀਵ ! ਤੂੰ
 ਇੰਝਾਣਿਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਸੁਤਾ ਪਿਆ ਹੈਂ, ਹੁਣ ਜਾਗਣ ਦੀ ਲੋੜ
 ਹੈ। ੪. ਤੂੰ ਚਾਰ ਦਿਨ ਦੇ ਝੂਠੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਜਾਣ ਕਰ ਗਾਫਿਲ
 ਹੋ ਗਿਆ ਹੈਂ। ੫. ਜਿਸ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਸਰੀਰ ਦੇ ਕੇ ਵਿਚ ਜਾਉ
 (ਜਾਨ) ਪਾਇਆ ਹੈ। ਉਹੋ ਹੀ ਤੈਨੂੰ ਰੋਜ਼ੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਜੀਵ
 ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਬੀਜਵਰ ਬਾਣੀਏਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਟ ਖੋਲ ਕੇ ਕੰਮ ਚਲਾ
 ਰਿਹਾ ਹੈ। (ਜਬ ਦਾਤ ਨਾ ਦੇ ਤਬ ਦੂਧ ਦੀਉ, ਅਬ ਦਾਤ ਦੀਏ ਕਿਆ
 ਅੰਨ ਨ ਦੇ ਹੈ) ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਜੀਵ ! ਉਸ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ
 ਭਗਤੀ ਕਰ ਤੇ ਹੇਕਾਰ ਛੱਡ ਦੇਹ ਅਤੇ ਰੋਜ ਸਿਮਰਨ ਕਰਿਆ ਕਰ

ਅਜੇ ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬਾਕੀ ਹੈ । ਏਹ ਵਕਤ ਬੀਤ ਗਿਆ ਫੇਰ ਹਥ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ । ੭. ਤੇਰਾ ਕੀਮਤੀ ਹੀਰਾ ਜਨਮ ਐਵੇਂ ਹੀ ਬੀਤ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਪਰ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਪਰਲੋਕ ਦਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਸਵਾਰਿਆ ਹੁਣ ਬੁਢੇਪੇ ਦੀ ਸੰਧਿਆ ਹੋ ਗਈ ਤੇ ਦਸਾਂ ਹੀ ਦਿਸ਼ਾਂ ਵਲ ਮੌਤ ਦਾ ਘਰ ਅੰਧਕਾਰ (ਹਨੇਰਾ) ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ—ਹੇ ਇੰਜਾਣੇ ਤੇ ਮੂਰਖ ਲੋਕੋ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਫਨਾਹ ਦਾ ਮਕਾਨ ਹੈ । ਪੁਨਾ—

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ

੧. ਉਚੇ ਮੰਦਰ ਸਾਲ ਰਸੋਈ॥ ਏਕ ਘਰੀ ਫੁਨਿ ਰਹਨੁ ਨ
ਹੋਈ॥੧॥ ੨. ਇਹੁ ਤਨੁ ਐਸਾ ਜੈਸੇ ਘਾਸਕੀ ਟਾਟੀ॥ ਜਲਿ
ਗਇਓ ਘਾਸੁ ਰਲਿ ਗਇਓ ਮਾਟੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
੩. ਭਾਈ ਬੰਧ ਕੁਟੇਬ ਸਹੇਰਾ ॥ ਓਇ ਭੀ ਲਾਗੇ ਕਾਢੁ
ਸਵੇਰਾ ॥੨॥ ੪. ਘਰ ਕੀ ਨਾਰਿ ਉਰਹਿ ਤਨ ਲਾਗੀ ॥
ਉਹ ਤਉ ਭੂਤੁ ਭੂਤੁ ਕਰਿ ਭਾਗੀ ॥੩॥ ੫. ਕਹਿ
ਰਵਿਦਾਸ ਸਭੇ ਜਗੁ ਲੂਟਿਆ ॥ ਹਮ ਤਉ ਏਕ ਰਾਮੁ
ਕਹਿ ਛੂਟਿਆ ॥੪॥ ੩ ॥

ਅਰਥ—੧. ਉਚੇ ਮਹਲ ਸੋਹਣੇ ਰਸੋਈ ਖਾਨੇ, ਅੰਤ ਦੇ ਵੇਲੇ
ਏਹਨਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਘੜੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਮਿਲਣਾ । ੨. ਪੰਚ ਭੂਤਕ
ਸਰੀਰੀ ਮੌਤ ਰੂਪੀ ਅੱਗ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸੁਕੇ ਹੋਏ ਘਾਹ ਦੀ ਪੰਡ ਵਾਂਗ ਹੈ ।
ਜਦੋਂ ਸਾਹ ਸੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਵਾਹ ਮਿਟੀ ਨਾਲ ਰਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ।
੩. ਪ੍ਰਾਣ ਨਿਕਲ ਜਾਣ ਤੇ ਭਰਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਦੋਸਤ, ਪ੍ਰਵਾਰ ਦੇ
ਜੀਅ ਸਾਰੇ ਇਹੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਛੇਤੀ ੨ ਕਢੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੁਰਦਾ ਖਰਾਬ
ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ । ਭਾਵ ਦੇਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਛੇਤੀ ਦਿਨ ਹੁੰਦੇ ੨ ਸਸਕਾਰ ਕਰ
ਲਵੇ । ੪. ਘਰ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੇਹੜੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਾਬਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ।

ਉਹ ਵੀ ਭੂਤ ਪਰੇਤ ਕਹਿ ਕਹਿ ਪਿਛਾਂਹ ਹਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪ. ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਗਿਆਨਤਾ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਲੁਟ ਲਿਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਅਸੀਂ ਇਕ ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਪੰਜਾਂ ਭਾਕੂਆਂ ਦੇ ਪੰਜੇ ਤੋਂ ਛੁਟ ਗਏ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਰਾਜਨ ਸੇਵਾ ਸਿਮਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਹੈ ਫਿਰ ਇਹ ਵੇਲਾ ਹਥ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਕਾਂਸ਼ੀ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਨੇਕਾਂ ਭੁਲੜ ਮੂਰਖਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੇਕੇ ਭਵਜਲ ਵਿਚੋਂ ਪਾਰ ਕੀਤਾ। ਰਾਜਾ ਨਾਗਰ ਮਲ ਸਮੇਤ ਪਰਵਾਰ ਸਿੱਖ ਬਣ ਗਿਆ। ਰਾਜੇ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਵੇਖਕੇ ਕਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੀ ਚਰਨੀਂ ਡਿਗੇ ਤੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਲਿਆ। ਇਹ ਕੇਤਕ ੧੫੨੧ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨੂੰ ਹੋਇਆ, ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਆਯੂ ਉਦੋਂ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ। ਆਪ ਦੁਖੀ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੇਕੇ ਸੰਗਤ ਸਮੇਤ ਵਾਪਸ ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਪੁਜੇ, ਸਾਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਹੁਮ ਹੁਮਾ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਇਆ। ਚਮਾਰ ਬਰਾਦਰੀ ਵੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪੂਜਣ ਨੂੰ ਆਈ। ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੇ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਸਿੱਖ ਸੇਵਕ ਵੀ ਦੌੜੇ ਆਏ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰੇ ਨਾਗਰ ਮਲ ਦੀ ਭੇਟਾ ਦਾ ਲੰਗਰ ਲੁਆ ਦਿਤਾ। ਹਲ ਫਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸੱਦਕੇ ਕੜਾਹ ਪੂਰੀ, ਦਹੀਂ ਭਲੇ ਆਦਿਕ ਭੋਜਨ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਵਰਤਾਇਆ ਗਿਆ, ਚਾਰੇ ਵਰਨ ਦੇ ਲੋਕ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਰੂਪ ਜਾਣਕੇ ਮੰਨਣ ਲਗੇ। ਗਵੰਈਏ, ਕਵੀਸ਼ਰ, ਭੱਟ ਭੂਮ ਆਦਿ ਆਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦੀਆਂ ਵਾਰਾਂ ਜੋੜਕੇ ਸੁਨੇਣ ਲਗੇ। ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਪਲੰਘ ਤੇ ਬੈਠੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਲੇ ਇਸਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਸਭਾ ਵਿਚ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਸ਼ੋਭਾ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਬਾਜੀਗਰਾਂ ਨੇ ਬਾਜੀ ਪਾਉਣੀ

ਏਦਾਂ ਖਲਕਤ ਦੀ ਆਵਾਜਾਈ ਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਸੋਭਾ ਸੁਣ

ਗਰ ਭੀ ਆਪਣਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਦਿਖਾਕੇ ਪੈਸੇ ਕਮਾਣ ਦੇ ਲਾਲਚ ਨਾਲ
ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਆਏ। ਅੱਡੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦੂਰ ਇਕ ਖੁਲੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਵੇਸ਼
ਕੇ ਬਾਜੀ ਪਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤੀ, ਢੋਲ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਕੇ ਮੈਦਾਨ
ਬੇਅੰਤ ਲੋਕ ਜੁੜ ਗਏ। ਪੁਠੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ ਛਾਲਾਂ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ
ਖੁਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੀਂਹ ਵੱਸਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ
ਰ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਬੰਦਿਆਂ ਨੇ ਰਲਕੇ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਪਈ ਰਵਿਦਾਸ
ਤ ਜੀ ਨੂੰ ਬਾਜੀ ਦਿਖਾਣ ਵਾਸਤੇ ਲਿਆਈਏ ਜੇ ਪੈਸੇ ਚੋਗੇ
ਗੇ ਤਾਂ ਸ਼ੋਭਾ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤੇ ਜੇ ਰੁਪੈ ਨਾ ਦੇਣਗੇ ਤਾਂ ਇਹ
ਪਿੰਡ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿਆ ਕਰਨਗੇ। ਇਸ ਤਰਾਂ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ
ਟੋਲਾ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤੇ ਤਮਾਸ਼ੇ ਵਾਲੇ ਮੈਦਾਨ ਦੀ
ਦੇਖਣ ਲਈ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਜਦ ਭਗਤ ਜੀ ਅਖਾੜੇ ਵਿਚ
ਏਕੇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਧੰਨ ਰਵਿਦਾਸ ਧੰਨ ਰਵਿਦਾਸ ਦੀ ਧੁਨੀ ਨਾਲ ਅਕਾਸ਼
ਪਿਆ। ਬਾਜੀਗਰ ਨੇ ਉਚੀ ਉਚੀ ਜੈਆਂ ਬੋਲ ਸਿਫਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ।
ਇਕ ਬਾਜੀਗਰ ਥਾਲੀ ਲੈਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਅਗੇ ਲਗਾ। ਜਦ
ਨੀ ਵਾਲਾ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਆਪ ਨੇ ਰੁਝ
ਰਾਂ ਥਾਲੀ ਵਿਚ ਪਾਈਆਂ, ਇਹ ਦੇਖਕੇ ਵੇਸ਼ ਤੇ ਖੋਲਣ ਵਾਲਾ ਖਿਲਾੜੀ
ਹੀ ੨ ਸਿਫਤਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਮਾਇਆ ਦੇ
ਾਰੀਆਂ ਦਾ ਇਹ ਕੋਤਕ ਦੇਖ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ—

ਆਸਾ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ

੧. ਮਾਟੀ ਕੇ ਪੁਤਰਾ ਕੈਸੇ ਨਚਤੁ ਹੈ ॥ ਦੇਖੈ ਦੇਖੈ ਸੁਨੈ ਬੋਲੈ
ਦਉਰਿਓ ਫਿਰਤੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੨. ਜਬ ਕਛੁ ਪਾਵੈ
ਤਬ ਗਰਬੁ ਕਰਤੁ ਹੈ ॥ ਮਾਇਆ ਗਈ ਤਬ ਹੋਵਨੁ ਲਗਤੁ
ਹੈ ॥੧॥ ੩. ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਰਸ ਕਸਹਿ ਲੁਭਾਨਾ ॥ ਬਿਨਸਿ

ਗਇਆ ਜਾਇ ਕਹੂੰ ਸਮਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ੪. ਕਹਿ
ਰਵਿਦਾਸ ਬਾਜੀ ਜਗੁ ਭਾਈ ॥ ਬਾਜੀਗਰ ਸਉ ਮੋਹਿ
ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨਿਆਈ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਅਰਥ—ਬਾਜੀਗਰਾਂ ਦੀ ਹਥਨਾਟਿਕ ਦੇਖ ਕੇ ਭਗਤ ਜੀ ਜੀਵਾਂ
ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਹਾਵ ਭਾਵ ਦੀ ਕਲੀ ਖੋਲ ਕੇ
ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਸਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਬਾਜੀਗਰ ਦੇਖਾ ਕਿ ਜਗਤ ਦੀ
ਖੇਡ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ।

੧. ਪੰਜਾਂ ਤਤਾਂ ਦੀ ਮਿਟੀ ਦਾ ਪੁਤਲਾ ਕੈਸੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਚਦਾ
ਹੈ ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ਸੁਣਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਬਾਨ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਦਾ
ਹੈ, ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਨਸਿਆ ਫਿਰਦਾ ਹੈ । ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਖਟੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ
ਫੁਲਿਆ ਨਹੀਂ ਸਮਾਂਦਾ, ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜਦੋਂ ਹਥੋਂ ਕੁਝ
ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਕੁਝ ਨਾ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਰੋਣ ਲਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ੨. ਮਨ
ਕਰਕੇ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਅਰਥਾਤ ਤਨ ਮਨ ਹੋਕੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਰਸਾਂ ਕਸਾਂ ਵਿਚ
ਲਿਪਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੇ ਜਦੋਂ ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਾਣ ਨਿਕਲ ਜਾਣ ਤਾਂ ਕਿਤੋਂ
ਦਾ ਕਿਤੇ, ਭਾਵ ਜੂਨਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ । ੪. ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ
ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਇਕ ਬਾਜੀ ਹੈ ਤੇ ਭਗਵਾਨ 'ਬਾਜੀਗਰ'
ਹੈ । ਇਸ ਲਈ ਅਦਭੁਤ ਖੇਡਾਂ ਵਾਲੇ ਖਿਡਾਰੀ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗੀ
ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕੁਦਰਤਾਂ ਦੇ ਨਜ਼ਾਰੇ ਵੇਖ-੨ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ।

ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ ਤੋਂ ਇਸ ਭਾਂਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਬੇਅੰਤ ਲੋਕ
ਸੇਵਕ ਬਣ ਗਏ । ਬਾਜੀਗਰਾਂ ਨੇ ਭੀ ਨਾਮ ਦਾਨ ਪਾ ਕਰ ਸ਼ਾਂਤੀ
ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਕੌਡੀ ਕੌਡੀ ਵਾਸਤੇ ਟਾਹਰਾਂ ਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਿਮਰਨ
ਰੂਪੀ ਧਨ ਦੇ ਧਨੀ ਬਣੇ । ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੇ ਈਰਖਈ ਅਸ਼ਰਫੀਆਂ ਦਾ
ਦਾਨ ਦੇਖ ਅਸ਼ਕ ਕਰਨ ਲਗ ਪਏ । ਤਮਾਸ਼ ਦਰਸ਼ਕ ਜਗਤ ਦੀ
ਪੰਜ ਰੂਤਕ ਖੇਡ ਨੂੰ ਝੂਠੀ ਜਾਨ ਕੁਦਰਤਾਂ ਦੇ ਕਾਦਰ ਨਾਲ ਜੁੜਨ

ਦੀਆਂ ਜੁਗਤਾਂ ਪੁਛਣ ਲਗੇ। ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੱਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਖਿਆ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਚਰਨੀਂ ਲਾਕੇ ਸਚੇ ਜੋਗ ਦੀ ਵਿਧੀ ਦਸੀ ਤੇ ਆਵਾਗੁਉਣ ਤੋਂ ਬਚਨ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਤਾ। ਸੋ ਬਾਜੀ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੇ ਤਮਾਸ਼ਬੀਨ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਚਲੇ ਗਏ ਤੇ ਭਗਤ ਜੀ ਆਪਣੀ ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਆ ਕੇ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੈਠ ਗਏ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਠਾਕਰ ਤਾਰਨ ਦੀ ਚਰਚਾ ਨੇ ਐਸਾ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬੁਤਾਂ (ਮੂਰਤੀਆਂ) ਨੂੰ ਪੂਜਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਲੋਕ ਬੁਤ ਪੂਜਾ ਦਾ ਤਿਆਗਣ ਕਰ ਇਕ ਅਕਾਲ ਸੇਵੀ ਬਣੇ।

ਕਥਾ ਰਾਣੀ ਝਾਲਾ ਬਾਈ ਜੀ ਦੀ

ਚਤੋੜ ਗੜ੍ਹ ਦੇ ਰਾਜੇ ਚੰਦਰ ਹਾਂਸ ਦੀ ਰਾਣੀ ਝਾਲਾ ਬਾਈ ਸੀ, ਇਸ ਦੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਈਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਧੁਨ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪੰਜ ਸੌਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇਵਾਦਾਰ ਰੱਖ ਗੇਗਾ ਆਦਿ ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ, ਸੰਨਿਆਸੀ ਉਦਾਸੀ ਆਦਿਕ ਅਨੇਕ ਮਤ ਪਰਖ ਵੇਖੇ ਪਰੰਤੂ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾ ਆਈ। ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਸਚੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਸੀ, ਸੋ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾ ਮਿਲਣ ਤੇ ਵੀ ਲਗਾਤਾਰ ਵਧਦੀ ਹੀ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੇ ਨਦੀ ਤੇ ਠਾਕਰ ਤਾਰਨ ਦੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤੀ ਜੀ ਵਾਲੀ ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਮਨ ਵਿਚ ਚਰਨ ਪਰਸਨ ਦੀ ਚਾਹ ਜਾਗੀ। ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇਵਤੋਂ ਆਗਿਆ ਲੈ ਕੇ ਨੌਕਰਾਂ ਸਮੇਤ ਚਤੋੜ ਗੜ੍ਹ ਤੋਂ ਚਲਕੇ ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁਰੀ ਵਿਖੇ ਪੁਜੀ। ਅਗੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਕਥਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਰਾਣੀ ਨੇ ਮੋਹਰਾਂ ਰੱਖ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਪਰਨਾਮ ਕੀਤੀ, ਪਵਿਤਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਈ। ਉਪਰੰਤ ਭੋਗ ਪੈਣ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਜੋੜਕੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਲੈਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਪਰੰਤੂ ਨਾਲ

ਜਨਮ ਸਾਖੀ (੧੦੬) ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ
ਹੀ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਭਗਤ ਜੀ ਦੀ ਚੁਮਾਰ ਜਾਤੀ ਤੇ ਭੀ ਕੁਝ ਘਿਰਨਾ
ਜਿਹੀ ਫੁਰੀ ।

ਜਾਣੀ ਜਾਨ ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਕਿਹਾ—‘ਰਾਣੀ ! ਆਪਣੀਆਂ ਮੋਹਰਾਂ
ਜੁਕ ਕੇ ਸੇਭਾਲ ਲੈ ਤੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਕੁਲ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਹੈ । ਮੈਂ ਨੀਚ
ਜ਼ਾਤ ਦਾ ਭਗਤ ਹਾਂ, ਤੂੰ ਉੱਚੀ ਕੁਲ ਵਿਖੇ ਪੈਦਾ ਹੋ ਕੇ ਨੀਚ ਦੇ ਪੈਰੀਂ
ਪੈਣ ਵਿਚ ਹੇਠੀ ਸਮਝੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ।’
ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਰਾਣੀ ਨੇ ਜਦ ਅੰਤਰ ਯਾਮਤਾ ਵੇਖੀ ਤਾਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ
ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਡਿਗ ਪਈ, ਗਲ ਵਿਚ ਪਲੂ ਪਾਕੇ ਵੈਰਾਗ ਵਿਚ ਆ ਕੇ
ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ । ਹੇ ਪੂਰਨ ਗੁਰਦੇਵ ! ਮਨ ਭੂਤ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਵ ਨੂੰ
ਖਿਨ ਖਿਨ ਭਰਮਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਪ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਆਈ ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਖਾਲੀ
ਨਾ ਮੇੜੋ, ਆਪਣੇ ਨਾਮ—ਧਨ ਨਾਲ ਭਰੇ ਖਜਾਨੇ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਕਿਨਕਾ
ਦੇ ਕੇ ਮੇਰੀ ਭਰਮਨਾ ਤੇ ਕਲਪਣਾ ਦੂਰ ਕਰੋ । ਤੀਰਥਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ
ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਰ ਮਹਾਤਮਾਂ ਦੇ ਚਰਨ ਪਰਸਦਿਆਂ ਸਾਰੀ ਆਯੂ ਬਤੀਤ
ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆਈ । ਆਪ ਦੀ ਚਰਨ
ਧੂੜ ਪਰਸਦੇ ਹੀ ਭਰਮਦਾ ਮਨ ਖਲੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ
ਦੁਵਾਰਾ ਛੱਡਕੇ ਦੂਜੇ ਦਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ । ਹੇ ਨਾਥ ! ਮੇਹਰ
ਕਰੋ ਤੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੇ ਕੇ ਭਵਜਲ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾ ਲਉ । ਰਾਣੀ
ਦੀ ਇਹ ਸ਼ਰਧਾ ਵੇਖ ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਦਇਆ ਆਈ ਤੇ
ਮੁਖ ਤੋਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ।

ਬਸੰਤ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

੧. ਤੁਝਹਿ ਸੁਝੇਤਾ ਕਛੂ ਨਾਹਿ ॥ ਪਹਿਰਾਵਾ ਦੇਖੇ ਉਭਿ
ਜਾਹਿ ॥ ੨. ਗਰਬਵਤੀ ਕਾ ਨਾਹੀ ਨਾਉ ॥ ਤੇਰੀ ਗਰਦਨਿ
ਉਪਰਿ ਲਵੈ ਕਾਉ ॥ ੧॥ ੩. ਤੂ ਕਾਂਇ ਗਰਬਹਿ ਬਾਵਲੀ ॥

ਜੈਸੇ ਭਾਦਉ ਖੁੰਬ ਰਾਜ ਤੂ ਤਿਸ ਤੇ ਖਰੀ ਉਤਾਵਲੀ ॥ ੧ ॥
 ਰਹਾਉ ॥ ੪. ਜੈਸੇ ਕੁਰੇਕ ਨਾਹੀ ਪਾਇਓ ਭੇਦੁ ॥ ਤਨਿ ਸੁਗੰਧ
 ਢੂਢੇ ਪ੍ਰਦੇਸੁ ॥ ੫. ਅਪ ਤਨ ਕਾ ਜੇ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਤਿਸੁ
 ਨਹੀ ਜਮ ਕੰਕਰੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੁ ॥ ੨ ॥ ੬. ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਕਾ
 ਕਰਹਿ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥ ਠਾਕੁਰੁ ਲੇਖਾ ਮਾਗਨਹਾਰੁ ॥ ੭. ਫੇੜੇ ਕਾ
 ਦੁਖੁ ਸਹੈ ਜੀਉ ॥ ਪਾਛੇ ਕਿਸਹਿ ਪੁਕਾਰਹਿ ਪੀਉ ਪੀਉ ॥੩॥
 ੮. ਸਾਧੂ ਕੀ ਜਉ ਲੋਹਿ ਓਟ ॥ ਭੇਰੇ ਮਿਟਹਿ ਪਾਪ ਸਭ ਕੋਟਿ
 ਕੋਟਿ ॥ ੯. ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜੋ ਜਪੈ ਨਾਮੁ ॥ ਤਿਸੁ ਜਾਤਿ ਨ
 ਜਨਮੁ ਨ ਜੋਨਿ ਕਾਮੁ ॥੪॥ ੧ ॥

ਅਰਥ-੧. ਹੇ ਮਹਾਰਾਣੀ ! ਤੈਨੂੰ ਸੁਝਦਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਆਪਣੀ
 ਹੁਲ ਦਾ ਉੱਚਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਦੇਖ ਕੇ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਹੋਈ ਫਿਰਦੀ ਹੈਂ ।
 ੨. ਹੇਕਾਰ ਬੁਧੀ ਦਾ ਏਥੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ । ਤੇਰੀ ਧੌਣ ਤੇ
 ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਕਾਂ ਕੂਕ ਰਿਹਾ ਹੈ । ੩. ਹੇ ਭੁਲੀ ਹੋਈ ਬਾਵਲੀ (ਮੂਰਖਣ)
 ਤੂੰ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਰੂਪ ਆਦਿ ਦਾ ਹੇਕਾਰ ਕਿਉਂ ਕਰਦੀ ਹੈਂ, ਭਾਵ ਕਿਸ
 ਗੱਲ ਤੇ ਐਡਾ ਮਾਨ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈਂ ਤੇਰੀ ਮਿਆਦ ਕੁਛ ਵੀ ਨਹੀਂ
 ਜੀਕਰ ਭਾਦਰੋਂ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਖੁੰਭ ਦਾ ਘੜੀ ਦੇ ਘੜੀ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ
 ਹੈ ਇਵੇਂ ਤੂੰ ਉਸਤੋਂ ਵੀ ਕਾਹਲੀ (ਛੇਤੀ) ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਹੈਂ ।
 ੪. ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਰਨ ਨੂੰ ਭੇਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ । ਸੁਗੰਧ ਆਪਣੀ ਨਾਭੀ
 (ਅੰਦਰ) ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਢੂੰਡਦਾ ਝਾੜਾਂ ਵਿਚ ਹੈ ਇਵੇਂ ਹੀ ਭਗਵਾਨ
 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚੋਂ ਲਭ, ਪਰਦੇਸ (ਬਾਹਰ) ਨਾ ਫਿਰ । ੫. ਜੇ ਜੀਵ
 ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਖੋਜਦਾ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ।
 ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਜਮਾਂ ਦੀ ਮਾਰ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ । ੬. ਜੇ ਪੁਤਰ ਇਸਤਰੀ
 ਆਦਿ ਦਾ ਹੇਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਭਗਵਾਨ ਲੇਖਾ ਮੰਗਦਾ ਹੈ ।
 ੭. ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਇਸ ਜੀਵ ਨੂੰ ਭੋਗਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ । ਭਾਵ

ਹੁਣ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ (ਗੋਬਿੰਦ) ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਪਦੀ ਅੰਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ਪਤੀ ਜੀ ਰੱਖ ਲਵੇ ੨ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕੇ ਕਿਸ ਨੂੰ ਝੁਲਾਵੇਂਗੀ । ੮. ਜੇਕਰ ਮਨ ਨੂੰ ਸਾਧਨ ਵਾਲੇ ਅਕਾਲ ਰੂਪ ਸਾਧਨ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਲਵੇਂਗੀ, ਤਾਂ ਜਨਮ ੨ ਦੇ ਕੋਟਾਨਿ ਕੋਟ ਪਾਪ ਲੱਥ ਜਾਣਗੇ । ੯. ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਜਾਤ ਪਾਤ ਜਨਮ ਜੋ ਨਾਇ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ।

ਭਗਤ ਜੀ ਤੋਂ ਇਹ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਸੁਣ ਮਹਾਰਾਣੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭਰਮ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ, ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਢਹਿ ਪਈ । ਉੱਚੀ ਕੁਲ ਦਾ ਵਹਿਮ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਤੇ ਦਿਨ ਰਾਤ ਇਕ ਕਰ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੀ ਹੱਥੀਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਗੇ । ਰਾਜ ਭਾਗ ਦੀ ਮਦਿਤਾ ਵਾਲੇ ਹਾਰ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਲਾਹ ਕੇ ਸਾਧਾਰਨ ਬਸਤਰ ਦੇਵੀਆਂ ਵਾਲੇ ਪਹਿਨ ਲੀਤੇ । ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਮਹਾਰਾਣੀ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਪਰਾਪਤੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਦਸਿਆ । ਹੇ ਦੇਵੀ ! ਮਨ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਹੀ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਵਾਸਾ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਖੋਜਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿਚ ਰੰਗ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਭਗਵੇ ਭੇਖ ਕਰ ਕੰਨ ਪੜਵਾ ਸੀਸ ਵਿਚ ਰਾਖ ਪਾ ਪਾ ਤੀਰਥਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਤੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਖੇ ਭਾਲਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਜੇ ਹੀਰੋ ਹਿਰਨ ਵਾਂਗ ਕਸਤੂਰੀ ਦੀ ਭਾਲ ਬਾਹਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ । ਐਵੇਂ ਆਸ਼ਾਂਤੀ ਤੇ ਕਲਪਣਾ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗਕੇ ਜੀਵ ਚੌਰਾਸੀ ਲੱਖ ਜੂਨਾਂ ਵਿਚ ਧੌਕੇ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਬੂਹੇ ਤੇ ਆਏ ਅਤਿਥੀ ਦੀ ਮਨ ਇਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸੇਵਾ ਕਰੇ । ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਵਿਚੋਂ ਗਰੀਬਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡਕੇ ਖਾਓ । ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁਰਾ ਕਦੇ ਨਾ ਚਿਤਵਣਾ ਜਿਵੇਂ ਆਪਣਾ ਮਨ ਮਾਨਿਕ ਵੀ ਤਰਾਂ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੂਜੇ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰੋ, ਪਤੀ ਦੇਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਰ ਜਾਣ ਕੇ ਪੂਜਨ ਕਰੋ, ਪਤੀ ਦੀ ਕਿਰਤ ਤੇ ਸੰਤੋਸ਼

ਰਖੋ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਮਨੁਖਾਂ ਨੂੰ ਭਰਾ, ਪਿਤਾ, ਪੁਤਰ ਆਦਿਕ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੇਖ
ਨਿਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉਠ ਸੋਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਲੀਨ
ਹੋਣਾ। ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਮਾਤਰ ਨੂੰ ਹਰੀ ਦਾ ਰੂਪ ਜਾਣਕੇ ਇੱਜ਼ਤ ਕਰਨਾ।
ਆਪ ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣਾ ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਮਿੱਠਾ ਬਚਨ ਸੁਣਨ ਦੀ ਆਸ ਰੱਖਣੀ
ਬਸ ਏਹੋ ਸਰੋਸ਼ਟ ਧਰਮ ਹੈ, ਤੇ ਇਉਂ ਹੀ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੇਵਾਦਿ ਦੇਵ
ਦੀ ਪਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਪੰਡਤਾਂ ਦੀ ਬੀਰਖਾ

ਮਹਾਰਾਣੀ ਝਾਲੀ ਤੇ ਉਸੇ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਤਨੇ, ਮਨੇ, ਧਨੇ
ਕਈ ਦਿਨ ਡਰੇ ਤੇ ਰਹਿਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਪੰਡਤ ਅਤੇ
ਜੇਗੀ ਜਨ ਬੀਰਖਾ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚ ਸੜ ਕੇ ਲਾਲ ਹੋ ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਦਾ
ਗੱਲਾਂ ਜੋੜਨ ਲਗੇ। 'ਪਾਪੀ ਦਾ ਘਰ ਅਗਨੇ ਮਾਹਿ। ਜਲਤ ਰਹੇ
ਮਿਟਵੈ ਕਬ ਨਾਹਿ' ਉਪਰੰਤ ਕੁਛ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਠੇ ਹੋ ਕੇ
ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਮਰਵਾਉਣ ਦੀ ਗੋਂਦ ਗੁੰਦ ਚੜ੍ਹ ਗਏ ਪਹੁੰਚੇ।
ਤੇ ਰਾਜੇ ਚੇਦਰ ਹਾਂਸ (ਕੁੰਭ ਸਰਨਾ) ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਰੋਲਾ
ਪਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਹੇ ਰਾਜਨ ! ਦੇਖੋ ਆਪ ਵਰਗੇ ਨਿਆਏਕਾਰੀ ਬੁਧੀ
ਮਾਨ ਧਰਮ ਰਖਯਕ ਦੇ ਘਰ ਵੀ ਅਗਿਆਨਤਾ, ਮੂਰਖ ਪੁਣਾ ਤੇ ਭੇਡ
ਚਾਲ ਆ ਗਈ ਹੈ। ਕਲੂ-ਕਾਲ ਨੇ ਆਪ ਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਰ ਲਿਆ
ਹੈ। ਆਪ ਦੀ ਰਾਣੀ 'ਝਾਲੀ' ਆਪ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਨੂੰ ਖਵਾਰ ਕਰ ਰਹੀ
ਹੈ। ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਿਆਰ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਉੱਚੀ ਕੁਲ ਦਾ ਨੱਕ
ਕਟ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਆਪ ਰਾਣੀ ਮੁਠੀਆਂ ਭਰਦੀ, ਪੱਖਾ
ਝਲਦੀ, ਚਰਨ ਧੋਂਦੀ ਤੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰੋਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਚਮਾਰਾਂ ਦੇ ਕੇ
ਭੋਜਨ ਸਣੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਛਕਦੀ ਹੈ। ਹੇ ਰਾਜਨ ! ਏਹ ਘੋਰ ਕਲਜੁਗ
ਦੇ ਲਛਨ ਹਨ। ਆਪ ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਾ ਕਰੋ ਤਾਂ

ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਏਥੇ ਮੰਗਵਾਕੇ ਪਰਖ ਲੈਣਾ । ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਮਹਾ ਮੂਢ, ਪਖੰਡੀ ਤੇ ਠੱਗ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਠੱਗੀ ਨੇ ਚੰਗੇ ਚੰਗੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵੇਰ ਦਿਤੇ ਹਨ । ਆਪ ਦੇ ਪਾਸ ਆਉਣ ਦਾ ਸਾਡਾ ਏਹੋ ਹੀ ਮੰਤਵ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਏਥੋਂ ਮੰਗਵਾਕੇ ਰਾਜ ਦੇਭ ਦੇਵੇ ਤੇ ਆਪਣੀ ਗਣੀ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹੋ ਸਜ਼ਾ ਦੇਵੇ ਅਛੂਤ ਨਾਲ ਖਾਣ ਤੇ ਵੇਦਾਂ ਪੁਰਾਣਾਂ ਨੇ ਦੇਣੀ ਕਹੀ ਹੈ ।

ਰਵਿਦਾਸ ਵਲ ਪੱਤ੍ਰਿਕਾ ਘਲਣੀ

ਪੰਡਤਾਂ ਦੀ ਇਹ ਹਾਲ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣ ਰਾਜਾ ਸੜ ਕੇ ਕੋਲੇ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਮ ਲਿਖ ਕੇ ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁਰੀ ਨੂੰ ਕਾਸਦ ਭਜਾ ਦਿਤਾ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਹੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲੂ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ ! ਮੈਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਖੇ ਯੱਗ ਕਰਾਣਾ ਹੈ । ਇਸ ਲਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਮੇਤ ਮਹਾਰਾਣੀ ਝਾਲੀ ਤੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕਰੋ । ਇਉਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਹੁਕਮ ਲਿਖ ਸ਼ਾਹੀ ਮੋਹਰ ਲਾ ਕੇ ਚਿੱਠੀ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤੀ । ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਰਾਜੇ ਨੇ ਇਹ ਫੁਰਨਾ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਵਿਥਿਆ ਜਾਣ ਲਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਭੀ ਆਪ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਵਾਂਗਾ । 'ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ ਆਉਣ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਲਗੀ ਉਤਾਰ ਕੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਦੇ ਥਲੇ ਰਖ ਲੈਣੀ ਹੈ ਜੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਉਹਨੇ ਮੇਰੀ ਕਲਗੀ ਦੀ ਬਾਬਤ ਚਰਚਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਕੇ ਅਸਲ ਰਖਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦਸਦਿਤੀ ਤਾਂ ਪੂਰਨ ਮਨੁਖ ਸਮਝਕੇ ਚਰਨੀ ਢਹਿ ਪਵਾਂਗਾ । ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਰਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ।

ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਰਾਜੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਫੁਰਨੇ ਨੇ ਕੁਝ ਸ਼ਰਧਾ ਲੈ ਆਈ, ਉਧਰ ਕਾਸਦ ਪੱਤ੍ਰਿਕਾ ਲੈ ਕੇ ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁਰੀ ਤੇ ਭਗਤ ਜੀ ਨੂੰ

ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰ ਪੱਤ੍ਰਕਾ ਹੱਥ ਵਿਚ ਪਕੜਾਈ, ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਾਲੀ ਨੂੰ ਪਾਸ ਬੁਲਾਇਆ ਤੇ ਰਾਜੇ ਵਲੋਂ ਆਈ ਪਤਰਕਾ ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਰਾਣੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਦਿਤਾ ਜੀਉ ! ਮੈਂ ਆਪ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਗਤ ਸਮੇਤ ਨਾਲ ਚਲਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹਾਂ, ਆਪ ਛੇਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਤੇ ਭਰਮੀਆਂ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਭਰਮ ਨਿਵਾਰਨ ਕਰੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਮੱਥ ਦੇ ਰਸਤੇ ਤੇ ਚਲਾਉ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਭੇਜਿਆ ਹੀ ਹੈਂਹ ਵਰਨਾਂ ਦੇ ਭਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਬੀਰਖਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਚੇਦ੍ਰਮਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਤੇ ਬੁਕਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਪਲੀਤ ਬੁਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਹੀ ਪਲੀਤ (ਅਪਵਿਤਰ) ਕਰੇਗੀ। ਜਦ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੌਂਦ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਛੇਤੀ ਹੀ ਪੁਜ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਮਹਾਰਾਜੇ ਵਲੋਂ ਆਈ ਪਤਰਕਾ ਪੜ੍ਹਕੇ ਰਾਣੀ ਬਾਲੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਸਮੇਤ ਸੇਵਕਾਂ ਤੇ ਮਹਾਰਾਣੀ ਦੇ ਤੁਰ ਪਏ। ਪਿਛੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੰਗੀਆਂ ਨੂੰ ਛੇਤੀ ਹੀ ਮੁੜ ਆਉਣ ਦੀ ਧੀਰਜ ਦਿਤੀ। ਮੰਜਲ ੨ ਪਰਚਾਰ ਤੇ ਸੁਧਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਕੇ 'ਚਤੋੜ ਗੜ੍ਹ' ਪੁਜੇ। ਰਾਜੇ ਨੇ ਅਗੋਂ ਆ ਕੇ ਭਗਤ ਜੀ ਦਾ ਸੁਆਗਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਲੋ ਵਿਚ ਬੜੀ ਸੁੰਦਰ ਥਾਂ ਤੇ ਉਤਾਰਾ ਕਰਵਾਇਆ। ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਦੇ ਪਦਾਰਥ, ਫਲ, ਮੇਵੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕੀਤੇ। ਜੋ ਬੀਰਖਾ ਮਨ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚ ਬੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਇਉਂ ਬੁਝ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਸਾਵਨ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲੇ ਛਿਟੇ ਦਾ ਮੂਹਲੇਧਾਰ ਮੀਂਹ ਵਸਕੇ ਔੜ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਚੇਦਰਮਾਂ ਵਾਂਗ ਮਥੇ ਤੇ ਜੋਤ ਜਗਦੀ ਵੇਖ ਦਿਲ ਸਦਕੇ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਗੱਲ ਪੱਲਾ ਪਾ ਨਾਮ ਦਾ ਦਾਨ ਮੰਗਣ ਲਈ ਝੱਲੀ ਕੀਤੀ।

ਜਦ ਸਾਰੇ ਸੰਤ ਭਗਤ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਨੀਯਤ ਥਾਂ ਤੇ ਬਿਰਾਜ ਗਏ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਾ ਪਾ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੋਇਆ, ਤਦ ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਕਿਹਾ—‘ਹੇ ਰਾਜਨ ਜੀ, ਆਪ ਦੀ ਦਸਤਾਰ ਉਪਰੀ ਜਹੀ ਤੇ ਅਧੂਰੀ ਜਹੀ ਲਗਦੀ ਹੈ, ਆਪ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਗਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਦੇ ਥਲੇ ਕਿਉਂ ਲੁਕਾ ਰਖੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਸੀਸ ਤੇ ਜਗਾ ਕਲਗੀ ਸਜਾਉ ਫੇਰ ਆਪ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਦੇ ਘਰੋਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਵੀ ਦਿਵਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜ ਭਾਗ ਗਊ ਭਗੀਬ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦੇ ਤਪ ਕਰ ਕੇ ਦਿਤਾ ਹੈ, ਪਰੇਤੁ ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ ਮੁਖ ਉੱਜਲ ਤਾਂ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਆਪ ਭਾਵ ਮਾਰਕੇ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰੋ।’

ਭਗਤ ਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਪਾ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਹੇਠੋਂ ਕਲਗੀ ਕਢਕੇ ਸੀਸ ਤੇ ਸਜਾਈ ਤੇ ਤਨ ਮਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੰਸੇ ਪੂਰਨ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਰਾਣੀ ਝਾਲੀ ਜੀ ਦਾ ਧੋਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਜਿਸਦੀ ਸੰਗਤ ਦਾ ਸਦਕਾ ਆਪ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਾਲੇ ਭਗਤ ਦੀ ਚਰਨ ਛੋਹ ਪਰਾਪਤ ਹੋਈ। ਇਤਨੇ ਸਮੇਂ ਤਕ ਸੋਧਿਆ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋਗਿਆ ਤੇ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਠਾਕਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਖੂਬਸੂਰਤ ਰੇਸ਼ਮੀ ਆਸਨ ਵਿਛਾ ਉਪਰ ਠਾਕਰ ਰਖਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ ਲਈ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਬਨਤੀ ਕੀਤੀ।

ਧਨਾਸਰੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

੧. ਹਮ ਸਰਿ ਦੀਨੁ ਦਇਆਲੁ ਨ ਤੁਮ ਸਰਿ ਅਬ ਪਤੀਆਰੁ
ਕਿਆ ਕੀਜੈ॥ ਬਚਨੀ ਤੋਰ ਮੋਰ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ਜਨ ਕਉ ਪੂਰਨੁ
ਦੀਜੈ॥ ੧॥ ੨. ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ਰਮਈਆ ਕਾਰਨੇ॥
ਕਾਰਨ ਕਵਨ ਅਬੋਲ॥ ਰਹਾਉ॥ ੩. ਬਹੁਤ ਜਨਮ

ਬਿਛੁਰੇ ਬੇ ਮਾਧਉ ਇਹੁ ਜਨਮੁ ਤੁਮਾਰੇ ਲੇਖੇ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ
ਆਸ ਲਾਗਿ ਜੀਵਉ ਚਿਰ ਭਇਓ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖੇ॥੨॥੧॥

ਅਰਥ-੧. ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਗਰੀਬ ਤੇ ਨਿਮਾਣਾ ਕੋਈ
ਨਹੀਂ ਤੇ ਤੇਰੇ ਵਰਗਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦਾਤਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਪਰਖ
ਕੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਬਚਨਾਂ (ਬਾਣੀ) ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਮੇਰਾ
ਮਨ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਵੇ (ਮਨ ਜਾਵੇ) ਬਸ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਨੂੰ ਏਹੋ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ
ਦਿਓ। ੨. ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਜੀ! ਮੈਂ ਆਪ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਬਲਿਹਾਰ ਬਲਿਹਾਰ
ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਪਰੰਤੂ ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਮੇਨ ਧਾਰ ਕੇ ਬੈਠ ਰਹੇ ਹੋ
ਅਰਥਾਤ ਬੇਲਦੇ ਨਹੀਂ। ੩. ਬੇਅੰਤ ਜਨਮ ਅਸੀਂ ਆਪ ਤੋਂ ਵਿਛੜੇ
ਖੁਵਾਰ ਹੋਏ ਹਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤੇ ਹੁਣ ਇਸ ਨੂੰ
ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਲੇਖੇ (ਰਸਤੇ) ਲਾ ਦਿਤਾ ਹੈ, ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਮੈਂ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਆਪ ਦੇ ਆਸਰੇ ਹੀ ਜੀਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ
ਦਿਲ ਉਦਾਸ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ
ਹੁਣ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪ ਦਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਓ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਇਉਂ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਨੇ
ਚਤੁਰ ਭੁਜ ਰੂਪ ਧਾਰਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ ਤੇ ਕਿਲੇ ਅੰਦਰ ਇਉਂ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹਨੇਰੀ ਰਾਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚੌਧਵੀਂ ਦਾ
ਚੰਦਰਮਾ ਉਦੇ ਹੋ ਪਿਆ ਹੈ। ਰਾਜੇ ਦੇ ਨੇਤਰ ਖੁਲ ਗਏ ਤੇ ਭਗਵਾਨ
ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗ ਗਈ। ਮਨ ਵਿਚੋਂ ਪੰਡਤਾਂ ਦੇ ਪਾਏ
ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ ਤੇ ਮਨ ਠੰਡਾ ਹੋ ਗਿਆ
ਮਹਾਰਾਣੀ ਝਾਲੀ ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਚੌਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਤੇ ਰਾਜਾ
ਚੰਦਰ ਹਾਂਸ 'ਚੰਦ੍ਰਮਾ' ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਸ ਹਸ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਅਥਾਹ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਖ ਨਾਮ ਜਪਣ ਦੀ ਜੁਗਤ।

ਦੱਸੀ, ਉਪਰੰਤ ਰਾਜੇ ਨੇ ਹੋਮ ਯੱਗ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਦੀ ਤਾਰੀਖ
 ਭਗਤ ਜੀ ਨਾਲ ਮੁਕਰਰ ਕੀਤੀ। ਸਭ ਵਿਦਵਾਨ ਪੰਡਤ ਸੱਦ ਲਏ ਜੱਗ
 ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਮਿਗਰੀ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਖਾਸ ਸਿਆਣਾ
 ਅਹਿਲਕਾਰ ਰੈਨੁਕਦਾਸ ਭੇਜ ਦਿਤਾ ਗਿਆ। ਹੋਰ ਸੰਤਾਂ ਮਹੰਤਾਂ ਦੇ
 ਡੇਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਪੱਤਰ ਭੇਜ ਦਿਤੇ ਗਏ। ਜਦ
 ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਰਾਣੀ ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਏਡੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਬਣ ਗਏ ਤਾਂ ਛੋਟੀ
 ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਲੋਕ ਜੱਸ ਸੁਣ ਸੁਣ ਹੁਮ ਹੁਮਾਕੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਆਂ ਵਾਂਗ ਕੁਰਬਾਨ
 ਹੋਣ ਲਈ ਪੁਜੇ। ਏਹ ਸੋਸਾਰ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕੋਈ
 ਵਡਾ ਆਦਮੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੇ ਤਾਂ ਛੋਟੇ ਲੋਕ ਵੇਖੋ ਦੇਖੀ ਪਿਛੇ ਚੌੜ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।
 ਪਰ ਜੇ ਛੋਟਾ ਆਦਮੀ ਕਿਸੇ ਵਡੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੇ ਤਾਂ ਵਡੇ ਦਰਜੇ ਦੇ
 ਲੋਗ ਉਸਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗਣਾ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਰਿਹਾ ਸਗੋਂ ਮੁਖਾਲਫਤ (ਵਿਰੋਧਤਾ)
 ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਿਆਂ, ਮਹਾਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਜਦੋਂ ਰਾਣੀਆਂ
 ਦੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮਾਂ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸਾਧ-ਪੁਣਾ
 ਧਾਰ ਲਿਆ ਤਾਂ ਲੱਖਾਂ ਲੋਕ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਦੇ ਤਿਆਗ ਨੂੰ ਅਪਨਾਉਣ ਲੱਗ
 ਪਏ। ਕਈਆਂ ਨੇ ਤਾਂ ਏਥੋਂ ਤਕ ਲਿਖ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਕਿ 'ਕਾਗਤ
 ਸੋਦੀ ਪੂਤਰੀ ਤਊ ਨ ਤਿਰਯਾ ਨਿਹਾਰ ! ਐਸੇ ਮਾਰ ਲਿਜਾਏਗੀ ਜਿਉਂ
 ਬਲੈਚ ਕੀ ਬਾੜ।' ਪਰ ਸਾਡੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਨੂੰ ਮੰਦਾ ਨਹੀਂ
 ਕਿਹਾ, ਉਹਨਾਂ ਤੇ ਸਗੋਂ ਨਗਾਰੇ ਤੇ ਚੋਟ ਲਾ ਕੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਔਰਤ
 ਬੀਮਾਨ ! ਪੁਤਰ ਨੀਸ਼ਾਨ ! ਦੋਲਤ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰਣੀ ਪ੍ਰਧਾਨ। ਕਿਆ
 ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਅਬਵਾ 'ਸੋ ਕਿਉ ਮੰਦਾ ਆਖੀਐ ਜਿਤੁ ਜਮਹਿ
 ਰਾਜਾਨ।' ਜੇ ਦੇਵੀ ਸੰਤਾਂ ਭਗਤਾਂ ਅਵਤਾਰਾਂ ਸੂਰਮਿਆਂ ਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ
 ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਮੰਦੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਮਨੁੱਖ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਹੈ ਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ
 ਉਸਦੀ ਕਰਾਂਤੀ (ਰੋਸ਼ਨੀ) ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਧੰਨਾ ਭਗਤ ਜੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ
 ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ 'ਘਰਿ ਕੀ ਗੀਹਨਿ ਚੰਗੀ ॥ ਜਨੁ ਧੰਨਾ ਲੇਵੈ ਮੰਗੀ ॥'

ਸੋ ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਾਲੀ ਦੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਰਾਜਾ ਚੰਦਰ ਹਾਂਸ ਭੀ ਭਗਤਾਂ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਅਮਰ ਹੋ ਗਿਆ।

ਠਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਸਜਾ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਫੇਰ ਸਾਰੀ ਸਭਾ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਏ ਆਪ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਦਾ ਬਲ ਸੀ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਠਾਕਰਾਂ ਵਿਚ ਸਚੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਭਗਤ ਜਨ ਰੇਤ ਦੇ ਕਿਨਕਿਆਂ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਤਾਰੇ ਤੇ ਮਿਟੀ ਨੂੰ ਸੋਨਾ ਬਣਾ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਨਾਮ ਦੀ ਬਰਕਤ ਨਾਲ। ਦੁਨਿਆਵੀ ਮਨੁੱਖ ਬੋਝਾ ਜਿਹਾ ਬਲ ਹੋਣ ਤੇ ਹੇਕਾਰ ਨਾਲ ਪਹਾੜਾਂ ਨਾਲ ਮਥੇ ਲਾਉਂਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਭਗਤ ਰਿਧੀਆਂ, ਸਿਧੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਕੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਗਰੀਬ ਤੇ ਨਿਮਾਣਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਈਸ਼ਵਰ ਅਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚੋਂ ਗਰੀਬੀ ਉਛਲ ੨ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਦਾ ਸਬਕ ਇਨਸਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਜੈਤਸਰੀ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ ਕੀ

੧. ਨਾਥ ਕਛੂਅ ਨ ਜਾਨਉ ॥ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਕੈ ਹਾਥਿ ਬਿਕਾਨਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੨. ਤੁਮ ਕਹੀਅਤ ਹੋ ਜਗਤ ਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ॥ ਹਮ ਕਹੀਅਤ ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਕਾਮੀ ॥ ੧ ॥ ੩. ਇਨ ਪੈਚਨ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਜੁ ਬਿਗਾਰਿਓ ॥ ਪਲੁ ਪਲੁ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇ ਅੰਤਰੁ ਪਾਰਿਓ ॥ ੨ ॥ ੪. ਜਤ ਦੇਖਉ ਤਤ ਦੁਖ ਕੀ ਰਾਸੀ ॥ ਅਜੋਂ ਨ ਪਤ੍ਰਾਇ ਨਿਗਮ ਭਏ ਸਾਗੀ ॥ ੩ ॥ ੫. ਰੋਤਮ ਨਾਰਿ ਉਮਾਪਤਿ ਸੁਆਮੀ ॥ ਸੀਸੁ ਧਰਨਿ ਸਹਸ ਭਗ ਗਾਮੀ ॥ ੪ ॥ ੬. ਇਨ ਦੂਤਨੁ ਖਲੁ ਬਧੁ ਕਰਿ ਮਾਰਿਓ ॥ ਬਡੇ ਨਿਲਾਜੁ ਅਜਹੂ ਨਹੀ ਹਾਰਿਓ ॥ ੫ ॥ ੭. ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਕਹਾ ਕੈਸੇ ਕੀਜੈ ॥ ਬਿਨੁ ਰਾਘਨਾਥ ਸਰਨਿ ਕਾ ਕੀ ਲੀਜੈ ॥ ੬ ॥ ੧ ॥

੧. ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਮੈਂ ਕੁਝ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ

ਭਾਵ ਮੈਂ ਜਪ ਤਪ ਭਲਾਈ ਆਦਿਕ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ । ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਦੇ ਹਥ ਵਿਕ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਮਾਇਆ ਨੇ ਮਨ ਨੂੰ ਮੋਹ ਲਿਆ ਹੈ । ੨. ਤੁਸੀਂ ਜਗਤ ਦੇ ਸੁਆਮੀ ਦਾਤੇ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹੋ । ਪਰ ਮੈਂ ਕਲਜੁਗ ਦਾ ਕਾਮੀ ਤੇ ਕਪਟੀ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ । ੩. ਇਹਨਾਂ ਪੰਜਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ (ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਹੰਕਾਰ ਆਦਿਕਾਂ) ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਵਿਗਾੜ ਦਿਤਾ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲੋਂ ਘੜੀ ਘੜੀ ਪਾੜ ਰਿਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਅਥਵਾ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਫਰਕ ਵਖੇਵਾਂ ਪਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਅਰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ । ੪. ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਮੈਂ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਵਲ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਸੋ ਦੁਖਾਂ ਦੀ ਹੀ ਖਾਨ ਜਾਪਦਾ ਹੈ । ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤੀਜਦਾ ਵੇਦ ਉਗਾਹੀਆਂ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਮਨ ਸਭ ਤੋਂ ਬਲਵਾਨ ਹੈ । ਰਿਖੀਆਂ ਮੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਭੁਲੇਖੇ ਵਿਚ ਭਰਮਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ । ੫. ਗੋਤਮ ਰਿਖੀ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਹਿਲਿਆ ਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸੂਰਗਪਤੀ ਇੰਦਰ ਦਾ ਮਨ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਇਕ ਭਗ ਦੇ ਪਿਛੇ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਹਜਾਰ ਭਗ (ਛੇਕ) ਵਰਗੇ ਨਸ਼ਾਨ ਫੁਟ ਪਏ, ਅਥਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਆਪਣੀ ਲੜਕੀ ਤੇ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ । ਵਿਚਾਰੀ ਕੰਨਿਆਂ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਬਚੋਣ ਲਈ ਚੋਹਾਂ ਦਿਸ਼ਾਂ ਵਲ ਦੌੜੀ, ਪਰੰਤੂ ਕਾਮੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਵਲ ਮੂੰਹ ਕਢ ਲਏ, ਕੰਨਿਆ ਵੇਰ ਆਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਉਡਣ ਲਗੀ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਨੇ ਪੰਜਵਾਂ ਮੁਖ ਮਥੇ ਤੇ ਕਢ ਲਿਆ । ਇਹ ਦੇਖ ਉਮਾਪਤੀ (ਸ਼ਿਵਜੀ) ਨੂੰ ਕ੍ਰੋਧ ਆਇਆ ਤਾਂ ਤਰਸੂਲ ਮਾਰ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਸਿਰ ਕਟ ਦਿਤਾ । ਉਹ ਸਿਰ (ਕਪਾਲ) ਸ਼ਿਵਜੀ ਦੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ । ਭਾਵ ਉਹ ਸਿਰ ਬ੍ਰਹਮ ਹਤਿਆ ਕਰਕੇ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਨੂੰ ਧਾਰਨਾ ਪਿਆ । ਮਨ ਨੇ ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਮੁਨੀਆਂ ਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ ਹਾਲ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਾਸੋਹੀਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ । ੬. ਇਹਨਾਂ ਕਮਾਇਕ ਦੂਤਾਂ

ਨੇ ਮੂਰਖ ਮਨ ਨੂੰ ਮੋਹ ਦੇ ਸੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਬੰਨ੍ਹ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿਤਾ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਨਿਲਜਾ ਐਡਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜੇ ਭੀ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ੭. ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਸੋ ਕੀ ਜਤਨ ਕਰੀਏ ਤੇ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਹਦੀ ਸ਼ਰਨ ਲਈਏ, ਦੋਹ ਜਹਾਨਾਂ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਆਪਦਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਹੋਰ ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ।

ਰਾਜਾ ਚੰਦਰ ਹਾਂਸ ਦੇ ਯੱਗ ਕਰਨਾ

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਥਾ ਵਾਰਤਾ ਹੁੰਦੇ ਕਈ ਦਿਨ ਲੰਘ ਗਏ ਤਦੋਂ ਤਕ ਯੱਗ ਦੀ ਪੂਰਨ ਤਿਆਰੀ ਹੋ ਗਈ, ਖੁਲੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਕਿਲੇ ਦੇ ਲਾਗੇ ਤੇਥੂ ਕਨਾਤਾਂ ਤੇ ਸਾਏਬਾਨ ਲਗਾਏ ਗਏ। ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਦੇ ਸੰਤ ਸਾਧੂ ਸੱਦਾ ਪੱਤਰ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਪੁੱਜੇ। ਏਥੇ ਪੁਜਣ ਤੇ ਹਰ ਇਕ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਸਨ। ਇਕ ਤਾਂ ਸ਼ਾਹੀ ਯੱਗ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਚੰਗੇ ਪਦਾਰਥ ਛਕਣ ਦੀ ਤੇ ਬਸਤਰਾਦਿਕ ਦੇ ਦੱਛਨਾ ਚੰਗੀ ਮਿਲਨ ਦੀ ਤੇ ਦੂਜਾ ਚੁਮਾਰ ਜਾਤੀ ਵਿਚ ਸ਼ਰੋਮਣੀ ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਤੇ ਗਿਆਨ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦਾ ਈਰਖਾ ਵਾਦੀ ਆਪਣੇ ਪੁਸਤਕ ਲੈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰੀ ਕਰਕੇ ਆਏ, ਜੰਗੀ, ਜੰਗਮ, ਸਿਧ, ਤਿਆਗੀ, ਬੈਰਾਗੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਚੋਲੇ ਬਾਲਕੇ ਲੈ ਕੇ ਪੁੱਜੇ। ਰਾਜੇ ਵਲੋਂ ਸਾਰੇ ਭੇਖਾਂ ਦੇ ਆਗੂਆਂ, ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦਾ ਯੱਗ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਲੰਗਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵੀ ਸ਼ਾਹੀ ਢੰਗ ਤੇ ਐਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਵੀ ਕੋਈ ਉਤਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਥੇ ਉਥੇ ਹੀ ਖਾਣਾ ਪੁਜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਹੀ ਰੂਪ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਸਨ, ਪਰੰਤੂ ਹੇਕਾਰੀ ਤੇ ਛੇਬੀ ਲੋਕ ਬੋਲ ਕਬੋਲ ਤੇ ਉਤਰ ਨਿੰਦਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਤਦ ਇਹਨਾਂ ਭੇਖੀਆਂ

ਦੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ।

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

੧. ਕੁਪੁ ਭਰਿਓ ਜੇਸੇ ਦਾਦਿਗਾ ਕਛੁ ਦੇਸੁ ਬਿਦੇਸੁ ਨ ਦੂਝ॥
ਐਸੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਖਿਆ ਬਿਮੋਹਿਆ ਕਛੁ ਆਰਾਪਾਰੁ ਨ
ਸੂਝ॥ ੧॥ ੨. ਸਗਲ ਭਵਨ ਕੇ ਨਾਇਕੁ ਇਕੁ ਛਿਨੁ ਦਰਸੁ
ਦਿਖਾਇ ਜੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ੩. ਮਲਿਨ ਭਈ ਮਤਿ
ਮਾਧਵਾ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਲਖੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਮੁ
ਚੁਕਈ ਮੈ ਸੁਮਤਿ ਦੇਹੁ ਸਮਝਾਇ॥ ੨॥ ੪. ਜੋਗੀਸਰ
ਪਾਵਹਿ ਨਹੀ ਤੁਅ ਗੁਣ ਕਥਨੁ ਅਪਾਰ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕੋ
ਕਾਰਣੈ ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰ॥੩॥੧॥

ਅਰਥ--੧. ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ, ਜਿਵੇਂ ਖੂਹ ਦੇ ਡੱਭੂ ਨੂੰ ਖੂਹ ਤੋਂ
ਬਾਹਰਲੇ ਦੇਸ ਨਦੀਆਂ ਬਦੇਸ (ਸਮੁੰਦਰ) ਦੀ ਕੋਈ ਸੂਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ
ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ (ਮਾਲਕ) ਖੂਹ ਹੀ
ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਕਾਰ ਹਉਮੈ ਨੇ ਮਨ ਮੋਹ ਰਖਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ
ਕੁਝ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਦੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹੀ ਸਭ
ਤੋਂ ਸਰੋਸ਼ਟ ਹਾਂ। ੨. ਹੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਮੈਨੂੰ
ਕੇਵਲ ਇਕ ਛਿਨ ਭਰ ਹੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਖਾਉ ਤਾਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸ਼ਾਂਤ
ਹੋ ਜਾਏ। ੩. ਹੇ ਮਾਧਉ ਮੇਰੀ ਮਤ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੇ ਮਲੀਨ ਕਰ ਦਿਤੀ
ਹੈ, ਜੇ ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੀ। ਸੇ ਆਪਣੇ ਦਰੋਂ ਘਰੋਂ ਮੇਹਰ
ਦੀ ਨਦਰ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਭਰਮ (ਭੁਲੇਖਾ) ਮਿਟ ਜਾਵੇ ਤੇ ਮੈਨੂੰ
ਚੰਗੀ ਮਤ ਦੇ ਦਿਉ ਭਾਵ ਮੈਨੂੰ ਸੇਵਾ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਜਾਚ ਸਮਝਾ
ਦਿਉ। ੪. ਜੋਗੀ ਦੋਵੇਂ ਆਦਿਕ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ। ਤੇਰੇ
ਗੁਣ ਬੇਅੰਤ ਹਨ ਤੇ ਕਥਨ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ। ਹੇ ਭਗਵਾਨ

ਰਵਿਦਾਸ ਚੁਮਾਰ ਕੇਵਲ ਪਰੋਮਾਂ ਭਗਤ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਦੁਹਾਈਆਂ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦਿਆਲੂ ਹੋ, ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੋ, ਸਾਡੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪਰੇਰ ਕੇ ਆਪਣੀ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਜੋੜੋ, ਬਸ ਰਵਿਦਾਸ ਦੀ ਇਹੋ ਹੀ ਇਛਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਪਵਿਤਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਭਰਮ ਵਹਿਮ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ, ਤੇ ਚਰਨ ਧੂੜ ਪਰਸ ਕੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਲੈਣ ਲਈ ਇਛਾਵਾਂ ਪਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ, ਪਰੰਤੂ ਦੇਭੀ ਤੇ ਭੇਖੀ ਜਿਹਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਹਉਮੈ ਦੀ ਕਾਲਖ ਨਾਲ ਭੂਰੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਲੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਸਨ ਉਹ ਵੇਰ ਵੀ ਮਥੇ ਤੇ ਵੱਟ ਭਰਕੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹਵਨ ਯੱਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਰੂਪੋਂ ਦੀ ਸਾਮਿਗਰੀ ਵੇਦ ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਅਗਨ ਵਿਚ ਸੁਟੀ ਜਾਣ ਲਗੇ। ਪੰਡਤਾਂ, ਜੋਗੀਆਂ ਤੇ ਹੋਰ ਭੇਖਾਂ ਦੇ ਵਡੇ ਵਡੇ ਪਰਚਾਰਕਾਂ ਨੇ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਲ ਪਰੇਰਨ ਦਾ ਸਿਰ ਤੋੜ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਦੇ ਵਿਸ਼ਟਾਤ ਦੇ ਕੇ ਚਮਾਰ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਨਿੰਦਿਆ, ਪਰੰਤੂ ਰਾਜਾ ਦੇ ਮਨ ਤੇ ਇਸ ਹਉਮੈ ਭਰੀ ਕਥਨੀ ਦਾ ਮਾਹ ਦੀ ਸੁਫੇਦੀ ਭਰ ਵੀ ਅਸਰ ਨਾ ਹੋਇਆ ਮਹਾਤਮਾ ਜਨਾਂ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਭਾਵੇਂ ਵੱਖ ਵੱਖ ਆਸਨ ਸਜਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਸਰੋਸ਼ਟ ਤੇ ਰਤਨ ਜੜਨ ਸਿੰਘਾਸਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਇਸ ਸਤਿਕਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਸਮਝਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਟੋਲੀਆਂ ਬਣਾ ਕੇ ਫਸਾਦ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦ ਕਈ ਥਾਈਂ ਧੜਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਬੋਲ ਕਬੋਲ ਉਚਾਰਣ ਹੋਣ ਲਗੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਪੁਲੀਸ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਕਿ ਮੇਲੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਬੰਧ ਠੀਕ ਰਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤੇ ਕੋਈ ਦੇਗਾ ਫਸਾਦ ਨਾ ਖੜਾ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਫਸਾਦੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਥਕੜੀ ਲਾਕੇ ਹਵਾਲਾਤ ਵਿਚ ਡੱਕ ਦਿਤਾ ਜਾਵੇ। ਤਵਾਰੀਖ ਵਿਚ

ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਥਾਂਈ ਜਦ ਬਰੈਹਮਨ ਲੜਾਈ ਦੀਆਂ ਗੋਂਦਾਂ ਗੰਦਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਪੁਲਸ ਨੇ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ ਤੇ ਗੰਦਨ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਕੇ ਜੇਹਲ ਵਿਚ ਬੰਦ ਕੀਤਾ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਇਸ ਸਾਰੇ ਕੋਤਕ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਦ ਆਪ ਨੇ ਕਥਾ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ।

ਆਸਾ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ

੧. ਸੰਤ ਤੁਝੀ ਤਨੁ ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਾਨ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨ ਜਾਨੈ
ਸੰਤ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ॥ ੧ ॥ ੨. ਸੰਤ ਚੀ ਸੰਗਤਿ ਸੰਤ ਕਥਾ ਰਸੁ ॥
ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਝੇ ਦੀਜੈ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੩. ਸੰਤ
ਆਚਰਣ ਸੰਤ ਚੇ ਮਾਰਗੁ ਸੰਤਚ ਓਲ੍ਹਗ ਓਲ੍ਹਗਣੀ ॥ ੨ ॥
੪. ਅਉਰ ਇਕ ਮਾਗਉ ਭਗਤਿ ਚਿੰਤਾਮਣਿ ॥ ਜਣੀ
ਲਖਾਵਹੁ ਅਸੰਤ ਪਾਪੀਸਣਿ ॥ ੩ ॥ ੫. ਰਵਿਦਾਸੁ ਭਣੈ ਜੋ
ਜਾਣੈ ਸੋ ਜਾਣੁ ॥ ਸੰਤ ਅਨੰਤਹਿ ਅੰਤਰੁ ਨਾਹੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਅਰਥ-੧. ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਜੇ ਤੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਸੱਤ ਹਨ, ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿਚ ਰਵਿਆ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਮੇਰੇ ਤਨ ਲਈ ਪਰਾਨ (ਜੀਵਨ) ਹਨ। ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੰਤ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਵੀ ਦੇਵਤੇ ਹਨ। ੨. ਹੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਈਸ਼ਵਰ ਮੈਨੂੰ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸੰਗਤ (ਬੈਠਿਕ) ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਹੀ ਕਥਾ ਦਾ ਅਨੰਦ, ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਹੀ ਪਰੇਮ ਬਖਸ਼ੋ। ੩. ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਹੀ ਕਰਮ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਹੀ ਰਸਤੇ ਲਾਉ, ਫੇਰ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਦਾਸਾਂ ਦਾਸ ਹੀ ਬਣਾ ਦਿਓ। ੪. ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਹੋਰ ਇਕ ਚਿੰਤਾਬਣ (ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ) ਭਗਤੀ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ, ਤੇ ਜੇਹੜੇ ਅਸੰਤ ਹਨ ਭਾਵ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖੋਟ ਪੁਣਾ ਭਰਿਆ ਪਿਆ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਪਾਪੀਆਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ

ਨਾ ਕਰਾਉ। ਪ. ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੇ ਭਾਈ ! ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸੋ ਜਾਣੋ ਭਾਵ ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੰਤ ਅਤੇ ਈਸ਼ਵਰ ਵਿਚ ਭੇਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੋਵੇਂ ਜੋਤ ਕਰਕੇ ਇਕ ਰੂਪ ਹੀ ਹਨ। ਅਥਵਾ ਜੋ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਇਜਤ ਤੇ ਸਤਕਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹੋ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।

ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਅਭੇਦਤਾ

ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਪੰਜ ਦਿਨ ਯੱਗ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਖੀਰਲੇ ਦਿਨੀਂ ਸਾਰੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦਾ ਇਕ ਜਗਾ ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤੇ ਇਕ ਖੁਲੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਲੰਗਰ ਵਰਤਾਉਣ ਦਾ ਇੰਤਜਾਮ ਕੀਤਾ, ਹੁਕਮ ਹੋਣ ਤੇ ਤਮਾਮ ਲੋਕੀ ਉਸ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੰਗਤਾਂ ਲਾ ਕੇ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਏਸ ਪੰਗਤ ਦੇ ਵਿਚਲੇ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਵੀ ਬੈਠ ਗਏ ਲਾਂਗਰੀ ਪਰਸ਼ਾਦੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਿਠੇ ਭੋਜਨ, ਭਾਜੀਆਂ ਦੇ ਬਾਟੇ ਲੈ ਕੇ ਵਰਤਾਉਣ ਲਈ ਖੜੇ ਹੋ ਗਏ। ਤਦ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਉੱਚੇ ਜਹੇ ਆਸਣ ਤੇ ਬੈਠੇ ਭਗਤ ਜੀ ਤੇ ਪਈ, ਪੰਡਿਤ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮੱਤਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਪੰਗਤ ਵਿਚ ਬੈਠਣ ਤੋਂ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿਤੀ ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਚੁਮਾਰ ਨੂੰ ਵੱਖ ਬਠਾਇਆ ਜਾਏ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਜੱਗ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਬਾਹਮਣ, ਖੱਤ੍ਰੀ, ਵੈਸ਼ ਤੇ ਸ਼ੂਦਰ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਛਕਾਇਆ ਜਾਣਾ ਯੋਗ ਹੈ। ਪੰਡਤਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਤੇ ਸਗੋਂ ਨੁਝ ਉਚਾ ਚੁਮਾਰ ਦਾ ਬੈਠਣਾ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਪਾਪ ਹੈ। ਸਭ ਅਛੂਤ ਇਸ ਪੰਗਤ ਚੋਂ ਉਠਾਕੇ ਬਾਹਰ ਕਢੇ ਜਾਣ ਤਾਂ ਵੇਜਨ ਛਕਿਆ ਜਾਏਗਾ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਏ ਬਗੜੇ ਦੀ ਖਬਰ ਜਦ ਰਾਣੀ ਝਾਲੀ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਚੰਦਰ ਹਾਂਸ ਨੂੰ ਲਗੀ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਹਥ ਜੋੜ

ਕੇ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ । ਪਰ 'ਲਾਤੋਂ' ਕੇ ਭੂਤ ਬਾਤੋਂ ਸੇ ਕਬ
ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ' ਪੰਡਤਾਂ ਤੇ ਹੋਰ ਪਖੰਡੀਆਂ ਨੇ ਇਹ ਅਵਾਜ਼ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੰਨੀ
ਪੈਣ ਹੀ ਨਾਂਹ ਦਿਤੀ ਤੇ ਆਪਣਾ ਰਾਮ ਰੋਲਾ ਲਗਾਤਾਰ ਜਾਰੀ ਰਖਿਆ
ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਆਪਣੇ ਆਸਨ ਤੋਂ ਨਾ ਉਠੇ ਤਾਂ ਪੰਡਤ ਤੇ ਹੋਰ
ਜੋਗੀ ਜਨ ਪੰਗਤ ਤੋੜ ਕੇ ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਲਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਤੇ ਰਾਜੇ ਪਾਸ
ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਾਂ ਚੁਮਾਰ ਨੂੰ ਉਠਾਇਆ ਜਾਵੇ ਤੇ ਜਾਂ ਪੰਗਤਾਂ ਵਖ
ਵਖ ਬਠਾਈਆਂ ਜਾਣ । ਸੋ ਪੰਡਤਾਂ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਤੇ ਰਾਜਾ ਸਹਿਮਤ
ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਪੰਗਤਾਂ ਦਰਜੇ ਵਾਰ ਵਖ ੨ ਹੀ ਬਿਠਾ ਦਿਤੀਆਂ ਤੇ ਲੰਗਰ
ਵਰਤਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ।

ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਦੀ ਲੀਲਾ

ਜਦ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਨ ਪਿਆਰੇ ਭਗਤ ਦੀ ਹੋਠੀ ਵੇਖੀ
ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਰੂਪ ਤੋਂ ਰਵਿਦਾਸ ਵਰਗੇ ਅਨੇਕਾਂ
ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਵੱਖ ੨ ਬੈਠੀਆਂ ਪੰਡਤਾਂ ਵਿਚ ਘੁਸੜ ਕੇ ਇਕ
ਇਕ ਪੰਡਤ ਤੇ ਜੋਗੀ ਆਦਿਕਾਂ ਨਾਲ ਇਕ ੨ ਰਵਿਦਾਸ ਬੈਠ ਗਿਆ
ਸਜੇ ਖਬੇ ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਵੀ ਕੋਈ ਝਾਤੀ ਪਾਵੇ ਨਾਲ ਰਵਿਦਾਸ ਬੈਠਾ ਦਿਸੇ
ਤਦ ਸਾਰੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਭਗਵਾਨ) ਦੀ ਜੋਤ
ਜਾਣ ਨਮਾਸਕਾਰਾਂ ਕਰਨ ਲਗੇ, ਏਸ ਅਧਿਭੂਤ ਲੀਲਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ
ਨੇ ਫਿਰ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ

੧. ਐਸੀ ਲਾਲ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਉਨੁ ਕਰੈ ॥ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜੁ
ਗੁਸਈਆ ਮੇਰਾ ਮਾਥੈ ਛਤ੍ਰ ਧਰੈ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ੨. ਜਾਕੀ
ਛੋਤਿ ਜਗਤ ਕਉ ਲਾਗੈ ਤਾ ਤਾ ਪਰ ਤੁਹੀ ਵਰੈ ॥ ਨੀਚਹੁ ਊਚ

ਕਰੈ ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦੁ ਕਾਹੂ ਤੇ ਨ ਡਰੈ ॥ ੧ ॥ ੩. ਨਾਮਦੇਵ
ਕਬੀਰੁ ਤਿਲੋਚਨੁ ਸਧਨਾ ਸੈਨੁ ਤਰੈ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸੁ
ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇ ਸਭੈ ਸਰੈ ॥੨॥੧॥

ਅਰਥ-੧. ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾ ਤੇਰੇ ਬਾਝੋਂ ਕੌਣ
ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ । ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਵਡਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਰੁਸਾਈਂ ਤੂੰਹੀ ਮੇਰੇ
ਸਿਰ ਤੇ ਚੌਰ ਝੁਲਾਏ ਹਨ । ੨. ਜਿਸ ਦੀ ਛੁਹ (ਭਿਟ) ਕੋਲੋਂ ਸਾਰਾ
ਸੰਸਾਰ ਪਰੇ ੨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਉਤੇ ਤੂੰਹੀ ਦਿਆਲ ਹੋਇਆ ਹੈ । ਨੀਚਾਂ
ਨੂੰ ਉਚ ਬਨਾਣ ਲਗਾ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਡਰਦਾ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਮੇਰਾ ਝੁਤਾਂ ਨੂੰ
(ਘੜਨ) ਵਾਲਾ ਗੋਬਿੰਦ, ਛੋਟਿਆਂ ਨੂੰ ਵਡੇ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤੇ
ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਖੌਫ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ । ੩. ਭਗਤਿ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਕਬੀਰ ਜੀ
ਤਿਲੋਚਨ ਜੀ, ਸਧਨਾ ਕਸਾਈ ਅਤੇ ਸੈਨ ਨਾਈ, ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਭਗਤੀ
ਕਰਕੇ ਉਥੇ ਹੋਏ ਹਨ (ਭਾਵ ਤਰ ਗਏ ਹਨ) ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ
ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋ ! ਸੁਣੋ, ਏਹ ਸਾਰੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਦੇ
ਹਥ ਵਿਚ ਹਨ, ਭਾਵ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਹੀ ਸਰਦੀਆਂ
ਹਨ ।

ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਸਿਖ ਸਜਣਾ

ਜਦੋਂ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਰਵਿਦਾਸ ਤੋਂ ਅਨੇਕ ਬਣਾ ਦਿਤੇ
ਤਾਂ ਪੰਡਤਾਂ ਅਤੇ ਹੰਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ
ਭਈ ਦੇਖੋ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਚੋਜ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ, ਰਿਖੀਆਂ, ਮੁਨੀਆਂ ਨਾਲੋਂ
ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਚੁਮਾਰ ਪਿਆਰਾ ਹੈ । ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ ਸਰੀਰ
ਵਿਚ ਜੋਤ ਜਗਾ ਕੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ ਵਰਗੀ ਕਾਲੀ ਦਲਿਦਰੀ ਤੇ ਕੁਚੀਲ
ਕੌਮ ਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਚੰਡ ਹੁੰਦੇ ਹੀ
ਪ੍ਰਵਾਨ ਦੂਰ ਵੂਰ ਤੋਂ ਉਡਾਰੀਆਂ ਮਾਰ ਕੇ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਣ ਲਈ ਆ

ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਪਰੋਮ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੀ ਵੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਅਤੇ ਅੱਗ ਨੂੰ ਮਹਿਬੂਬ ਦਾ ਨੂਰ ਸਮਝ ਕੇ ਗਲੇ ਨਾਲ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਸਭ ਮੱਤਾਂ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਮਾਨ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਗਲੇ ਪੱਲੂ ਪਾ ਨਾਮ ਦੀ ਦਾਤ ਪਾਉਣ ਲਈ ਸ਼ਰਧਾ ਦੀਆਂ ਝੋਲੀਆਂ ਅੱਡ ਕੇ ਖੜੇ ਹੋ ਗਏ।

ਜਲ ਦਾ ਇਹ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਭਾਵੇਂ ਕਿਤਨਾ ਵੀ ਗਰਮ ਹੋਵੇ ਪਰ ਤੱਤੀ ਅੱਗ ਨੂੰ ਇਕ ਦਮ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਬੁਝਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਸੰਤ ਜਨ ਜੋਕੋਧ ਵਿਚ ਵੀ ਆਵਨ ਤਾਂ ਵੀ ਸ਼ਰਨਾਗਤ ਦਾ ਭਲਾ ਹੀ ਮੰਗਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਭੇਖ ਲਗਾਕੇ ਦੁਨੀਆਂਦਾਰਾਂ ਵਾਂਗੂ ਈਰਖਾ ਤੇ ਵਿਰੋਧ ਤੇ ਸ਼ਰੀਕਤ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਵੇ ਉਹ ਸੰਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਗੋਂ ਉਸਨੂੰ ਵੇਦਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਾਲਾ ਅਨਾੜੀ ਸੰਤ ਕਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਸੁਣੇ ਜੜ੍ਹਾਂ ਤੇ ਟਾਹਣੀਆਂ ਦੇ ਰੁਖ ਗੁਟਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤ ਜੀ ਨਾਲ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਭਾਵੇਂ ਕਿਤਨੀ ਵਧੀਕੀ ਕੀਤੀ, ਪਰੰਤੂ ਆਪ ਨੇ ਮਿਤਰ ਸ਼ਤਰੂ ਨੂੰ ਇਕ ਸਮਝਦੇ ਹੋਇਆਂ ਸਰਬਤ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰਨ ਕੀਤੀ। ਭੇਖੀਆਂ ਨੇ ਪੁਰਾਤਨ ਭੇਖ, ਕੈਂਠੀਆਂ ਤੇ ਮੁੰਦਰਾਂ ਲਾਹ ਕੇ ਸੁਟ ਦਿਤੀਆਂ ਤੇ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਹਰੀ ਦਾ ਰੂਪ ਜਾਣ ਸੇਵਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕੀਤੀ। ਚਤੋੜਗੜ੍ਹ ਵਿਚ ਕੋਈ ਹੀ ਅਭਾਗਾ ਜੀਵ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨੇ ਕਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨ ਧੂੜ ਮਥੇ ਤੇ ਲਾ ਕੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀ ਦਾਤ ਨਾ ਲਈ ਹੋਵੇ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਦਰ ਤੇ ਆਏ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਦੇ ਕੇ ਹਰੇਕ ਦੁਖੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਆਹਰ ਦਿਤਾ। ਭੋਗ, ਚਰਸ, ਅਫੀਮ, ਚਾਹ, ਹੁਕਾ, ਸ਼ਰਾਬ ਆਦਿਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮਨਾਂਹ ਕੀਤੀ। ਸਦਾ ਸਚ ਬੋਲਣਾ, ਸੁਚੇਤ ਰਹਿਣਾ, ਦਸਾਂ ਨਹੁੰਆਂ ਦੀ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਕੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਵੇਡਕੇ ਖਾਣਾ। ਸੁਨਿਰਕ (ਚੰਗੇ)

ਤੇ ਸੁਭ ਕਰਮ) ਕਰਮ ਕਰਨੇ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਛੇ ਕਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ । ੧. ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹਨੀ । ੨. ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹਾਉਣੀ । ੩. ਦਾਨ ਦੇਣਾ । ੪. ਦਾਨ ਲੈਣਾ । ੫. ਜੋਗ ਕਰਨਾ । ੬. ਜੋਗ ਕਰਾਉਣਾ । ਇਹਨਾਂ ਛੇਆਂ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਭੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਹੁਲ ਦਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਜੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੁਲ ਵਿਚ ਹੋਕੇ ਇਹਨਾਂ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਉਹ ਮਹਾਂ ਨੀਚ ਤੇ ਪਾਪੀ ਹੈ । ਕਲਜੁਗ ਦਾ ਜਮਾਨ ਵਿਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਉਪਰੋਕਤ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਪੜਾਸੀ ਬਣੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਚੋਕੀਦਾਰ ਬਣ ਕੇ ਮੰਡੀਆਂ 'ਚ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੋ ਹੋ ਕਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ । ਕੀ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਉਲਾਦ ਕਹਿਕੇ ਪੂਜਣਾ ਯੋਗ ਹੈ, ਜਦ ਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਤੇ ਵੇਦ ਵਿਦਿਆ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ । ਕੇਵਲ ਉਚੀ ਹੁਲ ਦੇ ਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਵਲੋਂ ਵੀ ਬੇਮੁਖ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਰੂਹਿਸ-ਤੀਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਲੈਣ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਅਡੀ ਮਗਰਮਛ ਵਾਂਗੂੰ ਤਾੜ ਲਾਈ ਬੈਠੇ ਹਨ ।

ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਭਗਤ ਜੀ ਇਉਂ ਨਾਮ ਦੇ ਬੋਹਿਬ ਤੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਕੇ ਸਮੇਤ ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁਰ ਨੂੰ ਪਰਤ ਪਏ, ਰਾਜੇ ਚੰਦਰ ਹਾਂਸ ਨੇ ਲੰਗਰ ਲਈ ਬੇਅੰਤ ਮਾਇਆ ਦਾਨ ਕੀਤੀ ਤੇ ਪਰੇਮ ਬਧੇ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਣੀ ਕਈ ਮੀਲਾਂ ਤਕ ਭਗਤ ਜੀ ਨੂੰ ਵਿਦਿਆ ਕਰਨ ਆਏ ਅੰਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਦੇਕੇ ਆਪ ਅਗੇ ਨੂੰ ਚਾਲੇ ਪਾਏ ਤਾਂ ਚਕੋਰਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਜਿਥੋਂ ਤਕ ਭਗਤ ਜੀ ਨਜ਼ਰ ਪੈਂਦੇ ਰਹੇ ਖਲੋ ਕੇ ਵੇਖਦੇ ਰਹੇ । ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਜਦ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਅਗੇ ਲੰਘ ਗਏ ਤਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜੋੜਾ ਸੇਵਾਦਾਰਾਂ ਸਣੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਮਹਿਲਾ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ, ਭਗਤ ਜੀ ਰਾਜੀ ਹੋਸਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਧੀਰੇ ਧੀਰੇ ਚਾਲੇ ਪਾ ਆਪਣੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਪੁਜੇ ।

ਕਾਂਸ਼ੀ ਵਿਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਸਿਖ ਸਜਣਾ

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁਜਣ ਦੀ ਖਬਰ ਘਰ ਘਰ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਿਰ ਗਈ। ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ, ਬਾਲ, ਬਿਧੂ ਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਅਮੂਲ ਭੇਟਾ ਲੈ ਲੈਕੇ ਪੁਜੇ, ਚਤੋੜਗੜ ਦੇ ਜੱਗ ਵਾਲੀ ਅਸਚਰਜ ਕਥਾ ਸੁਣ ਸੁਣ ਪੱਥਰ ਤੋਂ ਪੱਥਰ ਹਿਰਦੇ ਵੀ ਪਰੇਮ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ। ਅਨੇਕਾਂ ਹੰਕਾਰੀਆਂ ਤੇ ਪਖੰਡੀਆਂ ਨੇ ਚਰਨ ਪੋਹਲ ਪੀ ਨਾਮ ਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਸਤਿਜੁਗ, ਤਰੇਤਾ, ਦੁਆਪੁਰ ਵਿਖੇ ਮਨੁਸ਼ ਸੈਂਕੜੇ ਬਰਸਾਂ ਤਪਸਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਜਾ ਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲਦੀ ਸੀ, ਪਰੇਤੂ ਕਲਜੁਗ ਵਿਖੇ ਇਕ ਘੜੀ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਵੀ ਕੋਟ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਦਲਿਦਰ ਨਾਸ਼ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਤ ਜੀ ਦੀ ਨਿਰਮਲ ਜੁਗਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਸ ਨੇ ਇਕ ਛਿਨ ਭਰ ਲਈ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਆ ਉਹ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਨੇਕਾਂ ਰਾਜੇ ਮਹਾਰਾਜੇ ਨਵਾਬ ਤੇ ਧਨੀ ਆਪਣੇ ਬਲ ਅਗੇ ਝੁਕੇ, ਨਾਮ ਦਾ ਇਕ ਕਿਣਕਾ ਜਿਸ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਵਸ ਗਿਆ, ਉਹ ਦੈਂਤ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਗਿਆ, ਵੇਦਾਂ ਦੀ ਵਿਧੀ ਸੰਸਾਰੀਆਂ ਲਈ ਇਕ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਰਸਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁਖ ਉਹ ਰਸਤੇ ਚਲਕੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ (ਉਦਮ) ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਨਤੀ ਦੀ ਮੰਜ਼ਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੋ ਵੇਦਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸਿਰਫ ਬੀਜਵਰੋ ਕਿਰਤ ਜਾਣਕੇ ਪੂਜਾ ਤਕ ਹੀ ਮਹਿਵੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਪਲੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ।

ਇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ—ਇਕ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਨੇ ਦੋਹ ਪਟਵਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਕਿ ਫਲਾਣੀ ਤਾਰੀਖ ਤਕ ਆਪਣੇ ੨ ਹਲਕੇ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚੇ। ਇਹ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਜਦ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਪੁਜੇ ਤਾਂ ਇਕ ਪਟਵਾਰੀ ਨੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਤਾਰੀਖ

ਤਕ ਨਕਸ਼ਾ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਪਰ ਦੂਜੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਫਸਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੋਸ਼ਮੀ ਹੁਮਾਲਾਂ ਵਿਚ ਲਪੇਟ ਕੇ ਅਦਬ ਨਾਲ ਰੱਖ ਦਿਤਾ। ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਾ ਕੀਤੀ ਸੋ ਨੀਯਤ ਸਮੇਂ ਤੇ ਜਦ ਵੇਵੇਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਪੁਜੇ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਨੇ ਨਕਸ਼ੇ ਮੰਗੇ ਤਾਂ ਜਿਸ ਪਟਵਾਰੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਮੁਕੰਮਲ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਨੇ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਦਿਤੀ ਤੇ ਕੰਮ ਦੀ ਸਲਾਘਾ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਦੂਜੇ ਨੇ ਜਦ ਹੁਕਮ ਹੁਮਾਲਾਂ ਵਿਚ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਅਗੇ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਧਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਨੇ ਕਰੋਧ ਵਿਚ ਨਾਲਾਇਕ ਸਮਝ ਕੇ ਜੁਰਮਾਨਾ ਕਰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਅਲਹਿਦਾ ਕਰ ਦਿਤਾ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੋ ਮਨੁੱਖ, ਵੇਦਾਦਿਕ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦਾ ਕੇਵਲ ਅਦਬ ਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਢੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਲਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਬੈਕੁੰਠ ਧਾਮ ਵਿਚ ਮੋਖਸ਼ ਪਦਵੀ ਪਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੁਭਾਗੋ ਜੀਵਾਂ ਨੇ ਜਾਤ ਪਾਤ ਤੋਂ ਉਚੇ ਉਠ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਮੰਨਿਆ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਲੋਂ ਦਿਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਸਦਾ ਲਈ ਅਮਰ ਹੋ ਗਏ। ਤੇ ਹੋਕਾਰੀਆਂ ਨਿੰਦਕਾਂ ਨੂੰ ਪਛਤਾਵਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਤਾਂ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਪਾਲਨ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਿਰੀ ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਰਾਜੇ ਨਾਗਰ ਮਲ ਦਾ ਯੋਗ

ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਰਾਜਾ ਨਾਗਰ ਮਲ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਬੜਾ ਧਰਮਾਤਮਾ ਇਨਸਾਫ ਪਸੰਦ ਤੇ ਗਊ ਗਰੀਬ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆ ਕੇ ਇਸ ਨੇ ਵੀ ਚੰਦਰ ਹਾਂਸ ਵਰਗਾ ਜੋਗ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖੀ, ਆਪ ਨੇ ਪਰੇਮ ਦੇਖ ਕੇ

ਪਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਦਿਤੀ ਤੇ ਆਗਿਆ ਦੇ ਕੇ ਸਮੁੰਹ ਪਰਚਿਲਤ ਭੇਰਿਆਂ ਤੇ ਪਤ੍ਰਕਾਵਾਂ ਭੇਜ ਦਿਤੀਆਂ ਹੋਰ ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁਰੀ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਪੰਡਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਦ ਕੇ ਹਵਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿ ਦਿਤਾ। ਪੰਡਤਾਂ ਨੇ ਜੋ ਜੋ ਸਾਮਿਗਰੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਲਿਖਾ ਦਿਤੀ। ਫੇਰ ਹਰੇਕ ਵਸਤੂ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰਕੇ ਸੁਭ ਸਮਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਇਕ ਪੰਡਾਲ ਸਜਵਾਯਾ ਗਿਆ, ਜਿਥੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਅਰਾਮ ਦਾ ਇੰਤਜਾਮ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਥਾਉਂ ਥਾਂ ਪਤਰਕਾਂ ਪੁਜੀਆਂ ਤਾਂ ਯੱਗ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਯਾਤਰੂਆਂ ਦੇ ਟੋਲੇ ਆਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ, ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਖਿਚ ਨੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਰੋਣਕ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਦੂਣਾ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਹਰੇਕ ਦੀ ਜ਼ਬਾਨ ਤੇ ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਉਪਕਾਰਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਦਮੜੀ ਵਾਲੀ ਗੰਗਾ ਦੀ ਕਥਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਕੋਈ ਨਦੀ ਤੇ ਠਾਕਰ ਤਾਰਨ ਦੇ ਚੋਜ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਤੇ ਕੋਈ ਚਤੋੜ ਗੜ੍ਹ ਵਿਚ ਭਗਵਾਨ ਵਲੋਂ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਹੋਣ ਦੇ ਸੋਹਲੇ ਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਜਾਰਾਂ ਗਲੀਆਂ ਤੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਧੰਨ ਰਵਿਦਾਸ ੨ ਧੁੰਨੀ ਗੂੰਜ ਰਹੀ ਸੀ ਤੇ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਪੁਰਸ਼ ਇਹੋ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਪਈ ਦੇਖੋ ਭਗਵਾਨ ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਗਰੀਬ ਪਰਵਾਰ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਜਾਮਾਂ ਪੋਹਨ ਕਰ ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਚੰਦਨ ਦੀ ਮਹਿਕ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਰੁਖ ਵੀ ਚੰਦਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਿਵੇਂ ਆਪ ਦੀ ਚਰਨ ਧੂੜ ਪਰਸ ਕੇ ਬੇਕਰਮੇ ਵੀ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਸੋ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਜਦ ਨੀਯਤ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਪੰਡਾਲ ਵਿਚ ਤਿਲ ਧਰਨ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾ ਰਹੀ, ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨੇ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਸਿੰਘਾਸਨ ਬਣਵਾਇਆ। ਸਿੰਘਾਸਨ ਦੇ ਉਤੇ ਕੀਮਤੀ ਚਾਂਦਨੀ ਬਣਵਾਈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੀਮਤੀ ਧਾਗਿਆਂ ਨਾਲ ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਦੇ ਬੇਲ ਬੂਟੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ ਤੇ ਬਲੇ ਹੀਰਿਆਂ ਜੜਤ ਸੁਵਰਨ ਦੇ ਛਬੇ ਲਟਕ ਰਹੇ

ਸਨ, ਚਾਂਦਨੀ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫੋਂ ਕੀਮਤੀ ਮੋਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਬਾਲਰਾਂ ਪਲਮ-
ਦੀਆਂ ਦਖਾਈ ਦੇਂਦੀਆਂ ਸਨ । ਥਲੇ ਬੈਠਣ ਵਾਸਤੇ ਦਰੀਆਂ ਟਾਟ
ਤੇ ਗਲੀਚੇ ਵਿਛਾ ਕੇ ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਹੀ ਦਰਬਾਰ ਵਰਗੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ
ਗਈ ਸੀ ।

ਜਦ ਪੰਡਾਲ ਵਿਚ ਲੋਕੀ ਜੁੜ ਮਿਲਕੇ ਬੈਠਾਗਏ ਤੇ ਰਵਿਦਾਸ
ਜੀ ਵੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਆ ਗਏ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੀਂਹ ਵਸ ਪਿਆ,
ਪੰਡਤ ਇਸ ਅਲੌਕਿਕ ਲੀਲਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਦੇਗ ਹੋ ਗਏ ਬਰਿਜ ਮੋਹਨ
ਤੇ ਰਾਧੇਸ਼ਾਮ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਗ ਪਏ ਦੇਖੋ ਭਗਤ
ਜੀ ਆਪ ਦੀ ਜ਼ਾਤ ਚੁਮਾਰ ਹੈ ਤੇ ਕਰਮ ਆਪ ਝਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਕਰਦੇ
ਹੋ । ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਆਪ ਨੇ ਇਹ ਉਲਟੀ ਗੰਗਾ ਵਗਾ ਦਿਤੀ ਹੈ ।
ਜਗਤ ਦੇ ਗੁਰੂ ਚਮਾਰਾਂ ਦੀ ਚਰਨੀਂ ਲੱਗ ਕੇ ਕਲਿਆਨ ਲਈ ਤਰਲੇ
ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ । ਆਪ ਨੇ ਇਹ ਅਯੋਗ ਤਰੀਕਾ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ
ਹੈ । ਪੂਜਾ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕ ਸਰੋਸ਼ਟ ਕੁਲ ਤੇ ਚੰਗੇ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ
ਮਹੰਤ ਦਾ ਹੈ । ਸੋ ਆਪ ਹੈ ਆਪਣੀ ਨੀਚ ਕੁਲ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਇਸ ਕੰਮ
ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ । ਮਨੂੰ ਸਿਮ੍ਰਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ
ਪਰਪੰਚ ਰਚਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਜਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਨਾਲ ਹੰਕਾਰੀ ਪੰਡਤਾਂ ਨੇ ਵਾਦ ਵਿਵਾਦ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਰਵਿਦਾਸ
ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਤਮਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਐਸਾ ਜਵਾਬ ਦਿਤਾ
ਕਿ ਅਗੋਂ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਲਈ ਚੁਪ ਹੋ ਗਏ । ਤਦੋਂ ਆਪ ਨੇ ਇਉਂ
ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ।

ਮਲਾਰ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

੧. ਨਾਗਰ ਜਨਾਂ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਬਿਖਿਆਤ ਚਮਾਰੇ ॥ ਰਿਦੈ ਰਾਮ
ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਸਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੨. ਸੁਰਸਰੀ ਸਲਲ

ਕ੍ਰਿਤ ਬਾਰੁਨੀ ਰੇ ਸੰਤ ਜਨ ਕਰਤ ਨਹੀ ਪਾਨੇ ॥ ਸੁਰਾ ਅਪਵਿਤ੍ਰ
ਨਤ ਅਵਰ ਜਲ ਰੇ ਸੁਰਸਰੀ ਮਿਲਤ ਨਹਿ ਹੋਇ ਆਨੇ ॥ ੧ ॥
੩. ਤਰ ਤਾਰਿ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਿ ਮਾਨੀਐ ਰੇ ਜੈਸੇ ਕਾਗਰਾ ਕਰਤ
ਬੀਚਾਰੇ ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਗਉਤੁ ਲਿਖੀਐ ਤਿਹ ਉਪਰੇ ਪੂਜੀਐ
ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੪. ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਰੁਟ ਬਾਂਢਲਾ ਢੋਰ
ਢੇਵੰਤਾ ਨਿਤਹਿ ਬਾਨਾਰਸੀ ਆਸ ਪਾਸਾ ॥ ਅਬ ਬਿਪ੍ਰ ਪਰਧਾਨ
ਤਿਹਿ ਕਰਹਿ ਡੰਡਉਤਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਰਣਾਇ ਰਵਿਦਾਸ ਦਾਸਾ
॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਅਰਥ-੧. ਮੇਰੇ ਨਗਰ ਦੇ ਵੇਦਾਚਾਰੀਉ (ਚਤਰ) ਲੋਕ ਤੁਸੀਂ
ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੀ ਜਾਤ ਚੁਮਾਰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਪਰੰਤੂ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਰਾਮ
ਨਾਮ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਭਾਵ ਮੈਂ ਮਨ ਵਿਚ
ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ ਹੈ । ੨. ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਾਬ
(ਬਾਰਨੀ) ਭਾਵੇਂ ਗੰਗਾ ਦਾ ਪਾਣੀ ਪਾਕੇ ਕਢੀ ਹੋਵੇ, ਰਬ ਦੇ ਪਿਆਰੇ
(ਸੰਤ ਜਨ) ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੀਂਦੇ । ਸ਼ਰਾਬ ਬੜੀ ਭੈੜੀ ਵਸਤੂ ਹੈ,
ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਪਾਣੀ ਗੰਗਾ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਗੰਗਾ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ ਪਰ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਗੰਗਾ ਦਾ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ । ੩.
ਤਾੜ ਦਾ ਬਿਰਛ ਭੀ ਬੜਾ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ, ਕਾਗਜ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਲੋਕ
ਪਵਿਤਰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ (ਭਾਵ ਲੋਕ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ) ਪਰ ਜੇ
ਤਾੜ ਦੇ ਪਤਰਾਂ ਜਾਂ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਉਤੇ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖ ਦੇਈਏ
ਤਾਂ ਸਭੇ ਲੋਕ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰਾਂ ਕਰਕੇ ਪੂਜਦੇ ਹਨ । ਮੇਰੀ ਜਾਤ ਦੇਮ ਕਟਣ
ਤੇ ਵਢਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਨਿਤ ਕਾਂਸ਼ੀ ਦੇ ਲਾਗੇ ਚਾਗੇ ਮੋਏ ਹੋਏ ਢੋਰ (ਪਸ਼ੂ) ਢੋਂਦੀ
ਹੈ, ਹੇ ਵੇਦਾਚਾਰੀਓ ਏਹ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਸਾਰੀ
ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਆਪੋ ਬਣੇ ਪਰਧਾਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰਾਂ
ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੇਰੀ (ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ) ਸ਼ਰਨ ਰਵਿਦਾਸ ਡਿਗਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪਣਾ

ਵਿਚਾਰ

ਹੋਂਸਲੇ ਵਾਲਾ ਤੇ ਬਹਾਦਰ ਦਰ ਅਸਲ ਹੈ ਹੀ ਉਹੋ ਜੋ ਬਲ
ਹੁੰਦੇ ਨਿਮਾਣਾ ਬਣੇ। ਜਿਧੀ ਸਿਧ ਥਲੇ ਗੰਗਾ ਵਗਦੀ ਹੈ ਉਹ ਰਵਿਦਾਸ
ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਜਿਹਾ ਭੁਲੜ ਤੇ ਕਮਲਾ ਕੌਣ ਹੈ, ਬਸ ਏਹੋ ਹੀ ਸਚੀ
ਗਰੀਬੀ ਹੈ, ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਨਿਮਾਣੇ ਨੂੰ ਮਾਨ ਦੇਂਦੀ ਹੈ।
ਪਾਪ ਧਨ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਹੋਣ ਕਰਕੇ ਮਨੁਖ ਗਰੀਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕਿਰਿ ਕਿਰਪਾ
ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੈ ਗਰੀਬੀ ਬਸਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ ਬੀਹਾ ਮੁਕਤ ਆਗੈ ਸੁਖ ਪਾਵੈ॥
ਪੁਨਾ 'ਅਭਿਆਗਤ ਏਹ ਨ ਆਖੀਅਨਿ ਜਿ ਪਰ ਘਰਿ ਭੋਜਨੁ ਕਰੇਨਿ॥
ਉਦਰੈ ਕਾਰਨਿ ਆਪਣੇ ਬਹਲੇ ਭੇਖ ਕਰੇਨਿ॥ ਅਭਿਆਗਤ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ
ਜਿ ਆਤਮ ਗਉਣ ਕਰੇਨਿ॥ ਭਾਲਿ ਲਹਨਿ ਸਹੁ ਆਪਣਾ ਨਿਜ ਘਰਿ
ਰਹਣੁ ਕਰਨਿ॥ ਕਿਸੈ ਨ ਬਦੈ ਆਪਿ ਅਹੰਕਾਰੀ॥ ਧਰਮਰਾਇ ਤਿਸੁ ਕਰੇ
ਖੁਆਰੀ॥ ਜਿਸਕੈ ਅੰਤਰਿ ਰਾਜ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਸੋ ਨਰਕ ਪਾਤੀ ਹੋਵਤ ਸੁਆਨੁ॥
ਜੋ ਮਾਨੈ ਮੈ ਜੋਬਨਵੇਤੁ॥ ਸੋ ਹੋਵਤ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਜੇਤੁ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ
ਗਰੀਬੀ ਨਿਰਮਾਨਤਾ ਆ ਗਈ ਬਸ ਉਹ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਹੋਗਿਆ
ਸਚਾ ਬਹਾਦਰ (ਜੋਰਾਵਰ) ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਏ ਜੋ ਗਰੀਬ ਦੀ
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੇ ਭਾਰੂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਸਗੋਂ ਗਰੀਬ ਦਾ ਆਸਰਾ ਪਰਨਾ ਹੋਵੇ ਰਵਿਦਾਸ
ਦੀ ਗਰੀਬੀ ਦੀ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀ (ਕਰਮਾਤ) ਹੈ ਕਿ ਜਿਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਾਜੇ ਮਹਾ
ਰਾਜੇ ਵੀ ਝੁਕਦੇ ਰਹੇ। ਆਖੋ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਪਵਿਤਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਪੰਡਤ ਬ੍ਰਿਜ
ਲਾਲ ਤੇ ਰਾਧੇ ਸ਼ਾਮ ਦੀ ਈਰਖਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਤੇ ਨਰੁਤਰ ਹੋ ਚਲੇ
ਗਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਹਵਨ ਯੋਗ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਕੀਤਾ। ਸਵਾ

ਦਿਹ ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਸਿ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਵਲੋਂ ਦਿਤੀ
ਗਈ ਹੈ।

ਪੰਜ ਮਣ ਪਕੇ ਸਾਮਿਗ੍ਰੀ ਕੰਡ ਵਿਚ ਅਹੁਤੀਆਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਵੇਦ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਫੂਕੀ ਗਈ, ਸੋਖਾਂ ਤੇ ਘੜਿਆਲਾਂ ਦੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਪੰਡਾਲ ਸ਼ੋਭ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬੜੇ ੨ ਸੰਤ, ਮਹੰਤ, ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਸਾਹਵੇਂ ਇਉਂ ਮੋਨ ਧਾਰਕੇ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਦੇ ਚੰਦਰਮਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਾਰੇ। ਦਰਸ਼ਕ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣਕੇ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਫੇਰ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਅਲਾਪਿਆ—

ਮਲਾਰ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ

੧. ਹਰਿ ਜਪਤ ਤੇਉ ਜਨਾ ਪਦਮ ਕਵਲਾਸਪਤਿ ਤਾਸ ਸਮਤੁਲਿ ਨਹੀ ਆਮ ਕੋਊ ॥ ੨. ਏਕ ਹੀ ਏਕ ਅਨੇਕ ਹੋਇ ਬਿਸਬਰਿਓ ਆਨ ਰੇ ਆਨ ਭਰਪੂਰਿ ਸੋਊ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾ ਕੈ ਭਾਗਵਤੁ ਲੇਖੀਐ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਪਖੀਐ ਤਾਸ ਕੀ ਜਾਤਿ ਆਛੋਪ ਛੀਪਾ ॥ ਬਿਆਸ ਮਹਿ ਲੇਖੀਐ ਸਨਕ ਮਹਿ ਪੇਖੀਐ ਨਾਮ ਕੀ ਨਾਮਨਾ ਸਪਤ ਦੀਪਾ ॥ ੧ ॥ ੩. ਜਾਕੈ ਈਦਿ ਬਿਕਰੀਦਿ ਕੁਲ ਗਊ ਰੇ ਬਧੂ ਕਰਹਿ ਮਾਨੀਅਹਿ ਸੇਖ ਸਹੀਦ ਪੀਰਾ ॥ ਜਾ ਕੈ ਬਾਪ ਵੇਸੀ ਕਰੀ ਪੂਤ ਐਸੀ ਸਰੀ ਤਿਹੂ ਰੇ ਲੋਕ ਪਰਸਿਧ ਕਬੀਰਾ ॥ ੨ ॥ ੪. ਜਾ ਕੇ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਦੇਢ ਸਭ ਢੋਰ ਦੇਵੈਤ ਫਿਰਹਿ ਅਜਹੁ ਬੇਨਾਰਸੀ ਆਸ ਪਾਸਾ ॥ ਆਚਾਰ ਸਹਿਤ ਬਿਪ੍ਰ ਕਰਹਿ ਡੰਡਉਤ ਤਿਨ ਤਨੈ ਰਵਿਦਾਸ ਦਾਸਾਨਦਾਸਾ ॥੩॥੨॥

ਅਰਥ—੧. ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਨੂੰ ਜਪਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ਿਵਜੀ, ਲਛਮੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ੨. ਇਕੋ ਈਸ਼ਵਰ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਵਿਆਪ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ! ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਲਿਆਉ, ਕਿਉਂਕਿ ਓਹੀ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਭਰਪੂਰ ਹੈ। ੩. ਜਿਸ ਦੇ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਉਹ ਹਰੀ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ

ਵੇਖੋ ਨਾਮਦੇਵ ਵਲ ਜੋ ਹਰੀ ਨੂੰ ਜਪ ਕੇ ਹਰੀ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋ ਗਿਆ,
ਜਿਹਦੀ ਜਾਤ ਅਛੋਹ ਛੀਂਬਾ ਸੀ, ਭਾਵ ਨੀਚ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਬਿਆਸ ਜੀ ਦੇ
ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੇ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਵਿਚ ਭੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਸਨਕਾਦਿਕ ਭਗਤਾਂ ਦੇ
ਹਿਰਦੇ ਵਿਚੋਂ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਾਮ ਦੀ ਮਹਿਮਾਂ (ਵਡਿਆਈ) ਸਤਾਂ
ਦੀਪਾਂ ਵਿਚ ਖਿਲਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ੩. ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹੇ ਵਲ ਦੇਖੋ ਜਿਹਦੇ
ਵਡੇ ਈਦ ਦੇ ਤਿਉਹਾਰ ਤੇ ਬਕਰੀਦ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਗਊਆਂ ਹਲਾਲ
ਕਰਦੇ ਸਨ ਤੇ ਸ਼ੇਖਾਂ, ਪੀਰਾਂ ਤੇ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਨੂੰ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇਂਦੇ ਸਨ
ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕਲਮਾਂ ਮੰਨਦੇ ਸਨ। ਜਿਹਦੇ ਪਿਉ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੁਲ
(ਮੁਸਲਮਾਨੀ) ਦੀ ਰੀਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਪੁਤਰ ਨੇ
ਐਸੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਝਗੜੇ ਛਡਕੇ ਹਰੀ ਨੂੰ ਜਪ ਕੇ ਤਿੰਨਾਂ
ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਪਰਸਿਧ (ਮਸ਼ਹੂਰ) ਹੋ ਗਿਆ। ੪. ਜਿਸ ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ
ਕੁਟੰਬ ਦੇ ਲੋਕ ਅਜੇ ਤਕ ਕਾਂਸ਼ੀ ਦੇ ਆਸੇ ਪਾਸੇ ਮੋਏ ਹੋਏ ਢੋਰ (ਪਸ਼ੂ)
ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੁਤਰ ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਦਾਸਾਂ ਦਾ
ਦਾਸ ਹੈ ਵਡੀ ਕੁਲ ਵਾਲੇ ਖਟਕਰਮੀ (ਛਿਆਂ ਕਰਮਾਂ) ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਆਦਰ ਨਾਲ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਹੋਈਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ
ਜ਼ਿਕਰ ਆਪਣੀ ਅਨੋਖੀ ਕਲਮ ਨਾਲ ਆਪ ਬਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ
ਸਰੋਸ਼ਟ ਭਗਤੀ ਦੀ ਪਰੋੜਤਾ (ਸ਼ਲਾਘਾ) ਕੀਤੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਸਾਖੀਆਂ
ਮਨ ਘੜਤ ਜਾਂ ਐਵੇਂ ਪਰੇਮ ਭਾਵ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਜੋੜੀਆਂ ਸਗੋਂ ਭਗਤ
ਜੀ ਦੀਆਂ ਮੂੰਹੋਂ ਬੋਲਦੀਆਂ ਹੂ ਬਹੁ ਤਸਵੀਰਾਂ ਹਨ। ਜੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਚੁਮਾਰ ਦੇ ਜਾਨੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸਨ ਉਹ ਨਾਮ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ
ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਏ। ਆਪ ਅਰਸ਼ੀ ਬਾਣੀ (ਧੁਰ ਤੋਂ ਆਈ) ਦੱਸਦੀ
ਹੈ ਕਿ ਵਡੇ ਵਡੇ ਧਰਮ ਦੇ ਦਾਹਵੇਦਾਰ ਖਟਕਰ ਪੰਡਤ ਨੀਚ ਦੀ

ਪੈਰੀਂ ਪਏ ਕਿਉਂਕਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਗੋਬਿੰਦ ਵਸਦਾ ਸੀ।

ਅਗੇ ਜੋ ਪੰਡਤ ਆਪ ਦੀ ਛਾਇਆ ਦੇਖ ਕੇ ਹੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜਪਦੇ ਨਸ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਉਹ ਹੁਣ ਚਰਨ ਧੂੜ ਪਰਸ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਗ ਸਮਝਣ ਲਗੇ। ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੇਵਲ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ। ਭੀਲਣੀ ਦੀ ਕਥਾ ਕੋਣ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੰਪਾਸਰ ਤੋਂ ਪੰਡਤਾਂ ਨੇ ਧਕੇ ਮਾਰਕੇ ਕਢ ਦਿਤਾ, ਉਸ ਦੇ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਕੇ ਪੰਪਾਸਰ ਦੇ ਜਲ ਵਿਚ ਕਿਰਮ ਚਲ ਗਏ। ਪੰਡਤਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਵੇਦ ਕਰਮ ਦਾ ਬਲ ਅਜਮਾਇਆ, ਤਾਂ ਵੀ ਜਲ ਪਵਿਤਰ ਨਾ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਮਰਯਾਦਾ ਪਰਸ਼ੋਮ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਨੇ ਭੀਲਣੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪੰਪਾਸਰ ਵਿਚ ਪਵਾਏ ਤਾਂ ਜਲ ਗੰਗਾ ਜਲ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਭੀਲਣੀ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਭਗਵਾਨ ਵਸਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਪਰੇਮ ਕਰਕੇ ਰਾਮਚੰਦਰ ਜੀ ਨੇ ਭਿਟੇ ਹੋਏ (ਜੂਠੇ) ਬੋਰ ਖਾਧੇ ਸਨ। ਨਾਮ ਦੇਵ ਛੀਂਬਾ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਮਸਤ ਹੋ ਚਰਨ ਦਾਸੀਆਂ ਵਜਾਂਦਾ ੨ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਆ ਵੜਿਆ। ਧਰਮ ਦੇ ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਪੰਡਤਾਂ ਨੇ ਹਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹ ਮੰਦਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਸੁਟ ਦਿਤਾ, ਨਾਮਦੇਵ ਉਥੇ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਤੇ ਜਿਉ ਜਿਉ ਨਾਮਾ ਹਰਿਗੁਣ ਉਚਰੇ॥ ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਕਉ ਦੇਹੁਰਾ ਫਿਰੇ॥ ਤੇ ਫੇਰ ਦੀਆ ਦੇਹੁਰਾ ਨਾਮੇ ਕਉ ਪੰਡੀਅਨ ਕਉ ਪਿਛਵਾਰਲਾ॥ ਦਿਹੁਰੇ ਦਾ ਚਕਰ ਵਾਂਗੂ ਫਿਰਕੇ ਮੂੰਹ ਨਾਮਦੇਵ ਵਲ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਹੇਕਾਰੀ ਪੰਡਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ ਹੋ ਗਏ। ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੇ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸਦਾ ਪੈਸ ਰਖਦਾ ਹੈ।

ਜਦ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਬਿਰਜ ਲਾਲ ਤੇ ਰਾਧੇ ਸ਼ਾਮ ਚਰਨੀ ਢਹਿ ਪਏ। ਤੇ ਤਨੋ

ਮਨੋ ਸੇਵਕ ਬਣ ਗਏ, ਪੰਜ ਦਿਨ ਇਹ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ, ਅੰਤਲੇ ਦਿਨ ਅਭੇਦ ਲੰਗਰ ਦੀ ਰਸਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਰਾਜਾ ਨਾਗਰ ਮਲ ਨੇ ਛਤੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਏ ਅਤੇ ਚੌਹ ਵਰਨਾਂ ਦੀ ਇਕੋ ਪੰਗਤ ਕਠੀ ਸਜਾਈ ਗਈ। ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਵੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕਣ ਲਈ ਬੈਠੇ ਗੋੜ ਜਾਤੀ ਦੇ ਹੋਕਾਰੀ ਪੰਡਤ ਇਸ ਦਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਪੰਡਤ ਵਿਚੋਂ ਉਠ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਬੈਠ ਕੇ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਵਖ ਬਠਾਇਆ ਜਾਏ। ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਕਈ ਮੁਸ਼ਟੰਡੇ ਰਲਕੇ ਫਸਾਦ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ। ਮਹਾਰਾਜੇ ਨੇ ਪੁਲਸ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ ਗ੍ਰੰਢਿਆਂ ਨੂੰ ਯੋਗ ਵਾਲੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿਚੋਂ ਧੱਕ ਕੇ ਬਾਹਰ ਕਢਾ ਦਿਤਾ। ਬਾਕੀ ਲੱਖਾਂ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਨੇ ਅਭੇਦ ਪੰਗਤ ਵਿਚ ਰਲ ਕੇ ਪਰਸ਼ਾਦ ਛਕਿਆ। ਚੌਹ ਵਰਨਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਧਨ ਰਵਿਦਾਸ ੨ ਦੇ ਨਾਅਰੇ ਲਾਨ ਲਗੇ ਅਤੇ ਨਾਮ ਦੀ ਬਾਤ ਪਾ ਸਿਖ ਸਜ ਗਏ।

ਉਪਰੰਤ ਦਰਸ਼ਕ ਵਿਦਿਆ ਹੋਣ ਲਗੇ ਤਾਂ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਖੜੇ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵਾ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਨਸੀਹਤ ਕੀਤੀ ਤੇ ਕਿਹਾ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਮ ਜਪਣ ਦਾ ਭੀ ਲਾਭ ਤਾਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਮਨ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਤੋੜਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸ਼ਰਾਬ ਜਾਂ ਭੰਗ ਦੇ ਘੜਿਆਂ ਦੇ ਘੜੇ ਚੂਲੀਆਂ ਕਰ ਕਰ ਸੁਟੀ ਜਾਈਏ ਤਾਂ ਕਦੇ ਭੀ ਅਮਲ ਨਹੀਂ ਚੜਦਾ। ਜਿੰਨੇ ਚਿਰ ਤਕ ਅੰਦਰ ਨਾ ਲੰਘਾਈਏ ਬੀਮਾਰ ਨੂੰ ਦੁਵਾਈ ਚੰਗੀ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਵੀ ਉਦੋਂ ਤਕ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੀ ਜਦ ਤਕ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਹੇਜ਼ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਵਰਨਾ ਕੀਮਤੀ ਨੁਸਖੇ ਕਖ ਭਰ ਵੀ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਐਸ਼ਧੀ ਤਾਂ ਹੀ ਫਲੀ ਭੂਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਭ ਜਗਤ ਦੇ ਜੰਜਾਲਾਂ ਦਾ ਸੋਹ ਮਿਟਾ ਕੇ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ "ਮਨੁ ਜੰਜਾਲੀ ਵੇੜਿਆ ਭੀ ਜੰਜਾਲਾ ਮਾਹਿ,

ਅਥਵਾ—‘ਮਾਤਾ ਭੈਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਜਾਇ ॥ ਕੁਦਿ ਕੁਦਿ ਚਰੈ ਰਸਾਤਲਿ ਪਾਇ ॥’

ਇਸਦੇ ਵਸ ਕਰਨ ਲਈ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਸੇਵਨ ਕਰੋ। ਜੇਸੇ ਪਦਾਰਥ ਜੀਵ ਛਕਦਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਸੁਭਾਵ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਮਸੀ (ਗਰਮ) ਭੋਜਨ ਛਕਣ ਤੇ ਮਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਾਮਸ ਵਧਦੀ ਹੈ। ਮਾਸ, ਸ਼ਰਾਬ, ਤਮਾਕੂ (ਜਗਤ ਜੂਠ) ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵਰਤਨਾ, ਅਫੀਮ ਤੇ ਭੰਗ, ਪੋਸਤ, ਗਾਂਜਾ, ਤਾੜੀ ਦਾ ਸੇਵਨ ਮਨ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਿਮਰਨ ਵਲੋਂ ਉਚਾਟ ਕਰਕੇ ਨਰਕਾਂ ਵਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭੰਗ, ਅਫੀਮ, ਧਤੂਰਾ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਅਮਲੀਆਂ ਨੇ ਲਿਖਾਰੀ ਬਣਕੇ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭੀ ਇਹ ਕਲੰਕ (ਅਮਲ) ਮੜ੍ਹ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਦੇ ਰਸੀਏ ਨੂੰ ਅਨ ਰਸ (ਹੋਰ ਸਵਾਦ) ਸਭ ਫਿਕੇ ਤੇ ਕੌੜੇ ਲਗਦੇ ਹਨ ਉਹ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਧਿਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੇਵਲ ਪਰਸ਼ਾਦ ਪਾਣੀ ਦਾ ਹੀ ਅਮਲ ਠੀਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਮਨੁਖ ਇਹਨਾਂ ਬੂਝੇ ਅਮਲਾਂ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਜੀਉਂਦੀ ਲਾਸ਼ ਸਮਝਣੀ ਚਾਹੀਏ। ਉਹ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਵਾਰ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਸਿਰਫ ਤੇਂਦਰੁਸਤੀ (ਸਰੀਰਕ ਅਰੋਗਤਾ) ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਹੀ ਮੰਗਣੀ ਚਾਹੀਏ। ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਨੂੰ ਚੀਟੀ (ਕੀੜੀ) ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹਾਥੀ ਤਕ ਨੂੰ ਹਰੀ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਜਾਣ ਕੇ ਉਸਦੀ ਸਲਾਹੁਤਾ ਵਿਚ ਮੰਨ ਨੂੰ ਲਾਉਣਾ ਉਚਿਤ ਹੈ। ਜੇ ਜੀਵ ਮਾਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਤਕਰਾ ਰਖ ਕੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਤਮੇ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਭਗਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਭਾਵੇਂ ਲਖਾਂ ਯੁਗ ਬਗਲ ਸਮਾਧੀ ਵਿਚ ਜੁੜਿਆ ਰਹੇ। ‘ਸਭੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਹੈ ਸਭੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦੁ ਬਿਨੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥’ ਅਥਵਾ ‘ਫਰੀਦਾ ਸਭਨਾ ਮਨ ਮਾਣਿਕ ਨਾਹਣ ਮੂਲ ਮਚਾਂਗਵਾ ॥ ਜੇ ਭਉ ਪਿਰੀਆ ਦੀ ਸਿਕ ਹਿਯਾਉ ਨ ਨਾਹਿ ਕਹੀਦਾ ॥ ਫਰੀਦਾ ਖੁਰੇ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਿ ਗੁਸਾ ਮਨਿ ਨ ਹਚਾਇ ॥’

ਦੇਹੀ ਰੋਗੁ ਨ ਲਗਈ ਪਲੈ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਾਇ ॥ ੭੮ ॥

ਇਉਂ ਪਵਿਤਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੈ ਕੇ ਸਭ ਦਰਸ਼ਕ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰਾਂ ਕਰ ਕਰ ਵਿਦਿਆ ਹੋ ਗਏ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਈਰਖਾ ਵਾਲੀ ਸਿਖ ਸਜੇ ਕਾਹਨਪੁਰ ਤੇ ਕਾਂਸ਼ੀ ਵਿਚ ਹਾਲੇ ਵੀ ਦੇਖਿਆਂ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਵਿਦਾਸੀਏ ਸਿਖ ਹੁਕੇ, ਤਮਾਕੂ, ਮਾਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ, ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੋਏ ਹੋਏ ਪਸ਼ੂ ਚੁਕਦੇ ਹਨ, ਜੁਤੀਆਂ ਸੀਵਨ ਦੀ ਕਿਰਤ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਸੋ ਏਹ ਮਜ਼ਹੂਰੀ ਹੈ । ਅਜ ਕਲ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਦੇਖੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਬੂਟਾਂ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਲਈਆਂ ਹਨ, ਕੀ ਬੂਟਾਂ ਨੂੰ ਚਮੜਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ । ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸਭਿਅਤਾ ਨੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਨਫਰਤ ਉਡਾ ਹੀ ਦਿਤੀ ਹੈ । ਭਲੇ ਆਦਿ ਵਰਗੇ ਸਰਮਾਏਦਾਰ ਚਮੜੇ ਦੀ ਕਿਰਤ ਤੋਂ ਲਖਪਤੀ ਬਣੇ ਹਨ, ਤੇ ਲੋਗ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਜੋੜਨ ਵਿਚ ਫਖਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ । ਨਲਕਿਆਂ ਵਿਚ ਚਮੜੇ ਦੀਆਂ ਬੋਕੀਆਂ ਪੈਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚੋਂ ਤਮਾਮ ਲੋਗ ਪਾਣੀ ਪੀਂਦੇ ਹਨ । ਸੋ ਚਮੜਾ ਮਨੁਖ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਕਾਰਜ ਸੁਵਾਰਦਾ ਹੈ, ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਪਰ ਮਨੁਖ ਮੋਏ ਦੀ ਕੋਡੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ 'ਨਰੁ ਮਰੈ ਨਰੁ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ ॥' 'ਪਸ਼ੂ ਮਰੈ ਦਸ ਕਾਜ ਸੁਵਾਰੈ ॥'

ਰਾਜਾ ਨਾਗਰ ਮਲ ਸਮੇਤ ਪਰਵਾਰ ਸਿੱਖ ਸਜਿਆ ਤੇ ਬੇਅੰਤ ਮਾਇਆ ਲੰਗਰ ਲਈ ਅਰਪਨ ਕੀਤੀ । ਅਭਿਆਗਤਾਂ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ ਬਸਤਰ ਦਿਤੇ ਤੇ ਧਨ ਦਾਨ ਕੀਤਾ । ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਸਦਾ ਇਨਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਦਿਤੀ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪਣ ਦੀ ਜੁਗਤੀ ਸਮਝਾਈ । ਨਾਗਰ ਮਲ ਏਸ ਸੁਭ ਉਪਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਸਦਾ ਲਈ ਅਮਰ ਹੋ ਗਿਆ ।

ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨਾਲ ਜੇਝੂ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਚਰਚਾ

ਇਕ ਦਿਨ ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁਰ ਵਿਖੇ ਤਮਾਸ ਪੰਡਤਾਂ ਨੇ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਇਕੱਠ ਕੀਤਾ ਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਮਾਰ ਦੇਣ ਦੀ ਵਿਉਂਤ ਸੋਚੀ। ਤੇ ਇਕ ਅਕੱਠ ਵਿਚ ਇਕ ਆਵਾਜ਼ ਹੋ ਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜਾਤੀ ਕਰਕੇ ਚੁਮਾਰ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਧਰਮ ਦੀ ਹਾਨੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇਝੂ ਤਿਲਕ, ਦੋਹਰੀ ਧੋਤੀ ਤੇ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮੱਤ ਦੀ ਰਹਿਤ ਤਿਆਗ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸਾਂ ਆਪਣੇ ਜੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦੀ ਹਾਨੀ ਦੁਮਾਰ ਕੋਲੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਣੀ ਇਸ ਦੇ ਮੂਲ ਵਿਚ ਭਾਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਜਾਨਾਂ ਵੀ ਦੇਣੀਆਂ ਪੈਣ ਹੋਸ਼ ਹੋਸ਼ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਧਰਮ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਉਪਰੰਤ ਏਹ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਸੱਦਨ ਲਈ ਪੀਰਾਂ ਦਿਤੇ ਮਿਰਾਸੀ ਨੂੰ ਘਲਿਆ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰਵਿਦਾਸ ਦੀ ਕੁਲ ਦੇ ਸਭ ਵਡੇ ਛੋਟੇ ਸਲਾਹਗੀਰ ਸੱਦ ਲਵੇ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਸਮਝਾ ਲੈਣ।

ਪੀਰਾਂ ਦਿੱਤਾ ਮਿਰਾਸੀ ਅਗੇ ਹੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਟੂਟੀ ਮੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਚੁਮਾਰਾਂ ਦੇ ਘਰ ਘਰ ਫਿਰਕੇ ਪੰਡਤਾਂ ਦੇ ਅਕੱਠ ਵਿਚ ਚਲਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤੇ ਸਚੇ ਸਚ ਵਾਰਤਾ ਬਿਆਨ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਸੁਣਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਬੋਝੇ ਹੀ ਨਿਕਲੇ। ਬਾਕੀ ਨਸ ਭਜ ਗਏ। ਭਗਤ ਜੀ ਨਿਡਰ ਹੋਕੇ ਪੰਜਾਂ ਸਤਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਸਮੇਤ ਏਸ ਚੇਡਾਲ ਚੌਂਕੜੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚੇ। ਗੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਡਾਂਗਾਂ ਸੌਟੇ ਤੇ ਕੁਹਾੜੀਆਂ ਪਕੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ ਸਭਾ ਵਿਚ ਪੁੱਜਦੇ ਹੀ ਪੰਡਤਾਂ ਨੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਆਪ ਜੇਝੂ ਉਤਾਰ ਦਿਓ ਤੇ ਤਿਲਕ ਲਗਾਣਾ ਤੇ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ ਕਰਨ

ਦਾ ਤਿਆਗਨ ਕਰੋ ਤੇ ਅਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਮਾਫੀ ਮੰਗੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਸਭਾ ਅੱਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰੜੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਵੇਗੀ, ਨੀਚ ਜਾਤ ਦੇ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਭੇਖਾਂ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪੰਡਤਾਂ ਦੀ ਏਹ ਧਮਕੀ ਸੁਣ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੇ ਪੰਡਤੋ! ਉਹ ਕੇਹੜਾ ਪੁਰਾਨ ਹੈ ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੂਦਰ ਬੀਸ਼ਵਰ ਦੀ ਅੰਸ਼ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਦ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਡਾ ਸਰੀਰ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਤੱਤਾਂ ਦਾ ਘੜਿਆ ਹੋਯਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਪ੍ਰਾਣ, ਰਕਤ, ਮਿਥ ਤੇ ਚੇਮ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਉਚ ਤੇ ਅਸੀਂ ਨੀਚ ਕਿਦਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਨੀਚ ਤੋਂ ਉਚ ਹੋਇਆਂ ਹਾਂ। ਜੋ ਜੀਵ ਬੀਸ਼ਵਰ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਉਹ ਉਚ ਜਾਤੀ ਦਾ ਹੋਣ ਤੇ ਵੀ ਮਹਾਂ ਨੀਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਗੁਸਾਈਂ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਲਿਆ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਵੇਦਾਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ, ਜੰਤੂਆਂ, ਤਿਲਕਾਂ ਪਾਸੋਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਲਿਆ।

ਜਦ ਪੰਡਤਾਂ ਨੇ ਐਸਾ ਮੂੰਹ ਤੋੜ ਉਤਰ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਨਰੁਤਰ ਹੋ ਫਸਾਦ ਤੇ ਉਤਰ ਆਏ। ਇਸ਼ਾਰਾ ਹੋਣ ਤੇ ਇਕ ਦਮ ਭਗਤ ਜੀ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਡਾਂਗਾਂ ਉਛਾਲੀਆਂ। ਆਪ ਪਖੰਡੀਆਂ ਦਾ ਏਹ ਸ਼ੋਰ ਦੇਖਕੇ ਮੁਸਕ੍ਰਾਏ ਤੇ ਬੀਸ਼ਵਰ ਵਲ ਧਿਆਨ ਜੋੜ ਦਿਤਾ। ਤਦ ਜਿਤਨੇ ਫਸਾਦੀ ਸਨ ਸਾਰੇ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ। ਮਿਰਗੀ ਦਾ ਦੌਰਾ ਸਭ ਤੇ ਵਰਤ ਗਿਆ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਡਿਗ ਡਿਗ ਕੇ ਕਈਆਂ ਦੇ ਦੰਦ ਟੁਟ ਗਏ ਕੁਝ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਸੁਧ ਹੋ ਕੇ ਲੇਟ ਗਏ। ਕਈ ਕਰੋਧ ਵਿਚ ਦੰਦ ਕਰੀਚਦੇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ ਤੇ ਹਥੋਂ ਡਾਂਗਾਂ ਡਿੱਗ ਪਈਆਂ। ਏਹ ਕੌਤਕ ਦੇਖ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਤੇ ਭਗਤ ਜੀ ਇਉਂ ਫੁਰਮਾਣ ਲਗੇ—

ਰਾਗ ਸੋਰਠਿ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ

੧. ਜਉ ਹਮ ਬਾਧੇ ਮੋਹ ਫਾਸ ਹਮ ਪ੍ਰੇਮ ਬਧਨਿ ਤੁਮ ਬਾਧੇ ॥
 ਅਪਨੇ ਛੂਟਨ ਕੇ ਜਤਨੁ ਕਰਹੁ ਹਮ ਛੂਟੇ ਤੁਮ ਆਰਾਧੇ ॥ ੧ ॥
 ੨. ਮਾਧਵੇ ਜਾਨਤ ਹੁ ਜੋਸੀ ਤੈਸੀ ॥ ਅਬ ਕਹਾ ਕਰਹੁਗੇ
 ਐਸੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੩. ਮੀਨੁ ਪਕਰਿ ਫਾਂਕਿਓ ਅਰੁ ਕਾਟਿਓ
 ਰਾਂਧਿ ਕੀਓ ਬਹੁ ਬਾਨੀ ॥ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਰਿ ਭੋਜਨੁ ਕੀਨੋ ਤਉ ਨ
 ਬਿਸਰਿਓ ਪਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ੪. ਆਪਨ ਬਾਧੇ ਨਾਹੀ ਕਿਸੀ ਕੇ
 ਭਾਵਨ ਕੇ ਹਰਿ ਰਾਜਾ ॥ ਮੋਹ ਪਟਲ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਬਿਆਪਿਓ
 ਭਗਤ ਨਹੀ ਸੰਤਾਪਾ ॥ ੩ ॥ ੫. ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤਿ ਇਕ
 ਬਾਢੀ ਅਬ ਇਹ ਕਾ ਸਿਉ ਕਹੀਐ ॥ ਜਾ ਕਾਰਨਿ ਹਮ ਤੁਮ
 ਆਰਾਧੇ ਸੇ ਦੁਖੁ ਅਜਹੁ ਸਹੀਐ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਅਰਥ—੧. ਭਗਵਾਨ ਜੇ ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਮੋਹ ਦੇ ਸੰਗਲਾਂ (ਫਾਹੀਆਂ) ਵਿਚ ਬੰਨ੍ਹ ਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਭੀ ਤੈਨੂੰ ਪਰੇਮ ਦੇ ਸੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਬੰਨ੍ਹ ਲਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਛੂਟਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰੋ ਸਾਡੇ ਪੰਜੇ ਵਿਚੋਂ, ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਆਪ ਨੂੰ ਜਪਕੇ 'ਕਰਮ ਕਾਂਡ' ਦੇ ਸੰਗਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਛੁਟ ਗਏ ਹਾਂ। ੨. ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਜੋਸੀ ਸਾਡੀ ਪਰੀਤ ਹੈ ਤੈਸੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਹੋ। ਹੁਣ ਦਸੋ ਕੇੜਾ ਐਸਾ ਜਤਨ ਹੈ ਜੋ ਕਰਕੇ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰੀਤ ਪੰਜੇ ਵਿਚੋਂ ਛੁਟ ਸਕੋਗੇ। ੩. ਝੀਵਰਾਂ ਨ ਮਛੀਆਂ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਚੀਰ ਪਾੜ ਕੇ ਫਾੜੀਆਂ ਕੀਤਾ ਤੇ ਅੱਗ ਬਾਲ ਕੇ ਖੂਬ ਰਿੰਨ੍ਹਿਆ ਤੇ ਮਾਸਾ ੨ ਟੁਕੜੇ ਕਰਕੇ ਮਾਸ ਖਾ ਲਿਆ। ਪਰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਪਿਆਰੀ ਪੁਤਲੀ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਨਾ ਵਿਸਰਿਆ। ਟੀ ਹੋਈ, ਰਿਝੀ ਹੋਈ ਤੇ ਖਾਧੀ ਗਈ ਤੇ ਫਿਰ ਭੀ ਪਾਣੀ ਮੰਗਦੀ ਰਹੀ (ਮਛੀ) ਦਾ ਮਾਸ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਿਆਸ ਘੜੀ ੨ ਲਗਦੀ ਹੈ। ੪. ਭਗਵਾਨ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਿਉ ਦਾ ਨੌਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਹ

ਪਰੇਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਰਾਜ ਪਰੇਮੀਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਨੂਪੀ ਪੜਦਾ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਅਖਾਂ ਵਿਚ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਭਗਤ ਹੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਏਸ ਦਾ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ. ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਮਾਧਉ ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਭਗਤੀ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਵਧ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਹੀਏ ਜਿਸ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀਂ ਤੇਰਾ ਜਾਪ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਦੁਖ ਅਜ ਹੀ ਅਸੀਂ ਸਹਿਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਪਰ ਤੇਰਾ ਪਿਆਰ ਛੱਡਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਖ ਵਿਚ ਸੁਖ ਮਨਾਉਂਦੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਆ ਗਏ। ਇਹ ਮਹਾਨ ਸੁੰਦਰ ਕੌਤਕ ਦੇਖ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਹੋਰ ਭੀ ਵਧ ਗਈ। ਕਈ ਹੰਕਾਰੀ ਚਰਨ ਧੂੜ ਪਰਸਨ ਲਈ ਪਿਛੇ ਪਿਛੇ ਹੀ ਤੁਰ ਪਏ। ਉਧਰੋਂ ਜਦ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਪਿਛੋਂ ਗੰਢਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਈ ਤਾਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ ਹੋ ਕੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਗਏ। ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਰਾਜੇ ਨਾਗਰ ਮਲ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਪਕਾਈ। ਇਸ ਗਰਜ਼ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਧਨ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜੇ ਨੂੰ ਡਾਲੀਆਂ ਦੇ ਜਾਲ ਵਿਚ ਲਪੇਟ ਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਚੁਮਾਰ ਨੂੰ 'ਰਾਜ ਦੇਡ' ਦੁਆਇਆ ਜਾਵੇ। ਸੌ ਥਾਉਂ ਥਾਈਂ ਸਾਰੇ ਬਿਪਰਾਂ ਦੀ ਰਾਤ ਗਿਣਤੀਆਂ ਕਰਦੇ ਲੰਘੀ। ਸਵੇਰੇ ਉਠਦੇ ਹੀ ਨੀਯਤ ਥਾਂ ਤੇ ਕਠੇ ਹੋ ਕੇ ਰਾਜਾ ਨਾਗਰ ਮਲ ਦੀ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚ ਜਾ ਪੁਜੇ। ਅਤੇ ਇਕ ਅਵਾਜ਼ ਹੋ ਕੇ ਸਾਰੇ ਪੰਡਤਾਂ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕ ਰਵਿਦਾਸ ਚੁਮਾਰ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ, ਤਿਲਕ ਜੰਝੂ ਦਾ ਪਾਉਣਾ ਛੁਡਾ ਦੇਵੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਬੇਦਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਦੂਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਰਵਿਦਾਸ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਵਿਗਾੜ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਜਿਸ ਥਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਆਵੇ ਸੈਲ ਕਰੇ। ਆਪ ਨਿਆਏਕਾਰ ਹੋ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਅਨੁਕੂਲ

ਜਨਮ ਸਾਖੀ (੧੩੨) ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ
ਸਾਡੇ ਧਰਮ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰੋ ਇਸੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਆਪ ਦੇ ਦਰਬਾਰ
ਵਿਚ ਆਏ ਹਾਂ।

ਰਾਜੇ ਨੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਮੰਗਵਾਣਾ

ਵਿਪਰਾਂ ਦੀ ਇਉਂ ਹਾਲ ਦੁਹਾਈ ਸੁਣ ਨਾਗਰ ਮਲ ਨੇ ਸਪਾਹੀ
ਘਲ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਸਦਿਆ। ਸੇਵਕ ਦਾ ਬਚਨ ਮੰਨ
ਭਗਤ ਜੀ ਕੁਝ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਦੁਹਰੀ ਧੌਤੀ ਮਥੇ ਤੇ ਚੰਦਨ
ਦਾ ਤਿਲਕ ਲਗਾ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ੨ ਸਿਮਰਦੇ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚ ਆਏ।
ਰਾਜੇ ਨੇ ਅਦਬ ਵਿਚ ਉਠ ਕੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਸੁੰਦਰ ਆਸਨ
ਦੇ ਕੇ ਪਾਸ ਬਿਠਾ ਲਿਆ, ਉਪਰੰਤ ਪੰਡਤਾਂ ਦੀ ਅਰਜੀ ਨਾਗਰ ਮਲ ਨੇ
ਪੜ੍ਹਕੇ ਇਉਂ ਸੁਣਾਈ। ਦੇਖੋ ਗੁਰਦੇਵ ਕਾਂਸ਼ੀ ਦੇ ਸਮੂਹ ਬੀਰਖੀ ਪਾਂਡੇ
ਦਰਖਾਸਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਵਿਦਾਸ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ ਪੰਡਤਾਂ ਦਾ ਸਵਾਂਗ
ਧਾਰਨਾ, ਤਿਲਕ ਲਗਾਉਣਾ, ਜੇਭੂ ਦਾ ਪਾਉਣਾ ਤਿਆਗ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਸਾਡਾ
ਵਾਦ ਵਿਵਾਦ ਕਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਪ ਨੀਚ ਜਾਤ ਦੇ ਹੋ ਕੇ
ਬੀਸ਼ਵਰੀ ਭਗਤ ਬਣ ਮੰਦਰਾਂ ਵਿਚ ਤੇ ਖੂਹਾਂ ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਜਮਾਂਦੇ ਹੋ।
ਪੰਡਤਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਤੇ ਬੈਠਣਾ ਵੀ ਆਪ ਨੂੰ ਯੋਗ ਨਹੀਂ।
ਇਹ ਪੰਡਤ ਲੋਕੀ ਆਪ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਰਾਜ ਦੇਡ ਭਰਵੇਂ ਹਿਤ ਇਸ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਰਜੀ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਮਤਲਬ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ
ਤੁਸੀਂ ਜੇਭੂ ਉਤਾਰ ਦੇਵੋ, ਫੇਰ ਜਿਥੇ ਮਰਜੀ ਵਿਚਰੋ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼
ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਉਤਰ

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੋਰਾਜਨ! ਅਸੀਂ ਬੀਸ਼ਵਰ ਦੀ ਉਪਜ
ਇਸ ਲਈ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਜਾਣਕੇ ਉਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਤੇ
ਪੰਡਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਖੇਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਜੋ ਸੰਖ ਹੈ ਉਹ

ਅਸੀਂ ਨਾਕਰ ਪੂਜਾ ਦੇ ਵੇਲੇ ਪੂਰਦੇ ਹਾਂ ਸੋ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿਤਾ ਹੈ,
ਤਿਲਕ ਜੋ ਚੰਦਨ ਦਾ ਮਥੇ ਤੇ ਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ
ਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਬਨਾਸਪਤੀ ਦੀ ਲਕੜ ਹੈ ਅਤੇ ਜੰਝੂ ਜੋ ਗਲੇ ਪਹਿਨਿਆ
ਹੈ ਇਹ ਸੂਤ ਦਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗੰਢਾਂ ਦੇ ੨ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਗਲੇ ਪਾਂਦੇ
ਹਨ। ਇਹ ਚਾਰੋਂ ਯੁਗਾਂ ਦਾ ਅਮਰ ਜਨੇਊ ਹੈ, ਹੋਰ ਜਾਤ ਸਾਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ
ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਇਆ ਚੋਂ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਸਾਡਾ ਪੰਜ ਤੱਤ ਦਾ ਬਣਿਆ
ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਹਨਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਹੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਰਾਜਨ ! ਅਸੀਂ
ਏਹਨਾਂ ਪੰਡਤਾਂ ਦਾ ਕੀ ਵਿਗਾੜ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਆਪਣੀ ਵਿਦਿਆ ਨੂੰ
ਜਿਥੇ ਚਾਹੁਣ ਵਰਤਨ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਪੰਡਤ ਤੇ ਮੁਲਾਂ
ਜੋ ਦਸਦੇ ਹਨ ਪਰਵਾਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੇਵਲ ਇਕ ਅਕਾਲ ਦੀ ਭਗਤੀ
ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਖੁਨੀਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਭ ਮਨੁਖ ਨੀਚ
ਤੇ ਗੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਪੰਜ ਤੱਤ ਬਣੇ ਸਰੀਰ ਹਾਂ ਤੇ ਇਹ ਵੀ
ਪੰਚ ਭੂਤਕ ਸਰੀਰਾਂ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ (ਉਚੇਰ) ਕੀਕੂੰ ਤੇ
ਅਸੀਂ ਛੁਟੇਰੇ ਕੀਕੂੰ ਰਹੇ ਫਿਰ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ।

ਰਾਗ ਕੰਦਾਰਾ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ

ੴ ਸਤਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

੧. ਖਟੁ ਕਰਮ ਕੁਲ ਸੰਜੁਗਤੁ ਹੈ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਹਿ ॥
ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਨ ਕਥਾ ਭਾਵੈ ਸਪੁਚਤਲ ਸਮਾਨਿ ॥੧॥
੨. ਰੋਚਿਤ ਚੋਤਿ ਅਚੇਤ ॥ ਕਾਹੇ ਨ ਬਾਲਮੀਕਹਿ ਦੇਖ ॥
ਕਿਸੁ ਜਾਤਿ ਤੇ ਕਿਹ ਪਦਹਿ ਅਮਰਿਓ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਬਿਸੇਖ ॥
- ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੩. ਸੁਆਨ ਸਤੁ ਅਜਾਤੁ ਸਭ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਵੈ
ਹੇਤੁ ॥ ਲੋਗ ਬਪੁਰਾ ਪਿਆ ਸਰਹੈ ਤੀਨ ਲੋਕ ਪ੍ਰਵੇਸ ॥੨॥
੪. ਅਜਾਮਲੁ ਪਿੰਗੁਲਾ ਲੁਭਤੁ ਕੰਚਰੁ ਗਏ ਹਰਿ ਕੈ ਪਾਸਿ ॥
ਐਸੇ ਦੁਰਮਤਿ ਨਿਸਤਰੇ ਤੂ ਕਿਉ ਨ ਤਰਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ॥੩॥੧॥

ਅਰਥ—੧. ਫੇ ਪਰਕਾਰ ਦੇ ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਉਚੀ ਕੁਲ ਦਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਜੇ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਭਗਤੀ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੇ ਸੰਗਤ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਚੰਡਾਲ ਦੇ ਸਮਾਨ। ੨. ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ! ਆਪਣੇ ਚਿਤ ਵਿਚ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਰਖੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੇਤਾ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਲਮੀਕ ਰਿਸ਼ੀ ਵਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ, ਉਹ ਕਿਹੜੀ ਜਾਤ ਤੋਂ, ਕਿਡੀ ਉਚੀ ਪਦਵੀ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਸਭ ਤੋਂ ਵਡਾ ਹੈ। ੩. ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਜੱਸ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਫੈਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਜੱਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰਵਿਦਾਸ ਦਾ ਜੱਸ ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ (ਅਕਾਸ਼ ਲੋਕ, ਮ੍ਰਿਤ ਲੋਕ, ਪਤਾਲ ਲੋਕ) ਵਿਚ ਫੈਲ ਗਿਆ। ੪. ਅਜਾਮਲ ਪਾਪੀ, ਪਿੰਗਲਾ ਵੇਸਵਾ, ਲੋਦੀਆ ਨਾਮ ਦਾ ਹਾਥੀ (ਗਜ) ਇਹ ਸਾਰੇ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ! ਜਦ ਐਸੇ ਐਸੇ ਪਾਪੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਤਰ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਰਵਿਦਾਸ ਚੁਮਾਰ ਦਾ ਤਰ ਜਾਣਾ ਕੋਈ ਵਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਭਾਵ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜਦ ਐਡੇ ੨ ਦੁਰਮਤ (ਭੇੜੇ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੇ) ਤਰ ਗਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਨ ਤਰੇਂਗਾ।

ਇਹ ਗਿਆਨ ਭਰਿਆ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਰਾਜਾ ਨਾਗਰ ਮਲ ਬੜਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਨ ਲਗਾ, ਤਦ ਪੰਡਤਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੇ ਰਾਜਨ ! ਸਾਨੂੰ ਇਸਦੀ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਮਤਭੇਦ

ਰਿਸ਼ੀ ਬਾਲਮੀਕ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਥਾ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਦੇਖੋ 'ਅਨੰਦ' ਲਿਖਤ ਜੋ ਛੇਤੀ ਹੀ ਛਪ ਰਹੀ ਹੈ।

ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।
ਲੁਹਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਤਦ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਰਾਜਨ !
ਗਲੇ ਚੌਹਾਂ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਜੰਝੂ ਹਨ। ਮੈਂ ਏਹਨਾਂ ਦਾ ਕਲਯੁਗੀ ਜੰਝੂ ਹੀ
ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ। ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਚੌਹਾਂ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਜੰਝੂ ਆਪ ਨੂੰ ਦਖਾਵਨ
ਤਦ ਰਾਜਾ ਨਾਗਰ ਮਲ ਨੇ ਚੌਹ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਜੰਝੂ ਦੱਖੇ ਲਈ ਪੰਡਤਾਂ
ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਉਹ ਸਭ ਬਲਕੇ ਬੋਲ। ਹੇ ਭੂਪਤ ! ਜੰਝੂ ਤਾਂ ਮਸੀਂ ਸਾਲ
ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਹੀ ਕਢਦਾ ਹੈ, ਚੌਹਾਂ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਜੰਝੂ ਗਲ ਸੰਭਾਲ ਰਖਣ ਦੀ
ਕਿਡੀ ਤਾਕਤ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਐਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ, ਹਾਂ ਜੇ ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ
ਪਾਸ ਹਨ ਤਾਂ ਦੇਖ ਲਵੋ।

ਪੰਡਤਾਂ ਤੋਂ ਇਉਂ ਸੁਣ ਰਾਜੇ ਨਾਗਰ ਮਲ ਨੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ
ਚੌਹਾਂ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਜੰਝੂ ਦਖਾਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਤਾਂ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ
ਸੋਨੇ ਰੰਬੀ (ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਪਾਰਸ ਨਾਲ ਲਾ ਕੇ ਬਨਾ ਦਿਤੀ ਸੀ)
ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਚਮੜੀ ਉਤਾਰ ਕੇ ਸੁਟੀ ਤਾਂ ਹੇਠੋਂ ਚੌਹਾਂ
ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਚਾਰੇ ਜੰਝੂ ਨਿਕਲ ਆਏ। ਆਪਣੇ ਚਾਰੇ ਜੰਝੂ ਹਥ ਵਿਚ ਫੜ
ਕੇ ਕਿਹਾ ਹੇ ਰਾਜਨ ! ਸੁਣੋ, ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸਵਰਨ ਦਾ ਜਨੇਊ ਸਤਜੁਗ
ਦਾ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਚਾਂਦੀ ਜੰਝੂ ਤਰੇਤੇ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਤੀਜਾ ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਜਨੇਊ
ਦਵਾਪੁਰ ਦਾ ਹੈ, ਚੌਥਾ ਅੰਹ ਸੂਤ ਦਾ ਜੰਝੂ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਹੈ ਏਹ ਜੀਵ
ਦੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਮੈਲਾ ਕੁਚੈਲਾ ਹੋਕੇ ਟੁਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਫੇਰ ਪਾਣਾ
ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਸੂਤ ਦਾ ਜਨੇਊ ਝੜਕੇ ਸੁਟ ਦਿਤਾ
ਤੇ ਫੁਰਮਾਇਆ ਰਾਜਨ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਸਤਨਾਮ ਦੇ ਜਨੇਊ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ
ਊਠ ਜਨੇਊ ਗੰਡਾਂ ਵਾਲੇ ਜੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਥੀਂ ਵਟ ਕੇ ਜੀਵ ਦੇ ਗਲੇ
ਪਹਿਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸੋ ਪਾਉਣ ਦੇ ਹਕ ਵਿਚ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਉਪਰੰਤ
ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਫੇਰ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ।

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

੧. ਸਤਜੁਗਿ ਸਤੁ ਤੇਤਾ ਜਗੀ ਦੁਆਪਰ ਪੂਜਾ ਚਾਰ ॥ ਤੀਨੋ
ਜੁਗ ਤੀਨੋ ਦਿਝੇ ਕਲਿ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਅਧਾਰ ॥ ੧ ॥ ੨. ਪਾਰੁ
ਕੇਸੇ ਪਾਇਬੋ ਰੇ ॥ ਮੋਸਉ ਕੋਊ ਨ ਕਹੈ ਸਮਝਾਇ ॥ ਜਾ ਤੇ
ਆਵਾਗਵਨੁ ਬਿਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੩. ਬਹੁ ਬਿਧਿ
ਧਰਮ ਨਿਰੂਪੀਐ ਕਰਤਾ ਦੀਸੈ ਸਭ ਲੋਇ । ਕਵਨ ਕਰਮ
ਤੇ ਛੂਟੀਐ ਜਿਹ ਸਾਧੇ ਸਭ ਸਿਧਿ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ੪. ਕਰਮ ਅਕਰਮ
ਬੀਚਾਰੀਐ ਸੰਕਾ ਸੁਨਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ॥ ਸੰਸਾ ਸਦ ਹਿਰਦੈ ਬਸੈ
ਕਉਨੁ ਹਿਰੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ੩ ॥ ੫. ਬਾਹਰੁ ਉਦਿਕ ਪਖਾਰੀਐ
ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਬਿਬਿਧਿ ਬਿਕਾਰ ॥ ਸੁਧ ਕਵਨ ਪਰ ਹੋਇਬੋ
ਸੁਚ ਕੁੰਚਰ ਬਿਧਿ ਬਿਉਹਾਰ ॥ ੪ ॥ ੬. ਰਵਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਰਜਨੀ
ਜਥਾ ਗਤਿ ਜਾਨਤ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ॥ ਪਾਰਸ ਮਾਨੋ ਤਾਬੋ ਛੁਏ
ਕਨਕ ਹੋਤ ਨਹੀ ਬਾਰ ॥ ੫ ॥ ੭. ਪਰਮ ਪਰਸ ਗੁਰੁ ਭੇਟੀਐ
ਪੂਰਬ ਲਿਖਤ ਲਿਲਾਟ ॥ ਉਨਮਨ ਮਨ ਮਨ ਹੀ ਮਿਲੇ
ਛੁਟਕਤ ਬਜਰ ਕਪਾਟ ॥ ੬ ॥ ੮. ਭਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਮਤਿ ਸਤਿ
ਕਰੀ ਭ੍ਰਮ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਬਿਕਾਰ ॥ ਸੋਈ ਬਸਿ ਰਸਿ ਮਨ
ਮਿਲੇ ਗੁਨ ਨਿਰਗੁਨ ਏਕ ਬਿਚਾਰ ॥ ੭ ॥ ੯. ਅਨਿਕ ਜਤਨ
ਨਿਗ੍ਰਹ ਕੀਏ ਟਾਰੀ ਨ ਟਰੈ ਭ੍ਰਮ ਢਾਸ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਨਹੀ
ਉਪਜੈ ਤਾ ਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਉਦਾਸ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਅਰਥ-(੧) ਸਤਜੁਗ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸਤੀ ਸਚ ਬੋਲਨ ਵਾਲੇ
ਸਨ, ਤਰੇਤੇ ਜੁਗ ਵਿਚ ਯਗ ਕਰਦੇ ਤੇ ਦੁਆਪਰ ਵਿਖੇ ਪੂਜਾ ਦੇ ਕਰਮਾਂ
ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਸੋ ਤਿਨੋ ਜੁਗ ਉਧੋਕਤ ਤਿਨਾਂ ਕਰਮਾਂ ਵਿਚ ਪਏ ਸਨ ।
ਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਇਕ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਹੀ ਆਸਰਾ

ਹੈ। ੨. ਭਵਜਲ (ਬੇਤਰੀਨ ਨਦੀ) ਚੋਂ ਪਾਰ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈਏ, ਏਹ ਗਲ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦਾ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਆਵਾਗੋਨ (ਜਨਮ ਮਰਨ) ਦਾ ਗੇੜ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ। ੩. ਵੇਦਾਂ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ, ਪੁਰਾਨਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਕਾਇਮ (ਕਥਨ) ਕੀਤੇ ਹਨ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕੀਂ ਕਰਦੇ ਭੀ ਦਿਸਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕੇਹੜੇ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪੰਜੇ ਚੋਂ ਛੁਟੀਏ ਅਤੇ ਜਿਸ ਸਾਧਨ ਨੂੰ ਸਾਧਨ ਕਰਕੇ ਸਭ ਸਿਧੀਆਂ ਮਿਲ ਜਾਣ। ੪. ਜੇਕਰ ਵੰਗੇ ਮੰਦੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰੀਏ ਤਾਂ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸੁਣ ਕੇ ਸ਼ੋਕਾ (ਭਰਮ) ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਰਥਾਤ ਇਕ ਪੁਰਾਨ ਜਿਸ ਕਰਮ ਨੂੰ ਕਢਨਾ ਦਸਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਉਸ ਨੂੰ ਤਿਆਗਨਾ ਦਸਦਾ ਹੈ। ਏਹ ਦਿਲ ਵਿਚ ਸੁਣ ਕੇ (ਭਰਮ) ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੇ ਰਾਜਨ ! ਇਹ ਸੰਸਾਰ (ਭਰਮ) ਸਦਾ ਹੀ ਦਿਲ ਵਿਚ ਵਸਦਾ ਹੈ। ਮਨ ਦੇ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੋਣ ਦੂਰ ਕਰੇ। ੫. ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰੋਂ ਜਲ ਵਿਚ ਧੋ ਲਿਆ। ਪਰ ਮਨ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਕਾਰ ਭਰੇ ਪਏ ਹਨ (ਬਾਹਰੋਂ ਧੋਤੀ ਤੂੰਮੜੀ ਅੰਦਰ ਵਿਸ ਨਿਕੋਰ, ਸਾਧ ਭਲੇ ਅਨ ਨਾਤਿਆਂ ਚੋਰਿਸ ਚੋਰਾ ਚੋਰ॥) ਪਵਿਤਰ (ਸੁਚਾ) ਕਿਸ ਬਿਧੀ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਇਸ ਮਨ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਤਾਂ ਹਾਥੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ। ਹਾਥੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਖੇਹ ਉਡਾਕੇ ਫਿਰ ਸਰੀਰ ਤੇ ਪਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਮਨ ਤੀਰਥਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਹਉਮੈ ਤੇ ਬੁਰਾਈਆਂ ਦੀ ਮੈਲ ਲਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ੬. ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੂਰਜ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਨ ਤੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਗਲ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜਾਣਦੀ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਮਨ ਦੀ ਹਉਮੈ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਾਨੋਂ ਜਿਵੇਂ ਤਾਂਬਾ ਪਾਰਸ ਨੂੰ ਪਾਰਸ (ਛੋਹ) ਲਵੇ ਤਾਂ ਸੋਨਾ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੀ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ, ਜਿਨ ਮਾਨਸ ਤੇ ਦੇਵਤਿ ਕੀਏ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੀ ਬਾਰ। ੭. ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਰਸ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਡਾ ਕਲਾਵਾਨ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਗੁਰੂ ਪਾਰਸ ਨੂੰ ਛੂੰਹਦਾ ਉਹ ਜਿਸ ਦੇ

ਪਿਛਲੇ ਕਰਮ ਮਥੇ ਤੇ ਲਿਖੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮਨ ਇਸ ਚਰਨ
 ਧੂੜ ਪਰਸ ਲਵੇ ਤਾਂ ਮਨ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲ ਪੈਂਦੇ ਹਨ
 ਤੇ ਜੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਬੂਹੇ ਵਜੇ ਹੋਏ ਖੁਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। (੮) ਜਿਨ੍ਹਾਂ
 ਨੇ ਬੀਸ਼ਵਰ ਦੀ ਭਗਤੀ ਦੀ ਯੁਗਤੀ ਮਤ 'ਚ ਸਚੀ ਕਰਕੇ ਪਕੜ ਲਈ ਹੈ
 ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੰਸੇ ਭਰਮ ਤੇ ਬੰਧਨ ਕਟੇ ਗਏ ਹਨ, ਭਾਵ ਉਹਨਾਂ ਦੇ
 ਸਾਰੇ ਵਿਕਾਰ ਸਿਮਰਨ ਨੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਤੇ ਹਨ, ਉਹ ਮਨ ਨੂੰ ਵਸ
 ਕਰਕੇ ਬੀਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਮਿਲ ਪਏ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ
 ਇਕੋ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਹੈ। (੯) ਵੇਦਾਂ ਪੁਰਾਨਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਤੇ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ
 ਦੇ ਜਤਨ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਪਰ ਭਰਮਾਂ ਦੀ ਫਾਈ ਹਟਾਈ ਨਹੀਂ ਹਟਦੀ,
 ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਸੰਸਾਰ ਵਲੋਂ ਉਦਾਸ ਹੋਕੇ ਕੋਂਹਦੇ ਹਨ, ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ
 ਹਿਰਦਿਆਂ ਵਿਚ ਭਰਮ ਪੈ ਗਏ ਹਨ ਉਥੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਉਪਜਦੀ
 ਭਾਵ ਵੇਦਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੇ ਭਰਮ ਭਗਤੀ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਲਗਣ
 ਦੇਂਦੇ। ਵੇਦ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਦਿਆ ਹਨ ਤੇ
 ਵਿਦਿਆ ਜਗਤ ਦੇ ਵਿਹਾਰਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਹੈ। ਇਸ
 ਲਈ ਵਿਹਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਉਦਾਸ ਹੋ ਕੇ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
 ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਠਾਕਰ ਨਦੀ ਵਿਚ ਸੁਣ ਦੇਣੇ

ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਨਾਗਰ ਮਲ ਤੇ ਹੋਰ ਸੇਵਕਾਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ
 ਕੀਤੀ ਕਿ ਦੀਨਾਨਾਥ ਜੀ ਜੇ ਇਹ ਵੇਦ ਕਰਮ ਠੀਕ ਹੀ ਪਖੰਡ ਹਨ
 ਤਾਂ ਆਪ ਨੇ ਇਹ ਸਵਾਂਗ ਧਾਰਨ ਕਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਦਿਲ ਕਿਉਂ
 ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਫੋਕਟ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਤਿਆਗਨ
 ਕਰ ਦੇਣਾ ਯੋਗ ਹੈ। ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਬਿਨੇ ਸੁਣ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਠਾਕਰ
 ਸੰਖ, ਘੜਿਆਲ ਤੇ ਹੋਰ ਪੂਜਾ ਦਾ ਸਮਾਨ ਗੰਗਾ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕਰ ਦਿਤਾ

(ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਸੁਟ ਦਿਤਾ) ਅਤੇ ਜੇਥੁ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਤੋੜ ਦਿਤਾ ਸ
ਉਪਰੰਤ ਤਿਲਕ ਵੀ ਤੋੜ ਦਿਤਾ ਤੇ ਵੇਰਾਗ ਵਿਚ ਫੇਰ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ
ਕੀਤਾ—

ਭੋਰਉ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ ਘਰੁ ੨

(੧) ਫਲ ਕਾਰਨ ਫੂਲੀ ਬਨਰਾਇ॥ ਫਲੁ ਲਾਗਾ ਤਬ
ਫੂਲੁ ਬਿਲਾਇ॥ ੨. ਗਿਆਨੈ ਕਾਰਨ ਕਰਮ ਅਭਿਆਸ॥
ਗਿਆਨੁ ਭਇਆ ਤਹ ਕਰਮਹ ਨਾਸੁ॥ ੩॥ ੩. ਘ੍ਰਿਤ
ਕਾਰਨ ਦਧਿ ਮਥੈ ਸਇਆਨ॥ ਜੀਵਤ ਮੁਕਤ ਸਦਾ
ਨਿਰਬਾਨ॥ ੪. ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਪਰਮ ਬੈਰਾਗ॥ ਰਿਦੈ ਰਾਮੁ
ਕੀ ਨ ਜਪਸਿ ਅਭਾਗ॥੪॥੧॥

ਅਰਥ—ਭਗਤ ਜੀ ਸਾਰੀ ਸਭਾ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਠਾਕਰਾਂ
ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਿਉਂ ਕਰਦਾ ਸਾਂ ਤੇ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਕੀਹ ਸੀ, ਸੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ
ਨਾਲ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦੇ ਹਨ—

੧. ਬਨਾਸ ਫਲ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਫੂਲਦੀ ਹੈ ਤੇ ਜੀ
ਫਲ ਲਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੂਲ ਆਪੇ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ੨. ਇਸੀ
ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਿਆਨ (ਧਿਆਨ) ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਅਭਿਆਸ (ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ) ਕਰਮ
ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਜਦ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਹੋ ਗਿਆ
ਹੈ ਤਾਂ ਫੋਕਟ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਧਿਆਨ ਦੇ
ਟਕਾਉਣ ਖਾਤਰ 'ਗੁਰੂ ਦੀ ਮੂਰਤ' ਦਾ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰੇਤ ਮਨ ਆਸਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੰਤਰ ਦੁਆਰਾ ਹੀ
ਸਿਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ੩. ਸਿਆਣੀ ਇਸਤਰੀ ਮਖਨ (ਘਰਿਤ) ਦੀ ਖਾਤਰ
ਦੁਧ ਨੂੰ ਮਥਦੀ (ਰਿੜਕਦੀ) ਹੈ। ਇਵੇਂ ਭਗਤ ਜਨ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ
ਹੋਣ ਲਈ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ੪. ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਵੈਰਾਗ

ਦੀ ਵਡੀ ਸੁੰਦਰ ਜੁਗਤੀ ਦਸਦੇ ਹਨ, ਹੇ ਅਭਾਗਿਓ ਤੁਹਾਡੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਹਰੀ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਦੇ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹੀ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਮਹਾਨ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਆਤਮਾਂ ਦਾ ਇਹ ਆਲੇਦਾਰੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੈ ਕੇ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਮਰਾਸੀ ਤੇ ਹੋਰ ਨਿੰਦਕ ਸਿਖ ਬਣ ਗਏ। ਰਾਜਾ ਨਾਗਰ ਮਲ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਸੇਵਕ ਸਜਿਆ ਹੋਯਾ ਸੀ। ਭਗਤ ਜੀ ਤੋਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਗੁਰ-ਮੰਤ੍ਰ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਚਲੇ ਗਏ। ਪਰੇਮੀਆਂ ਨੇ ਬੇਅੰਤ ਮਾਇਆ ਭੇਟ ਕੀਤੀ ਸੋ ਸੇਵਕਾਂ ਨੇ ਸੰਭਾਲਕੇ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਭੇਜ ਦਿਤੀ। ਇਹ ਕੋਤਕ ਬ੍ਰਿਕ੍ਸ਼ਮੀ ੧੫੩੫ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਉਦੋਂ ਆਪ ਦੀ ਉਮਰ ੬੪ ਸਾਲ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਚੁਕੀ ਸੀ। ਉਪਰੰਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਸੇਵਕਾਂ ਸਮੇਤ ਸ਼ਨੈਂ੨ ਆਪਣੇ ਨਿਵਾਸ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਆ ਗਏ।

ਕਥਾ ਰਾਣੀ ਮੀਰਾਂ ਬਾਈ ਤੇ ਕਰਮਾਂ ਬਾਈ ਦੀ

ਰਿਆਸਤ ਉਦੇ ਪੁਰ ਵਿਖੇ ਮਹਾਰਾਣਾ ਸਾਂਗਾ ਜੀ ਦੀ ਨੂੰਹ ਰਾਣੀ 'ਮੀਰਾਂ ਬਾਈ' ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਬੜਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਹਰ ਵਕਤ ਗੀਤਾਂ ਦਾ ਪਾਠ ਵਿਚਰਦੀ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਮਨ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ ਇਸਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਬਾਦ ਹੀ ਇਹਦਾ ਪਤੀ 'ਗਿਰਧਰ' ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੀਰਾਂ ਬਾਈ ਵਿਧਵਾ ਹੋ ਗਈ, ਇਸ ਦੇ ਘਰ ਹਾਲੇ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਬੱਚੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਇਸ ਦਾ ਮਨ ਮਹਾਤਮਾਂ ਬੁਧ ਵਾਂਗ ਹੋਰ ਵੀ ਉਚਾਟ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਭਿਜ ਗਿਆ। ਇਸ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੁਖਾਂ ਦੀ ਕਾਨ ਦਿਸਨ

ਲਗੀ। ਰਾਤ ਦਿਨ ਇਸ ਗਿਆਨ (ਭਾਲ) ਵਿਚ ਮਗਨ ਹੋ ਗਈ ਤੇ ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਐਸਾ ਸਾਧੂ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਜੋ ਸਾਖਿਯਾਤ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾ ਦੇਵੇ। ਮੀਰਾਂ ਪੜ੍ਹੀ ਲਿਖੀ ਤੇ ਸਿਆਣੀ ਦੇਵੀ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਫੋਕਟ ਕਰਮ ਭੁਲਾ ਕਿੰਜ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਪੰਡਤਾਂ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ ਤੇ ਹੋਰ ਕਈ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਦਸੇ ਪਰ ਇਸ ਸੁਭਾਗ ਭਗਤਨੀ ਦਾ ਮਨ ਨਾ ਟਿਕਿਆ।

ਅੰਤ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਦਾਸ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਟਹਿਲਨ ਕਰਮਾਂ ਬਾਈ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਭਗਵਾ ਭੇਖ ਧਾਰਨ ਕਰ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਪਰੋਗਰਾਮ ਬਣਾਇਆ। ਮੀਰਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸਰਦਾਰ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੁਤਰੀ ਦਾ ਦਿਲ ਲਗਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਚੰਗੇ ਚੰਗੇ ਧਾਰਮਿਕ ਗ੍ਰੰਥ ਲੈ ਕੇ ਦਿਤੇ ਹੋਰ ਰਸਤੇ ਦਾ ਸਫਰ ਖਰਚ ਤੇ ਸੇਵਕ ਭੀ ਨਾਲ ਤੋਰੇ। ਮੀਰਾਂ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ੨ ਵਿਦਿਆ ਹੋਈ ਤੇ ਗੰਗਾ, ਗਇਆ, ਪਹੋਏ, ਫਲਗੂ, ਕੇਦਾਰਨਾਥ, ਗੋਤਮੀ ਆਦਿਕ ਤੀਰਥਾਂ ਦਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਾ। ਅਨੇਕ ਵਡੇ ਵਡੇ ਅਖਾੜਿਆਂ ਦੇ ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਉਤਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ। ਪਰ ਮੀਰਾਂ ਦੀ ਵੇਦਕ ਕਿਤੇ ਨਾ ਬੁਝੀ। 'ਲਾਗੀ ਹੋਇ ਸੋ ਜਾਨੈ ਪੀਰ, ਰਾਮ ਭਗਤ ਅਨੀਆਲੇ ਤੀਰ, ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਜਾ ਜਾ ਕੇ ਸੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਪਰ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾ ਆਈ।

ਜੋ ਭੀ ਸਾਧੂ ਮਿਲਦਾ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਤ ਦੀ ਸ਼ੋਭਾ, ਤੇ ਦੂਜੇ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦਾ। ਪਰ ਮੀਰਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਸੁਚੇਤ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਕਿ 'ਕਹ ਕਬੀਰ ਛੂਛਾ ਘਟ ਬੋਲੈ, ਭਰਿਆ ਹੋਇਸੁ ਕਬਹੂੰ ਨਾ ਡੋਲੈ' ਭਾਵ 'ਐਸੇ ਸਾਧਨ ਮੋਕਉ ਭਾਵਹਿ, ਭਾਲਾ ਜਿਉ ਪੇਡਾ ਗਟ ਕਾਵਹਿ' 'ਬਸੁਧਾ ਬੋਦਿ ਕਰਹਿ ਦੁਇ ਚੂਲੇ ਸਾਰੇ ਮਾਨਸ ਖਾਵਹਿ' ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਭਗਤ ਆਪ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਮੰਦਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੀ

ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਗਿਆਨਵਾਨ ਪੁਰਸ਼ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨਵਾਨ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨਿੰਦਕ ਬੂਠ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿੰਦਕ ਤੇ ਬੂਠ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੀਰਾਂ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰ ਘਰ ਆ ਗਈ, ਪਰ ਕਾਮਿਲ ਗੁਰੂ ਦੁਖੀ ਵਿਲ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕਿਤੇ ਨਾ ਲਭਾ। ਤਿਆਗੀ, ਬੇਰਾਗੀ, ਸੋਨਿਆਸੀ, ਜੋਗੀ, ਜੇਗਮ, ਸਿਧ, ਪੀਰ ਪਰਖ ਕੇ ਦੇਖ ਲਏ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਘੱਸਵਟੀ ਤੇ ਲਾਇਆ ਬੋਟੇ ਦਬੁਏ ਨਿਕਲੇ ਤੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ।

ਇਕ ਦਿਨ ਮੀਰਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਮਹਾਤਮਾਂ ਪੇਕੇ ਘਰ ਮਿਲਿਆ। ਮੀਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਹਾਲਤ ਮਹਾਤਮਾਂ ਅਗੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਮਹਾਤਮਾਂ ਨੇ ਮੀਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਆਮੀ 'ਰਾਮਾ ਨੰਦ' ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿਤੀ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਕੀਤਾ। ਮੀਰਾਂ ਬਾਈ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਹੀ 'ਕਰਮਾਂ' ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇਮੇਫ਼ ਤੋਂ ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁੱਜੇ ਤੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਦੇ ਡੇਰੇ ਬਾਬਤ ਪੜਤ ਪਾਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਕਾਂਸ਼ੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੀਰਾਂ ਨੂੰ 'ਰਾਮਾ ਨੰਦ' ਜੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਵਾਕਫ਼ਾ ਅਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਠਾਕਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਅੰਦਰ ਬੈਠਕੇ ਠਾਕਰਾਂ ਦੇ ਮੰਦਰ ਦੀ ਸਜਾਵਟ ਵਿਚ ਮਸਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮਤ ਬੇਰਾਗੀ ਅਤੇ ਵੈਸ਼ਨੋ ਖਿਆਲਾਂ ਦੇ ਸਾਧੂ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਐਸੇ ਵੈਸੇ ਦਾ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਛਕਦੇ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਛੋਟੀ ਜਾਤ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹਾਂ ਉਦਾਂ ਪੂਰੇ ਭਾਂਡੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੋ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਦੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਫਤ ਸੁਣ ਮੀਰਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਆਪ ਪੰਥਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਜਦਾ ਹੈ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਤਾਰੇਗਾ। ਗਿਆਨਵਾਨ ਪੁਰਸ਼ ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਤੇ ਨਾ ਮੈਂ ਐਸੇ ਸਾਧਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨੇ ਹਨ ਜੋ ਜਗਤ ਨੂੰ ਬੁਤ ਪਰਸਤੀ ਦੇ ਪਾਸੇ

ਲਾਂਦੇ ਹੋਣ। ਮੈਨੂੰ ਕੇਵਲ ਐਸੇ ਮਹਾਤਮਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਤੇ ਟਿਕਾਣਾ ਦਸੋ ਜੋ ਸਿਰਫ ਇਕ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਤਮਾਮ ਤੀਰਥਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਐਸੇ ਜੜ ਪੂਜਕ ਮਹਾਤਮਾਂ ਕਰੋੜਾਂ ਹੀ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਪਰ ਦੁਖ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਜੋ ਤਤਕਾਲ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦੇਵੇ। ਸੋ ਇਉਂ ਮੀਰਾਂ ਕਮਲੀ ਹੋਈ ਸੇਤਾਂ, ਸਾਧਾਂ ਤੇ ਅਭਿਆਗਤਾਂ, ਉਡਦੇ ਪੰਛੀਆਂ ਬੁਕਦੇ ਸ਼ੇਰਾਂ, ਬਘੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁਛਦੀ ਫਿਰਦੀ ਹਾਂ।

ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਰਨ

ਦੇਵਨੇਤ ਨਾਲ ਇਕ ਮੀਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦਰਸਕ ਐਸੇ ਮਿਲੇ ਜੋ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨ ਛੋਹ ਨਾਲ ਤਰਿਪਤ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੀਰਾਂ ਬਾਈ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਕ ਮਹਾਤਮਾਂ ਕਾਂਸ਼ੀ ਵਿਖੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਠੀਕ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਤਤਵੇਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਭੇਡਾਰ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਾਤੀ ਕਰਕੇ ਚੁਮਾਰ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਦਰਸਨ ਡਿਠਿਆਂ ਮਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਇਉਂ ਉਡ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਪੈਣ ਦੇ ਵੇਗ ਅਗੇ ਸੁਕ ਪਤਰ। ਉਹ ਪਰਵਾਰ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਭੀ ਕੇਵਲ ਵਾਂਗ ਨਿਰਲੇਪ ਤੇ ਨਿਰਮੋਹ ਹਨ। ਹਾਂ ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿ ਦੇਈਏ ਤਾਂ ਕੋਈ ਅੰਤਰ (ਭੇਦ) ਵਾਲੀ ਗਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਮਾਮ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਖਰਚਾ ਕਰ ਨਰੁਤਰ ਹੋਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੋ ਦੇਵੀ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨ ਧੂੜ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਬੂੰਦ ਵਰਤ ਕੋੜਿਆਂ ਖਾਰਿਆਂ ਤੇ ਫਿਕਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਠਤ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਸੋ ਨਿਸ਼ੇਗ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਲਵੋ ਆਪ ਦਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਦੁਖ ਕਟਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਤੇ ਸਰਬ

ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੋਣਗੇ।

‘ਮੀਰਾਂ’ ਇਹ ਗਲ ਸੁਣ ਉਸੇ ਜਥੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸਣੇ ‘ਕਰਮਾਂ’ ਦੇ ਤੁਰ ਪਈ ਤੇ ਕਥਾ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣਦੀ ਕਰਦੀ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਦੇ ਡੇਰੇ ਪੁਜ ਗਈ। ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਖ ਕੇ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਹਿ ਗਏ ਮਨ ਇਉਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਬਰਫ ਦੇ ਪਰਸਨ ਤੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਰੋਮ ਰੋਮ ਵਿਚ ਠੰਡਕ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਨ ਦੇ ਹੋਏਰੇ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਨੂਰੀ ਕਿਰਨਾਂ ਨੇ ਜਗਮਗੀ ਜੋਤ ਜਗਾ ਦਿਤੀ। ਜਿਸ ਤਤਵ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਤੇ ਤੀਰਥਾਂ, ਪਹਾੜਾਂ ਦੀਆਂ ਚੋਟੀਆਂ ਤੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਭਾਲ ਕਰਕੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਮੁੜੀ ਉਹ ਇਕ ਛਿਨ ਵਿਚ ਪਰਾਪਤ ਹੋ ਗਈ। ਜੋ ਮਨ ਵਿਚ ਚਿਤਵਿਆ ਸੋ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ।

ਉਪਰੋਕਤ ਮੀਰਾਂ ਨੇ ਗਲੇ ਪਲੂ ਪਾ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੇ ਪਰਾਨ ਨਾਥ ਗੁਰਦੇਵ ਮੈਂ ਤਮਾਮ ਸੇਤ ਸਾਧ ਹੋਲ ਭਿਨੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਦੁਖ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਕਟਿਆ, ਆਪ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੇ ਮਨ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਗੇੜ ਤੋਂ ਡਰ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰਨੀ ਲਾਓ ਤੇ ਨਾਮ ਦੀ ਪਵਿਤਰ ਦਾਤ ਦੇ ਕੇ ਦੁਖਿਆਰਨ ਦੇ ਦੁਖ ਦਲਿਦਰ ਦੂਰ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਚਾਹ ਵਿਚ ਕਮਲੀ ਹੋਈ ਫਿਰਦੀ ਹਾਂ ਪਰੰਤੂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਕਮਲੇ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਕਮਲੀ ਜਾਨ ਕੇ ਮਜਾਖਾਂ ਕਰਦੇ ਤੇ ਤਾਹਨੇ ਮੋਹਣੇ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਉਦਾਸ ਹੋ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦਰ ਤੇ ਆਈ ਹਾਂ। ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ, ਸੈਹਰੇ ਤੇ ਹਰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਅਭਾਗਨ ਜਾਣਕੇ ਮਥੇ ਵਟ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੇ ਗੁਰਦੇਵ ਆਪ ਮੇਰੇ ਹਨੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਿ ਆਪੇ ਹੀ ਸੋਝੀ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਮੀਰਾਂ ਦੀ ਏਦਾਂ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵੱਡੀ ਦਰਦ ਆਈ ਕਿ ਐਸੀ ਵੀ ਦੇਵੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਹੈ ਜੋ

ਕੇਵਲ ਇਕ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਰਖਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਮਨ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰੋਂ ਤਾਂ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਉੱਤੇ ਉਬ ਹਉਮੈ ਦਾ ਪਰਦਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਫਿਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਤਦ ਉਹਦੇ ਕਪਾਟ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਤਾ ਤੇ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਨਾਲ ਬਿਰਤੀ ਜੋੜਨ ਦਾ ਢੰਗ ਦਰਸਾਇਆ।

ਆਸਾ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ

੧. ਕਹਾ ਭਇਓ ਜਉ ਤਨੁ ਭਇਓ ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ ॥ ਪ੍ਰੇਮੁ ਜਾਇ
ਤਉ ਡਰਪੈ ਤੇਰੇ ਜਨੁ ॥ ੧ ॥ ੨. ਤੁਝਹਿ ਚਰਨ ਅਰਬਿੰਦ
ਭਵਨ ਮਨੁ ॥ ਪਾਨ ਕਰਤ ਪਾਇਓ ਪਾਇਓ ਰਮਈਆ
ਧਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੩. ਸੰਪਤਿ ਬਿਪਤਿ ਪਟਲ ਮਾਇਆ
ਧਨੁ ॥ ਤਾ ਮਹਿ ਮਗਨ ਹੋਤ ਨ ਤੇਰੇ ਜਨੁ ॥ ੨ ॥ ੪. ਪ੍ਰੇਮੁ
ਕੀ ਜੇਵਰੀ ਬਾਧਿਓ ਤੇਰੇ ਜਨ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਛੂਟਿਬੋ
ਕਵਨ ਗੁਨ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਅਰਥ—੧. ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਸਰੀਰ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਡਰ ਉਦੋਂ ਭਾਸਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਵਿਛੋੜਾ ਪੈ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਪਿਆਰ ਅੰਦਰੋਂ ਚਲਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਲਗਦਾ ਹੈ। ੨. ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਕੇਵਲ ਫੁਲ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਭੋਰੇ ਵਾਂਗੂ ਘਰ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ਤੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਸ ਪੀਂਦੇ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਅਕਾਰ ਦੌਲਤ ਪਾ ਲਈ ਹੈ। ੩. ਧਨ ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਬਿਪਤਾ ਦੋਵੇਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪੜਦਾ ਹਨ। ਸੋ ਇਸ ਧਨ ਵਿਚ ਹਰੀ ਦੇ ਦਾਸ ਨਹੀਂ ਉਰਝਦੇ (ਪਰਦੇ)। ੪. ਹੇ ਮਾਧਉ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਨੇ ਤੈਨੂੰ (ਪਿਆਰ) ਦੇ ਰਸੇ ਨਾਲ ਬੰਨ ਲਿਆ

ਹੈ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਬੀਸ਼ਵਰ ਤੂੰ ਹੁਣ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਲੈ
ਕਿਹੜੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਛੁਟੇਂਗਾ ਸਾਥੋਂ।

ਮੀਰਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ

ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ ਤੋਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੈ ਕੇ ਮੀਰਾ ਬਾਈ ਪਰੇਮ
ਨਾਲ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਲਗੀ। ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਆਟਾ ਗੁਨਣਾਂ, ਭਾਂਡੇ ਮਾਂਜਨੇ
ਜਲ ਭਰਨਾ ਤੇ ਇਕ ਮਨ ਹੋ ਸੰਗਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਆਦਿ ਗੁਣਾਂ ਨੇ
ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਮੀਰਾ ਦੇ ਮਨ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਖੇੜਾ ਲੈ ਆਂਦਾ। ਜਦੋਂ
ਸਮਾਧੀ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠਦੀ ਦਿਨ ਰਾਤ ਭਜਨ ਕਰਦਿਆਂ ਹੀ ਲੰਘ
ਜਾਂਦਾ। ਮੀਰਾ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾ ਘਰ ਘਰ ਹੋਣ ਲਗੀ। ਗੁਰੂ ਦੀ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਮਨ ਦਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਸਾਫ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਸਾਖਿਆਤ
ਦਰਸ਼ਨ ਹੋ ਗਏ।

ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਦੇਰ ਸਮਾਂ ਕਾਂਸ਼ੀ ਵਿਚ ਗੁਜ਼ਾਰ ਕੇ ਮੀਰਾ ਆਪਣੇ
ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਨਗਰ (ਮੇੜ) ਵਲ ਤੁਰ ਪਈ। ਮੀਰਾ ਦੇ ਕਪੜੇ ਸਫਰ
ਵਿਚ ਬੜੇ ਗਲੀਜ਼ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਇਕ ਖੂਹ ਤੇ 'ਕਰਮਾ'
ਨੇ ਰਾਣੀ ਦੇ ਬਸਤ ਰਧੇ ਕੇ ਸਾਫ ਕੀਤੇ। ਦੁਪਟੇ ਨੂੰ ਇਕ ਜਗ੍ਹਾ ਇਕ
ਦਾਗ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਕਰਮਾ ਨੇ ਕਾਫੀ ਜਤਨ ਕੀਤਾ ਪਰ ਦਾਗ ਦੂਰ
ਨਾ ਹੋਇਆ। ਅੰਤ ਕਰਮਾ ਨੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਦਾਗ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਨੂੰ
ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੂਸਿਆ ਤੇ ਉਹ ਲਬ ਅੰਦਰ ਗੁਟਕ ਲਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਜਲ
ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਲੁਫ ਰਹੀ ਮੱਛੀ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਜਲ ਪਾਉਣ
ਨਾਲ ਉਸ ਵਿਚ ਫੇਰ ਜਾਨ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਉਸ ਦਾਗ ਦਾ
ਲਬ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੇ ਕਰਮਾ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲ੍ਹ ਗਏ ਤੇ ਤੀਨ ਲੋਕ ਦੀ
ਸੰਤੀ ਹੋ ਗਈ।

ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ੇਰਨੀ ਦਾ ਦੁਧ ਸੁਵਰਨ ਦੇ ਬਰਤਨ ਵਿਚ

ਸਮਾਉਂਦਾ ਹੈ ਹੋਰ ਧਾਤਾਂ ਦੇ ਬਰਤਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰ ਕੇ ਛੇਕ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਨਾਮ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੀ ਜ਼ਰਦਾ ਹੈ। ਕਚਿਆਂ ਤੇ ਬੋਥਿਆਂ ਕੋਲੋਂ ਇਹ ਅਰਜ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ ਜਰੀ ਜਾਂਦੀ। ਮੀਰਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾ ਕੇ ਕਰਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਰਾਣੀ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕ ਅਜੀਬ ਕੋਤਕ ਦਰਸਾਂਦੀ ਹਾਂ। ਤਦ ਮੀਰਾਂ ਮੁਸਕਰਾ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਹੋ ਕਰਮਾਂ ਕੀ ਕੋਤਕ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਕਰਮਾਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਮੀਰਾਂ ਦੇਖ ਏਥੋਂ ਦਿਲੀ ਤਿੰਨ ਸੌ ਕੋਸ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ ਨੁਕਰ ਵਾਂਗ ਉਥੇ ਹੋ ਰਿਹਾ ਚੌਜ ਨਜ਼ਰ ਪਿਆ ਹੈ। ਦਿਲ ਵਿਚ ਨਟ ਨ ਬਾਜੀ ਪਾਈ ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਨਟਨੀ ਜੋ ਕਿ ਬਾਸ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਬਾਸ ਤੋਂ ਡਿਗ ਕੇ ਲਤ ਟੁਟ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਖ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਪਰਾਨ ਛੁਟ ਗਏ ਹਨ। ਨਟ ਹਾਹਾਕਾਰ ਕਰਦੇ ਤੇ ਦੋਹਬੜਾਂ ਮਾਰ ਮਾਰ ਪਿਟਦੇ ਹਨ।

ਮੀਰਾਂ ਨੇ ਹਸਕੇ ਕਿਹਾ ਕਰਮਾਂ ਧਨ ਹੈ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਵਿਚੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਡਿਗੇ ਹੋਏ ਤੋਪੇ ਦਾ ਦਾਗ ਦੂਸ ਕੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਲਮ ਪਿਆਲੇ ਪੀ ਛੱਡੇ ਹਨ ਕੀਹ ਉਹ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕਰਮਾਂ ਇਸ ਦੁਰਲਭ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਗੁੰਗੇ ਦੇ ਗੁੜ ਖਾਨ ਵਾਂਗੂੰ ਦਿਲ ਵਿਚ ਛੁਪਾ ਕੇ ਹੀ ਰਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੇਖ ਫਰੀਦ ਭਗਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ 'ਫਰੀਦਾ ਸ਼ਕਰ ਖੰਡ ਨੁਵਾਤ ਗੁੜ ਮਾਖਿਓ ਮਾਝਾ ਦੁਧ। ਸਭੈ ਵਸਤੂ ਮਿਠੀਆਂ ਰਬ ਨ ਪੁਜਨਿ ਤੁਧਿ। ਪੰਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤ (ਸ਼ੱਕਰ, ਖੰਡ, ਮਿਸ਼ਰੀ, ਸ਼ੈਹਦ ਤੇ ਦੁਧ) ਹਨ। ਫਰੀਦ ਭਗਤ ਕਹਿੰਦਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਬ ਦੇ ਨਾਮ ਜਹੀ ਮਿਠੀ ਏਹਨਾਂ ਪੰਜਾਂ ਵਿਚ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਏਹਨਾਂ ਪੰਜਾਂ ਦੇ ਸਵਾਦ ਰਬ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਹਨ ਇਸ ਰਸ ਨੂੰ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਡੋਲਦਾ ਉਨਾ ਭਾਂਡਾ ਹੈ ਭਰਿਆ ਕ ਨਹੀਂ ਡੋਲਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਛਲਕਦਾ ਹੈ। ਮੀਰਾਂ ਦਾ

ਏਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਕਰਮਾਂ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲੂ ਪਾ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਡਿਗ ਪਈ
ਅਤੇ ਅਗੋਂ ਲਈ ਇਸ ਭੁਲ ਦੀ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ।

ਮੀਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰੇ ਘਰ (ਮੇੜ ਸ਼ਹਿਰ) ਆਉਣਾ

ਮੀਰਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਥਨਾਂ ਸਮੇਤ ਸਫਲ ਯਾਤਰਾ ਸੰਪੂਰਨ
ਕਰਕੇ ਘਰ ਮੇੜ ਪਹੁੰਚੇ ਸਰਦਾਰ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੁਤਰੀ
ਮੀਰਾਂ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਾ ਕੇ ਪੈਰੀ ਪੈਣਾ ਆਖਾਂ ਸਿਰ ਤੇ ਪਿਆਰ ਦਿਤਾ। ਫੇਰ
ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਪੁਛ ਸਾਰੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਹਾਲ ਪੁਛਿਆ। ਮੀਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ
ਗੁਰੂ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਮੁਤਅਲਕ ਸਿਲਸਿਲੇ ਵਾਰ ਮਸ਼ਹੂਰ ੨ ਘਟ
ਨਾਵਾਂ ਸੁਣਾ ਕੇ ਮਹਿਮਾਂ ਬਿਆਨ ਕੀਤੀ। ਸਰਦਾਰ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਮਨ
ਵਿਚ ਬੜਾ ਪਰਸੰਨ ਹੋਇਆ।

ਮੀਰਾਂ ਨੇ ਮੇੜ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਸਤਿਸੰਗ ਦੀ ਲਹਿਰ ਜਾਰੀ ਕਰ
ਦਿਤੀ। ਸੁਬਾ ਸ਼ਾਮ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ। ਮਹਾਤਮਾਂ, ਸੰਤ, ਸਾਧੂ ਨਾਨਾ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ ਸੁਣਾ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਜਪਣ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਵਲ
ਪਰੇਰਦੇ। ਪਰ ਇਸ ਲਹਿਰ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਮੀਰਾਂ ਦਾ ਭਰਾ 'ਚੰਦਰ ਭਾਗ' ਤੇ
ਮੀਰਾਂ ਦਾ ਸੋਹਰਾ 'ਰਾਣਾ ਸਾਂਗ' ਬੜੇ ਕ੍ਰੋਧਵਾਨ ਹੋਏ ਭਗਤਾਂ ਤੇ ਸੰਸਾਰੀਆਂ
ਜੋੜ ਕਦੇ ਨਾ ਆਇਆ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗਲ ਦਾ ਦੁਖ ਜ਼ਿਆਦਾ
ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਿੰਦੂ ਰਾਜਪੂਤ ਉਚੀ ਕੁਲ ਦੇ ਲੋਗ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡੀ
ਪੁਤਰੀ ਨੇ ਚੁਮਾਰ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਾਡੀ ਨਕ ਵਡੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ
ਇਸ ਕੁਲ ਘਾਤਣੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਹੈ।

ਏਧਰ ਮੀਰਾਂ ਦੇ ਮਾਰਨ ਦੀਆਂ ਵਿਉਂਤਾਂ ਸੋਚਣ ਲਗੇ ਤੇ ਦੂਜੇ
ਪਾਸੇ ਮੀਰਾਂ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਮੇੜ
ਵਿਚ ਸਦਣ ਲਈ ਚਿਤੀ ਲਿਖੀ। ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸੇਵਕਾਂ ਵਲੋਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਂ
ਕੀਤੀ ਕਿ ਗਤੀਬ ਨਿਵਾਜ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀਉ ਸਮੇਤ ਸੰਗ ਦੇ ਮੇੜ ਵਿਚ
ਚਰਨ ਪਾਕੇ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਣ ਬਖਸ਼ੋ। ਆਪਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ

ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਤਰਸ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁਜਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।
ਤੇ ਨਾਲੋਂ ਸੇਵਕ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਚਰਨ ਪਾ ਕੇ ਪਵਿਤਰ
ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਆਪ ਬਖਸ਼ਿੰਦ ਹੋ ਤੇ ਦਿਆਲੂ ਹੋ ਸਾਡੀਆਂ ਕੁਲਾਂ ਨੂੰ ਵੇਤੇ
ਨਾ ਰਖਣਾ, ਆਪਣੀ ਇਲਾਹੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਹਉਮੈ ਦੇ ਪੜਦੇ
ਤੋੜਕੇ ਲੁਛਦੀ ਸੂਰਤ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਜਨਮ ਮਰਨ
ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਮੁਕ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਰੇਮ ਭਰੀ ਪਤਰਿਕਾ ਇਕ
ਸੇਵਕ ਲੋਕੇ ਮੇਲ ਤੇ ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁਜਾ ਤੇ ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੇ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ
ਕਰ ਸੰਗਤ ਵਲੋਂ ਪਰੇਮ ਪਤਰਿਕਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ।

ਮੀਰਾਂ ਦੇ ਮਾਰਨ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ

ਜਦ ਇਹ ਖਬਰ ਮੀਰਾਂ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਪੁਜੀ ਤੇ ਉਧਰੋਂ ਕਰੋਧ ਭਰੇ
ਸੁਨੇਹੇ ਪੁਜੇ ਤਾਂ ਪਰਵਾਰ ਵਿਚ ਬੜੀ ਘਿਰਨਾ ਭਰੀ ਚਰਚਾ ਹੋਣ ਲਗੀ
ਸਾਰੇ ਸਨੌਧੀ ਮੀਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਗੇ। ਮੀਰਾਂ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੇ ਧੀ ਨੂੰ
ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਵੇਖ ਬੱਚੀ ਅਸੀਂ ਉਚ ਖਾਨਦਾਨ ਦੇ ਵੰਦੇ ਹਾਂ ਤੇ
ਉਢੇਰੇ ਘਰਾਂ ਨਾਲ ਸਾਕ ਨਾਤੇ ਹਨ। ਦੁਮਾਰਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਕਰਨੀ ਸਾਨੂੰ
ਨਹੀਂ ਸੋਭਦੀ ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ ਵਡੇਰੇ ਪਰਵਾਰ ਦੇ ਲੋਕ ਸਾਰ ਮੇਏ ਪਸ਼ੂ
ਖਿਚਕੇ ਤੇ ਚਮੜੇ ਦਾ ਕਟਣ ਵਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ
ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੀਚਾਂ ਦੀ ਛਾਂ ਤੋਂ ਬਚਨਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਹੋ ਪੁਤਰੀ ਆਪਣੇ
ਖਾਨਦਾਨ ਦੀ ਇਸ਼ਤ ਵਲ ਵੇਖ ਤੇ ਦੁਮਾਰ ਦੀ ਸੰਗਤ ਛੱਡ ਕੇ ਅਰ
ਗੰਗਾ ਮਾਈ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਪੁੰਨ ਦਾਨ
ਕਰ ਤਾਂਕਿ ਤੇਰਾ ਪਾਤਕ (ਭਿਟ) ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਤੇਰਾ ਸਹੁਰਾ ਤੇ ਤੇਰਾ
ਵੀਰ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਦੁਮਾਰ ਦੀ
ਚੋਲੀ ਬਣਕੇ ਆਪਣੇ ਪਰਵਾਰ ਤੇ ਕੁਲਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਕਲੰਕਤ
ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਮੀਰਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਦੀ ਇਹ ਗਲ ਸੁਣਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮਾਤਾ

ਜੀ ਦੇਖੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਸਾਰੇ ਪਾਤਕ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਰਾਮ ਨਹੀਂ ਜਪਦਾ ਉਹ ਮਨੁਖ ਨੀਚ ਹੈ। ਤੇ ਆਵਾਗੋਨ ਦੇ ਗੇੜ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਭੀਲਨੀ, ਗਨਕਾ, ਕੁਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ ਆਦਿ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਉਧਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਾਰ ਦੇਣ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਮੌਤ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਹਾਂ ਦੁਖ ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮਰਕੇ ਚੁਰਾਸੀ ਲਖ ਸੂਨ ਵਿਚ ਰੁਤੇ ਬਿਲੇ, ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਦੇਹ ਧਾਰਕੇ ਦੁਖ ਭੋਗਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਥੇ ਦੁਖ ਕਲੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸੁਖ ਹੀ ਸੁਖ ਹਨ।

ਮਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਮੀਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਸਿਰ ਧਰ ਕੇ ਕਿਹਾ ਬੱਚੀ ਦੇਖ ਤੂੰ ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਮੋੜ ਵਿਚ ਮੰਗਵਾਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਸਾਡੀ ਹੋਰ ਵੀ ਹਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਵਡਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਵਾਲ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ ਏਥੇ ਐਣ ਤੇ ਸਾਡੀ ਹੋਰ ਵੀ ਹਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੂੰ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਆ ਤੇ ਕਿਸੇ ਉਚੀ ਕੁਲ ਦੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਜਾਂ ਪੰਡਤ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਅਸੀਂ ਰਾਜ ਪੂਤ ਹਾਂ ਇਉਂ ਸਾਡੀ ਘਰ ਘਰ ਹਾਸੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਅਜ ਚੁਮਾਰ ਦੀ ਸੋਗਤ ਤੋਂ ਮਨ ਨੂੰ ਮੋੜ ਲਵੇਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵੀਰ ਤੇ ਤੇਰੇ ਸਹੁਰੇ ਘਰ ਗੁਸੇ ਨੂੰ ਟਾਲ ਲਵਾਂਗੀ। ਦੁਨੀਆਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਲੈ ਲੈ ਕੇ ਉਜਾ ਲਾਉਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤੇਰੀ ਨਿੰਦਾ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਡਾ ਸਿਰ ਸ਼ਰਮ ਦੇ ਨਾਲ ਉਤਾਂਹ ਨਹੀਂ ਉਠਦਾ। ਹੇ ਦੁਲਾਰੀ ਤੇਰੇ ਸਰਦਾਰ ਪਿਤਾ ਦੀ ਪਗ ਨੂੰ ਲੋਕੀ ਨਿਊਂਦੇ ਹਨ ਪਰੇ ਤੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਦਾਗਲ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਮੀਰਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਪਹਿਲਾ ਹੀ ਮੂੰਹ ਤੋੜਵਾਂ ਉਤਰ ਦਿਤਾ ਤੇ ਕਿਹਾ

ਮਾਤਾ ਜੀ ਬੋਲਕ ਮੇਰੇ ਤਨ ਦੇ ਟੋਟੇ ਕਰ ਦੇਵੇ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਕੇ ਜੀਉਂਦੀ ਹਾਂ ਜੋ ਵਿਸਰੇ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਰਾਨ ਫੁਟਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਇਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੀ ਪੁੰਜੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਹੀ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਦੇਭੀ ਤੇ ਭੇਖੀ ਹਨ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝੋਣ ਤੇ ਜਦ ਮੀਰਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਸਨਬੰਧੀ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਮੀਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਠੀਕ ਸਮਝਿਆ। ਅਚਾਨਕ ਮੀਰਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਦਿਨ ਕੁਝ ਬੁਖਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਾਇਤ ਹੋ ਗਈ, ਮਾਂ ਨੇ ਹਕੀਮ ਕੋਲੋਂ ਜ਼ਹਿਰ ਲੈ ਕੇ ਦਵਾਈ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਪਿਆਲਾ ਭਰਕੇ ਪੀਣ ਲਈ ਦਿਤਾ। ਮੀਰਾਂ ਨੇ ਪਿਆਰੀ ਮਾਤਾ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਮੁਖ ਰਖ ਕੇ ਪਿਆਲਾ ਫੜ ਕੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਗਟਾ ਗਟ ਇਕੋ ਡੀਕ ਪੀ ਲਿਆ ਤੇ ਉਵੇਂ ਫੇਰ ਮੰਜੇ ਤੇ ਲੋਟ ਗਈ। ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਤੇ ਭਰਾ ਦੇ ਇਲਾ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਕਿ ਮੀਰਾਂ ਦੇ ਮਰ ਜਾਨ ਨਾਲ ਸੇਸਾਰ ਦੀ ਹਾਸੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੀਹ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਨਾਮ ਜਪਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਵੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਹਾਤਮਾਂ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਤੇ ਅਰੋਗ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਜੰਗਲਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਤੇ ਪਰਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਸੁਧਾਰ ਦੀ ਖਾਤਰ ਸਫਰ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਪਰੇਸ਼ੁ ਕਿਤੇ ਖਾਂਸ਼ੀ ਤਕ ਦੀ ਸ਼ਕਾਇਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿਖਣ ਵਿਚ ਦੇਖੀ ਮਰ ਮਰ ਜਨਮਹਿ ਜਿਨ ਬਿਸਰਤ ਨਾਮ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਕਿਤ ਵਸਹਿ ਰਾਮ ਅਜ ਦੇ ਅਚਾਰ ਹੀਨ ਪਰਚਾਰਕਾਂ ਤੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਅਰ ਮਹਾਤਮਾਂ ਵਲ ਦੇਖੋ ਜੇਥਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸੁਕਾਮ ਵੀ ਦੁਵਾਈ ਕਿਤੇ ਸਿਰ ਦਰਦ ਦੀਆਂ ਪੁੰਜੀਆਂ ਕਿਤੇ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਮੰਜਨ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਦਾਰੂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ 'ਦੁਖ ਤਦਹਿ ਜਦ ਵਿਸਰਹਿ ਰਾਮ'

ਨਾਮ ਜਪਨ ਵਾਲੇ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਰਸਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗੀ ਪੀਂਘ ਜਾਣ ਕੇ
ਖੁਸ਼ੀ ੨ ਗਲ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਂ ਮੀਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਰਾਤ
ਦੇ ਵੇਲੇ ਪਿਆਰੀ ਮਾਤਾ ਨੇ ਪਿਲਾਇਆ ਤੇ ਮੀਰਾਂ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾ ਪੀ ਕੇ
ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਸਦਾ ਵਾਂਗ ਬਿਰਾਜ ਗਈ ਸਵੇਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਮਾਂ ਦੇ
ਉਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੀਰਾਂ ਨੇ ਉਠਕੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਉਠਾਯਾ ਤੇ ਜੇਗਲ
ਪਾਣੀ ਤੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਆਪਣੇ ਆਸਨ ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸੁਰਤ
ਨੂੰ ਜੋੜ ਬੈਠ ਗਈ। ਇਹ ਪਰਗਟ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਖ ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਦੇਗ
ਹੋ ਗਿਆ।

ਮੀਰਾਂ ਤੇ ਸਰਪਸਟਾਉਣਾ

ਜਦ ਮੀਰਾਂ ਤੇ ਜ਼ਹਿਰ ਦਾ ਭੀ ਅਸਰ ਨਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਚੰਦਰ
ਭਾਗ ਨੇ ਇਕ ਬੰਗਾਲੀ ਸਪਾਟੇ (ਸਪ ਰਖਣ ਵਾਲੇ) ਨੂੰ ਮੰਗਵਾਇਆ ਤੇ
ਇਕ ਫਨੀਅਰ ਨਾਗ ਸਮਾਧੀ ਵਿਚ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਮੀਰਾਂ ਤੇ ਸੁਟਾਇਆ
ਜਦੋਂ ਮੀਰਾਂ ਆਪਣੇ ਧਿਆਨ ਤੋਂ ਸੁਚੇਤ ਹੋਈ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਲਾ
ਫਨੀਅਰ ਨਾਗ ਕਲੋਲਾਂ ਕਰਦਾ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗੀ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਾਮ
ਜੀ ਸ਼ਾਮ ਸਵਰੂਪ ਧਾਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਣ ਆਏ ਹਨ। ਹੇ ਭਗਵਾਨ !
ਆਪ ਨੇ ਬੜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਗਰੀਬਨੀ ਮੀਰਾਂ ਨੂੰ ਘਰ
ਵਿਚ ਆਕੇ ਤਾਰਿਆ ਹੈ। ਇਉਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਮੀਰਾਂ ਨੇ ਸਰਪ ਨੂੰ ਗਲ
ਵਿਚ ਪਾ ਲਿਆ ਤੇ ਫਿਰ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਮਸਤ ਹੋ ਗਈ।
ਇਉਂ ਆਸਨ ਤੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦਿਆਂ ਸੂਰਜ ਉਦੇ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਾਤਾ
ਪਿਤਾ ਤੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਵਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧੀ ਉਠੇ ਕਿ ਦੇਖੋ ਮੀਰਾਂ ਦੇ ਸਾਸ ਸਰਪ
ਪੀ ਗਿਆ ਹੋਸੀ ਇਸ ਲਈ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਟਿਕਾਣੇ ਲਾਉਣ ਦਾ ਜਤਨ
ਕਰੀਏ। ਸੋ ਉਠ ਕੇ ਜਦ ਭਜਨ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਲ ਵਧੇ ਤਾਂ ਅਗੇ
ਮੀਰਾਂ ਨੇ ਗਲ ਇਸ ਸਰਪ ਨੂੰ ਮਾਲਾ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੈਰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ
ਤੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਹਿਲਦੇ ਹੋਏ ਚੋਂ ਅਜਪਾ ਜਾਪ ਚਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸੋ

ਦੂਜਾ ਵਾਰ ਵੀ ਖਾਲੀ ਜਾਂਦਾ ਵੇਖ ਸਾਰੇ ਪਸ਼ੇਮਾਨ (ਸ਼ਰਮਸਾਰ) ਹੋਏ ਤੇ ਹੋਰ ਢੰਗ ਸੋਚਨ ਲਗੇ।

ਮੀਰਾਂ ਦੇ ਭਰਾ ਦੀ ਆਪ ਸਿਰ ਕਟਨ ਦੀ ਵਿਉਂਤ

ਮੀਰਾਂ ਦਾ ਭਰਾ ਚੰਦਰ ਭਾਗ ਮੋੜ ਤੋਂ ਉਦੇ ਪੁਰ ਪਹੁੰਚਾ ਤੇ ਰਾਣਾ ਸਾਂਗਾ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿਤੀ ਕਿ ਰਵਿਦਾਸ ਸਾਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਮਹਾਰਾਜੇ ਉਸਦੇ ਚੇਲੇ ਬਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਪ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮੇੜ ਚਲੋ ਤੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਬੈਠੋ ਰਵਿਦਾਸ ਤੇ ਮੀਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਕਲਮ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਜੇਕਰ ਮਾਰੇ ਗਏ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਤੇ ਜੇ ਏਹ ਵੀ ਵਾਰ ਐਵੇਂ ਹੀ ਭੋਗ ਦੇ ਭਾਜੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਚਰਨਾਂ ਉਪਰ ਢਹਿਕੇ ਸਿਖ ਸਜ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਰਾਣਾ ਸਾਂਗਾ ਨੂੰ ਇਹ ਗਲ ਚੰਗੀ ਪਸੰਦ ਆਈ। ਆਪਣੇ ਨਿਕਟ ਵਰਤੀਏ ਨਾਲ ਲੈ ਚੰਦਰ ਭਾਗ ਦੇ ਸਮੇਤ ਉਦੇਪੁਰ ਤੋਂ ਮੇੜ ਪੁਜੇ।

ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਮੇੜ ਪੁਜਣਾ

ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਜਦ ਭਗਤ ਜੀ ਨੂੰ ਮੀਰਾਂ ਤੇ ਹੋਰ ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਚਿਠੀ ਪੁਜੀ ਤਾਂ ਪਰੇਮ ਵਸ ਰੁਝ ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਸਿਖ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਪਏ। ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਪਰਚਾਰ ਤੇ ਸੁਧਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ੨ ਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੇ ਪਾਸੇ ਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਮੇੜ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਸੇਵਕਾਂ ਨੇ ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਉਤਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਬੜਾ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਅਸਥਾਨ ਸਜਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਸਿਖਾਂ ਮਨ ਇਉਂ ਖਿੜ ਗਏ ਜਿਵੇਂ ਬਸੰਤ ਦੀ ਰੁਤ ਚੰਬੇਲੀ ਤੋਂ ਗੁਲਾਬ ਤੇ ਖੜਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬੜੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਤਮਾਮ ਸੇਵਕ ਅਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਏ। ਉਪਰੰਤ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਫਲ ਮੇਵੇ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਸੰਗਤ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕੀਤੇ। ਬੇਅੰਤ ਪੂਜਾ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਖੇ ਲੰਗਰ ਚੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਮੇੜ ਵਿਚ

ਭੀ ਲੰਗਰ ਚਾਲੂ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਜੋ ਸੰਤ ਅਭਿਆਗਤ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਵੇ ਸੋ ਭੋਜਨ ਛਕੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰਦਿਆਂ ਰਾਤ ਪੈ ਗਈ ਉਪਰੰਤ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਵਿਦਿਆ ਕਰ ਸਿੰਘਾਸਨ (ਆਸਨ ਬਿਸਤਰੇ) ਤੇ ਅਰਾਮ ਕੀਤਾ।

ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਸਤਿਸੰਗ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਹੋਈ ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਤੇ ਕਥਾ ਸੁਣ ਲਈ ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਤੋਂ ਦਰਸ਼ਕ ਹੁਮਾ ਹੁਮਾ ਕੇ ਪੁੱਜੇ ਇਹਨਾਂ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਵਿਚ ਰਾਣਾਂ ਸਾਂਗਾਂ ਤੇ ਚੰਦਰ ਭਾਗ ਦੇਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਖੁਡੀਆਂ ਸਿਪਾਹੀ ਤੇ ਹਥਿਆਰ ਚੋਗਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਛੁਪਾ ਕੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਜਦ ਪੰਡਾਲ ਖਚਾ ਖਚ ਭਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਭਗਤ ਜੀ ਵੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਆਨ ਬੈਠੇ। ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਥਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਪਰੰਤੂ ਕੁਝ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੜ ਬਲਕੇ ਕੋਲੇ ਹੋ ਗਏ। ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਵਿਰਾਜ-ਮਾਨ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ।

ਮਲਾਰ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

(੧) ਮਿਲਤ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥੁ ਕਵਨ ਭਗਤਿ ਤੇ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਪਰਮਗਤਿ ॥ ਰਹਾਉ ॥ (੨) ਮੈਲੇ ਕਪਰੇ ਕਹਾ ਲਉ ਧੋਵਉ ॥ ਆਵੈਗੀ ਨੀਦ ਕਹਾ ਲਗੁ ਸੋਵਉ ॥ ੧ ॥ (੩) ਜੋਈ ਜੋਈ ਜੋਰਿਓ ਸੋਈ ਸੋਈ ਫਾਟਿਓ ॥ ਝੂਠੇ ਬਨਜਿ ਉਠਿ ਹੀ ਗਈ ਹਾਟਿਓ ॥ ੨ ॥ ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਭਇਓ ਜਬ ਲੋਖੇ ॥ ਜੋਈ ਜੋਈ ਕੀਨੋ ਸੋਈ ਸੋਈ ਦੇਖਿਓ ॥੩॥੧॥੩॥

ਅਰਥ—ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਸੁਵਾਲੀਆ ਫਿਕਰੇ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸਦਾ ਭਾਵ ਹੈ ਹੇ ਜੀਵ ਸਤਿਸੰਗ ਕਰ ਸਤਿਸੰਗਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਤੇਰੇ ਫੋਕਟ ਕਰਮ ਵਿਅਰਥ ਹਨ।

(੧) ਅਨਨ ਭਾਵ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਦੇ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਾਨਾ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਮਾਲਕ ਕਿਸ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ?

ਗੁਰਦੇਵ ਉਤਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮ ਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ 'ਕਬੀਰ ਏਕ ਘੜੀ ਆਧੀ ਘਰੀ ਆਧੀ ਹੂੰ ਤੇ ਆਧਾ ਭਗਤਨ ਸੇਤੀ ਹੋਸਟੇ ਜੋ ਕੀਨੇ ਸੋ ਲਾਭ॥' ਪੁਨਾ 'ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਅਬ ਕਹੀਐ ਕਾਹਿ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਬੈਠੈ ਆਹਿ॥' ਅਥਵਾ ਕਿਸੇ ਮਹਾਤਮਾ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ—'ਸਤ ਸੰਗਤ ਦੀ ਇਕ ਘੜੀ, ਜੋਗ ਨਾ ਬਰਸ ਪਚਾਸ, ਜਿਉਂ ਬਾਦਲ ਕੀ ਘੜੀ ਅਹਾਟ ਨਾ ਬਾਰਾਂ ਮਾਸ॥' ਜਿਸ ਤਤਵ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਜੋਗੀ ਜਨ ਉਮਰਾਂ ਗਾਲ ਕੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ ਸਤ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਇਕ ਘੜੀ ਦੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪੁਜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਖੂਹ ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਵਗਦੇ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਬਦਲ (ਬਾਰਸ਼) ਦੀ ਇਕ ਘੜੀ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ੨. ਹੇ ਗੁਰਦੇਵ ਮੇਰਾ ਮਨ ਰੂਪੀ ਕਪੜਾ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮੈਲ ਨਾਲ ਕਾਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਥੋਂ ਤਕ ਧੋਵਾਂ ਅਤੇ ਅਵਦਿਆ ਦੀ ਨੀਂਦਰ ਨੇ ਜੋਰ ਪਾਲਿਆ ਹੈ ਮੈਂ ਕਦੋਂ ਤਕ ਸੁਤਾ ਰਹਾਂਗਾ। ੩. ਇਸ ਬੋਝੇ ਕਪੜੇ ਨੂੰ ਜਿਥੋਂ ੨ ਸੀਤਾ ਹੈ ਉਥੋਂ ੨ ਫਟ ਗਿਆ ਹੈ, ਤੇ ਝੂਠ ਦੇ ਬਿਪਾਰ ਦੀ ਹਟੀ ਸਮੇਤ ਹਟਾ ਵਣੀਏ ਦੇ ਉਜੜ ਗਈ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਏਥੋਂ ਤਾਂ ਮਨੁਖ ਲੁਕ ਲੁਕ ਪਰਦੇ ਵਿਚ ਪਾਪ ਕਮਾਂਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਪਰੇਤੂ ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ (ਖੁਫੀਆ ਲਿਖਾਰੀ) ਧਰਮਚਾਜ ਨੇ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਜੋ ਮਨੁਖ ਨੇ ਨੇਕੀ ਬਦ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਸਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇਖੇਂਗਾ ਤੇ ਲਜਿਆਵਾਨ ਹੋਵੇਂਗਾ। ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਖੜੇ ਲੋਕ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਨਤਾਂ ਪੈਣਗੇ। 'ਥਾਉ ਨ ਾਪਾਇਨ ਕੂੜਿਆਰ ਮੂਹ ਕਾਲੈ ਦੋਜਕਿ ਚਾਲਿਆ। ਓਥੈ ਸਦੇ ਹੀ ਸਚਿ ਨਿਬੜੇ ਚੁਣਿ ਵਖਿ ਕਢਿ ਜਜਮਾਲਿਆ॥'

੦ ਇਸ ਬਾਣੀ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਸਲੋਕ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਨੇ ਕਥਨ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜੋ ਸਮੇਂ ਅਨੁਕੂਲ ਆਪ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਹਨ। (ਅਨੰਦ)

ਚੰਦਰ ਭਾਗ ਨੇ ਚਰਨੀ ਭਿਗ ਪੈਣਾ

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਭਰਿਆ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਚੰਦਰ ਭਾਗ ਦਾ ਚੰਦਰਾ ਸੁਭਾਵ ਪਲਟ ਕੇ ਦੇਵ ਬੁਧ ਹੋ ਗਈ ਤੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਾ ਪਾ ਕੇ ਖੜੇ ਹੋ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਗਾ। ਹੇ ਗੁਰਦੇਵ ਆਪਦੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਸੁਣਕੇ ਮੇਰੇ ਹਉਮੈ ਵਿਚ ਸੜਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਆ ਗਈ ਹੈ, ਮੈਂ ਬੁਕਲ ਵਿਚ ਕਟਾਰ ਛੁਪਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਮੀਰਾਂ ਤੇ ਆਪ ਦਾ ਸ਼ੀਸ਼ ਕਟਣ ਲਈ ਆਇਆ ਸਾਂ। ਪਰ ਅਪਨੇ ਐਸੇ ੨ ਗਿਆਨ ਦੇ ਅਨੀਆਲੇ ਤੀਰ ਮਾਰੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਘਾਇਲ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਮੂਰਖ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰ ੨ ਮੈਨੂੰ ਅਗ ਬਗੋਲਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਰੰਤੂ ਆਪ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਕਲਪਨਾ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਹੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਹੁਣ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਹੋਰ ਸੁਣਾਓ ਤਾਂ ਕਿ ਮੈਲ ਮਨ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮੈਲ ਕਟੀ ਜਾਵੇ। ਸਾਡੀ ਕੁਲ ਦੇ ਬੜੇ ਉਚੇ ਭਾਗ ਹਨ। ਜੇ ਮੀਰਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਸਦਕਾ ਅਸੀਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵਿਚ ਬਖਸ਼ੇ ਜਾਈਏ। ਚੰਦਰ ਭਾਗ ਦੀ ਇੰਜ ਅਰਦਾਸ ਸੁਣ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਫੇਰ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਕਥਨ ਕੀਤਾ—

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ

੧. ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ ਪੁੰਨ ਫਲ ਪਾਇਓ ਬਿਰਥਾ ਜਾਤ ਅਭਿਬੇਕੈ ॥
ਰਾਜੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸਮਸਰਿ ਗ੍ਰਿਹ ਆਸਨ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਹਹੁ
ਕਿਹੁ ਲੇਖੈ ॥ ੧ ॥ ੨. ਨ ਬੀਚਾਰਿਓ ਰਜਾ ਰਾਮ ਕੇ ਰਸੁ ॥
ਜਿਹ ਰਸ ਅਨ ਰਸ ਬੀਸਰਿ ਜਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ੩. ਜਾਨਿ
ਅਜਾਨੁ ਭਏ ਹਮ ਬਾਵਰ ਸੋਚ ਅਸੋਚ ਦਿਵਸ ਜਾਹੀ ॥ ਇੰਦ੍ਰ
ਸਬਲ ਨਿਬਲ ਬਿਬੇਕੁ ਨਹਿ ਪਰਮਾਰਥ ਪਰਵੇਸੁ ਨਹੀ ॥ ੨ ॥
੪. ਕਹੀਅਤ ਆਨ ਅਚਰੀਅਤ ਅਨ ਕਛੁ ਸਮਝੁ ਨ ਪਰੈ ਅਪਰ
ਮਾਇਆ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਉਦਾਸ ਦਾਸ ਮਤਿ ਪਰਹਰਿ ਕੋਪੁ

ਕਰਹੁ ਜੀਅ ਦਇਆ ॥੩॥੩॥

ਅਰਥ-੧. ਹੇ ਰਾਜਨ ਅਮੋਲਕ ਜਨਮ ਮਨੁਖ ਦਾ ਪੂਰਬਲੇ ਪੁੰਨਾਂ ਦੇ ਫਲ ਕਰਕੇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਵਿਚਾਰ (ਗਿਆਨ) ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਬਿਰਥਾ (ਐਵੇਂ) ਹੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੁਵਰਗ ਪਤੀ ਰਾਜੇ ਇੰਦਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਸੁੰਦਰ ਕਿਲੇ ਤੇ ਮਹਲ ਵੀ ਬਣ ਜਾਣ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਲੇਖੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ੨. ਦੋ ਜਹਾਨ ਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਰਸ ਨਹੀਂ ਪੀਤਾ ਭਾਵ ਉਸ ਰਸ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਰਸ ਦੇ ਪੀਣ ਕਰਕੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਰਸ ਵਿਸਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (ਭਾਵ ਫਿਕੇ ਲਗਦੇ ਹਨ)। ੩. ਅਸੀਂ ਜਾਨਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਅੰਜਾਣੇ ਤੇ ਮੂਰਖ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚਨ ਦੇ ਹੀ ਲੰਘ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇੰਦਰੀਆਂ ਤਕੜੀਆਂ (ਬਲਵਾਨ) ਹਨ ਤੇ ਅਸੀਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਮਨ ਦਾ ਪਰਵੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ੪. ਜੀਵ ਕਰਦੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹਨ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਅਪਾਰ (ਬੇਅੰਤ) ਮਾਇਆ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਉਦਾਸ ਹੋ ਕੇ ਦਾਸਾਂ ਸੇਵਕਾਂ ਵਾਲੀ ਮਤ ਬਣਾਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਕਰੋਪਵਾਨ ਹੋਣਾ ਛੱਡ ਦੇਵੋ ਤੇ ਆਪਣੇ ਨਿਮਾਣੇ ਜੀਅ ਤੇ ਦਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਕਿ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਲਗ ਕੇ ਅਮੋਲਕ ਜਨਮ ਦੀ ਬਾਜੀ ਨੂੰ ਜਿਤ ਸਕਣ। ਭਾਵ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਉਦਾਸ ਨਾ ਹੋਵੋ। ਆਪਣੀ ਮਤ ਨੂੰ ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਵਿਚ ਢਾਲੋ ਤੇ ਗਰੀਬਾਂ ਉਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨੇ ਛੱਡ ਕੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦਇਆ (ਰਹਿਮ) ਕੀਤਾ ਕਰੋ।

ਰਾਣੇ ਸਾਂਗੇ ਦਾ ਸਿਖ ਸਜਨਾ

ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਰਾਜੇ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸਾਰਾ ਪ੍ਰਵਾਰ ਨਾਮ

ਦਾਨ ਲੈ ਕੇ ਸਿਖ ਸਜ ਗਿਆ ਉਪਰੰਤ ਮਹਾਰਾਣਾ ਸਾਂਗੇ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਦਾਤਾਰ ਅਸੀਂ ਭੁਲੇਖਿਆਂ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ ਅਜ ਤਕ ਆਪਦੇ ਦੁਸ਼ਮਨ ਬਣੇ ਰਹੇ। ਆਪ ਦਾ ਪਵਿਤਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਵਰਨ ਕਰ ਮਨ ਦੇ ਪਰਦੇ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ। ਅਤੇ ਆਪ ਪਰਗਟ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਾਡੀ ਨੂੰਹ ਰਾਣੀ ਮੀਰਾਂ ਧਨ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਧਰਮ ਪਿਛੇ ਅਸਾਂ ਮੂਰਖ ਨੂੰ ਵੀ ਆਤਮ ਦਾਨ ਦੀ ਦਾਤ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ। ਸੋ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਚਰਨੀ ਲਾਕੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿਓ। ਸਾਡੇ ਮਨ ਦੇ ਮਨੋਰਥ ਆਪ ਜਾਣ ਹੀ ਰਹੇ ਹੋ। ਹੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਸਾਡੀ ਹਉਮੈ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤੇ ਕੇਵਲ ਇਕ ਰਾਮ ਦਾ ਨਾਮ ਮਨ ਵਿਚ ਦਿੜ ਕਰ ਦਿਓ।

ਮਹਾਰਾਣਾ ਸਾਂਗਾ ਜੀ ਦੀ ਬਿਨੇ ਸੁਣ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਫੇਰ ਬੈਰਾਗ ਵਿਚ ਝੂਮ ਕੇ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਗਾਵਿਆ। ਜਿਸ ਵਿਚ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਨਾਮ ਜਪਣ ਦੀ ਚਾਟ ਲਾਈ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ

੧. ਸੁਖਸਾਗਰੁ ਸੁਰਤਰ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਕਾਮਧੇਨੁ ਬਸਿ ਜਾ ਕੇ ॥
੨. ਚਾਹਿ ਪਦਾਰਥ ਅਸਟ ਦਸਾਸਿਧਿ ਨਵਨਿਧਿ ਕਨਰ ਤਲ ਤਾ ਕੇ ॥੧॥
੩. ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨ ਜਪਸਿ ਰਸਨਾ ॥ ਅਵਰ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ਬਚਨ ਰਚਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
੪. ਨਾਨਾ ਖਿਆਨ ਪੁਰਾਨ ਬੇਟ ਬਿਧਿ ਚਤੁਰੀਸ ਅਛਰ ਮਾਂਹੀ ॥
੫. ਬਿਆਸ ਬੀਚਾਰਿ ਕਹਿਓ ਪਰਮਾਰਥੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਿ ਨਾਹੀ ॥ ੨ ॥
੬. ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਉਪਾਧਿ ਰਹਤ ਫੁਨਿ ਬਡੈ ਭਾਗਿ ਲਿਵਲਾਗੀ ॥
੭. ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਰਿਦੈ ਧਰਿ ਜਨਮ ਮਰਨ ਭੈ ਭਾਗੀ ॥੩॥੪॥

ਅਰਥ—੧. ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ, ਚਿੰਤਾਮਨੀ, ਕਾਮਧੇਨ ਗਊ ਜਿਦੇ ਵਸ ਵਿਚ ਹੈ। ੨. ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ, ਅਠਾਰਾਂ ਸਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਧਾਂ ਜਿਧੀ ਹਥ ਦੀ ਤਲੀ ਉਤੇ ਹਨ। ੩. ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਉਸਹਰਿ ਥਾਂ ਵਸਣ ਵਾਲੇ ਸੁਕਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰਿਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਰਸਨਾ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਪਦੇ। ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਮਤ ਛੱਡ ਕੇਵਲ ਇਕ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਰਚ ਜਾਉ। ੪. ਸ੍ਰੀ ਬਿਆਸ ਮੁਨੀ ਜੀ ਨੇ ਵੇਦ, ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੁਰਾਨ ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਵਿਧੀਆਂ ਚੌਂਤੀ ਅਖਰਾਂ ਵਿਚ ਕਥਨ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਸਭ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਤੁਲ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ। ਉਪਾਧੀਆਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋ ਵਡੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧੀ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਨੂਰੀ ਸ਼ੇਤ ਦਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੰਮਨ ਮਰਨ ਦੇ ਭਰ ਭੈ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਉਦੇਪੁਰ ਜਾਣਾ

ਭਗਤ ਜੀ ਤੋਂ ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਸੁਣ ਰਾਣੇ ਸਾਂਗਾ ਦਾ ਮਨ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਇਆ ਤੇ ਮਸਤਕ ਤੇ ਚਰਨ ਧੂੜ ਲਾ ਨਾਮ ਦੀ ਦਾਤ ਪਾਈ। ਫੇਰ ਰਾਜੇ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ! ਅਸੀਂ ਸਮੇਤ ਪਰਵਾਰ ਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਖ ਸਜਾਂਗੇ। ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਦੇ ਪੁਰ ਵਿਚ ਚਲ ਕੇ ਚਰਨ ਪਾਓ। ਤੇ ਦਾਸ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੋ।

‘ਜਿਥੇ ਟਿਕਨ ਮਹਾਤਮਾਂ ਉਤਮ ਸੇ ਅਸਥਾਨ। ਸਤਿ ਸੰਗ ਪੂਜਾ ਨਾ ਜਹਾਂ ਸੇ ਘਰ ਜਾਣ ਮਸਾਨ’। ਉਥੇ ਵਸਨ ਭੂਤਨੇ ਜਿੰਨ ਅਸੁਰ ਅਰ ਦੋਤ। ਸੇ ਘਰ ਸੁਵਰਗ ਪੁਰੀ ਹੈ ਰਹਿਣ ਜਹਾਂ ਹਰੀ ਸੇਤ। ਸੇਤ ਹਰੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਭਿੰਨ ਭੇਦ ਨ ਰੇਚਾ। ਸੂਰੇ ਜਾਣ ‘ਅਨੰਦ’ ਉਹ ਜਿਨ ਵਸ ਕੀਤੇ ਪੰਚ। ਏਹਨਾਂ ਪੰਜਾਂ ਡਾਕੂਆਂ ਲੁਟ ਲਿਆ ਸੇਸਾਰ। ਹੋਣ ‘ਅਨੰਦ’ ਜੀ

ਅਮਰ ਉਹੋ ਜਪਦੇ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰ ॥ ਜਹਾਂ ਨਾਮ ਦਾ
ਜਾਪ ਹੋਇ ਰਹਿਨ ਨਾ ਉਤੇ ਤਾਪ ॥ ਨਾਮ ਵਿਹੁਣੇ ਅਸੁਰ
ਨੂੰ ਵਢ ਵਢ ਖਾਵਨ ਪਾਪ ॥

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਤੇ ਭਗਤ ਜੀ ਰਾਜੇ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਤੇ
ਚੰਦਰ ਭਾਗ ਅਤੇ ਮੀਰਾਂ ਦੇ ਸਮੇਤ ਪਰੇਮ ਵਸ ਹੋ ਮੇਲ ਤੋਂ ਉਦੇ ਪੁਰੀ
ਨੂੰ ਚਾਲੇ ਪਾਏ । ਰਾਜਾ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਚੰਦਰ ਸ੍ਰੀ ਮੀਰਾਂ ਬਾਈ
ਜੀ ਵੀ ਪਰੇਮ ਦੇ ਬਧੇ ਨਾਲ ਚਲੇ । ਮੰਜਲੋਂ ਮੰਜਲ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ
ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਉਦੇ ਪੁਰ ਵਿਖੇ ਪਹੁੰਚ ਸਾਂਗੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੰਦਰਾਂ ਵਿਚ
ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਾਇਆ । ਮਹਾਰਾਣੇ ਦਾ ਪਰੇਮ ਦੇਖ ਸਾਰਾ ਸ਼ਹਿਰ
ਹੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁਮ ਹੁਮਾ ਕੇ ਆਇਆ । ਮਹਾਰਾਣੇ ਨੇ ਸਮੇਤ
ਰਾਣੀਆਂ ਹੀਰੇ, ਮੋਤੀ, ਸੁਵਰਨ ਆਦਿਕ ਬੇਅੰਤ ਧਨ ਪਦਾਰਥ ਲੰਗਰ
ਲਈ ਦਾਨ ਕੀਤਾ । ਰਾਜੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਲੈ ਕੇ ਸੇਵਕ
ਬਣ ਗਿਆ । ਮੀਰ ਮੁਸੱਦੀ ਅਹਿਲਕਾਰ ਵੀ ਪਰੇਮ ਨਾਲ ਸੇਵਾ
ਕਰਨ ਲਗੇ । ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਆਏ ਸਵਾਲੀਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ
ਪੂਰਨ ਹੋਈਆਂ ।

ਜਿਵੇਂ ਦਰਸ਼ਕ ਭਗਤ ਜੀ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਤਿਵੇਂ
ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਵੀ ਖੁਲੇ ਹਥ ਆਏ ਅਭਿਆਗਤਾਂ ਨੂੰ ਰੀਝਾਉਂਦੇ । ਭਗਤ
ਜੀ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੀ ਦਾਤ ਦੇ ਕੇ ਹੋਰ ਫੋਕਟ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਤਿਆਗ
ਕਰਾਇਆ । ਦੇਵੀ ਦਿਉਤੇ, ਗੁਰੇ, ਗੋਰ, ਮਝੀਆਂ ਦਾ ਪੂਜਨਾਂ ਮਨ੍ਹਾਂ
ਕੀਤਾ । ਜਿਸ ਕਾਦਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ ਤਮਾਸ਼ ਕਾਇਨਾਤ
(ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸਿਲਸਿਲਾ) ਸਾਜਿਆ, ਉਸ ਕਾਦਰ ਨੂੰ ਜਪਣ ਲਈ
ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਪਰਦਾਨ ਕੀਤਾ । ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਸਾਜਣਹਾਰ ਨੂੰ ਛਡ
ਆਪਣੇ ਜਿਹੇ ਸਜੇ ਹੋਏ ਚਿਤਰਾਂ ਬਚਿਤਰਾਂ (ਸੂਰਜ, ਚੰਨ, ਤਾਰਿਆਂ,
ਪਸ਼ੂਆਂ, ਸਰਪਾਂ, ਪਿਪਲਾਂ) ਨੂੰ ਪੂਜਦਾ ਫਿਰਦਾ । ਭਗਵਾਨ ਪਿਆਰ

ਇਸ ਅਲੌਕਿਕ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਉਢੇਰੇ ਹੋ ਕੇ ਵਿਚਰਦੇ ਹਨ । ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਹੀਰਿਆਂ ਦੀ ਬਣਾ ਦਿਤੀ ਜਾਏ ਤਾਂ ਉਹ ਰੋੜ ਠੀਕਰਾਂ ਤੇ ਕੇਕਰ ਜਾਣ ਉਤੋਂ ਦੀ ਇਉਂ ਲੰਘ ਜਾਂਦੇ । ਜਿਵੇਂ ਮੁਰਗਾਈ ਜਾਂ ਹੰਸਰਾਜ ਜਲ ਉਤੇ ਤਰਕੇ ਪਾਰ ਲੰਘਦੇ ਹਨ ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਗਾਜੀ ਪੁਰ ਆਉਣਾ

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਬ ਦੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਵਸ ਕੇ ਉਦੇ ਪੁਰ ਜਾਕੇ ਵਾਪਸ ਕਾਂਸ਼ੀ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਏ । ਤਦ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਖਿਚਿਆ ਰਾਜਾ ਚੰਦ੍ਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਗਾਜੀਪੁਰ ਤੋਂ ਆ ਗਿਆ ਤੇ ਚਰਨ ਬੰਦਨਾ ਕਰ ਆਪਣੇ ਮਹਿਲਾਂ ਵਿਚ ਯੋਗ ਰਚਾਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ । ਰਾਜੇ ਦੀ ਪਰੇਮ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਭਗਤ ਜੀ ਸਮੇਤ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਗਾਜੀ ਪੁਰ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਏ । ਮਹਾਰਾਣੇ ਸਾਂਗੇ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬੜੀ ਖਾਹਿਸ਼ ਜਾਹਰ ਕੀਤੀ । ਪਰੰਤੂ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਪੈਦਲ ਹੀ ਤੁਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਤੇ ਫੁਰਮਾਇਆ—ਰਾਜਨ ! ਏਹ ਰਬ ਬਦਲਾਂ ਦੀ ਛਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਉਡਣ ਵਾਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਸੋਭਦੇ ਹਨ । ਰਬਾਂ ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਮਨ ਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਫੁਲ ਐ ਉਡਣ ਲਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਭਗਤ ਏਹਨਾਂ ਗੌਰਖ-ਧਧਿਆਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਉਲਝਦੇ । ਉਪਰੰਤ ਸਭ ਨੂੰ ਸਿਖਸ਼ਾ ਦੇ ਕੇ ਫੇਰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰ ਰਾਜੇ ਚੰਦਰ ਪਰਤਾਪ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨੂੰ ਆ ਭਾਗ ਲਾਏ । ਰਾਣੀ ਮੀਰਾਂ ਬਾਈ ਤੇ ਕਰਮਾਂ ਬਾਈ ਨੇ ਪਿਛੇ ਮੁੜਨਾ ਨਾ ਮੰਨਿਆ । ਰਾਜੇ ਬੜੇ ਚਾਉ ਚਾਉ ਨਾਲ ਸੰਗਤਾਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸ਼ਾਹੀ ਕਿਲੇ ਵਿਚ ਕਰਵਾਇਆ । ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਦੇ ਮਿਠੇ, ਖਟੇ ਅਲੂਣੇ ਸਲੂਣੇ ਪਦਾਰਥ ਸਾਧਾਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਏ । ਰਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਗੋਲੀਆਂ, ਮੀਰਾਂ ਮੁਨਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਅਮੋਲਕ ਭੇਟਾ ਰਖ ਨਿਸ਼ਕਾਰਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ।

ਭੋਜਨ ਛਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਤੇ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ

ਕਥਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਦਿਤੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਝੋਂਡੀ ਪਿਟਵਾਈ ਗਈ। ਪ੍ਰਵਾਨਿਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਪਿਆਰ ਦੇ ਖਿਚੇ ਭਜੇ ਆਏ। ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਭਗਤ ਜੀ ਨੂੰ ਬੈਠਾਇਆ ਗਿਆ। ਰਾਜਾ ਚੰਦਰ ਪਰਤਾਪ ਚੌਰ ਕਰਨ ਲਗਾ। ਜਦ ਪੰਡਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਕਥਾ ਦਾ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਕੀਤਾ।

ਧਨਾਸਰੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ

੧. ਚਿਤ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਉ ਨੈਨ ਅਵਿਲੋਕਨੋ ਸੂਵਨ ਬਾਨੀ
 ਸੁਜਸੁ ਪੂਰਿ ਰਾਖਉ ॥ ਮਨੁ ਸੁਮਧੁਕਰੁ ਕਰਉ ਚਰਨ ਹਿਰਦੇ
 ਧਰਉ ਰਸਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਾਮ ਨਾਮ ਭਾਖਉ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ
 ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਉ ਜਿਨਿ ਘਟੈ ॥ ਮੇ ਤਉ ਮੋਲਿ ਮਹਰੀ ਲਈ
 ਜੀਅ ਸਟੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੨. ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨਾ ਭਉ
 ਨਹੀ ਊਪਜੈ ਭਾਵ ਬਿਨੁ ਭਗਤਿ ਨਹੀ ਹੋਇ ਤੇਰੀ ॥ ਕਹੈ ਰਵਿ-
 ਦਾਸੁ ਇਕ ਬੇਨਤੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪੈਜ ਰਾਖਹੁ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਮੇਰੀ ॥੨॥੨॥

ਅਰਥ-੧. ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਚਿਤ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਨੇਤਰਾਂ ਕਰਕੇ ਤੈਨੂੰ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾਂ ਵਿਚ ਰਚਿਆ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਤੇ ਤੇਰੇ ਸ਼ੇਰਾਂ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਤੇਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ, ਜੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਿਚ ਜਸ ਫੈਲਾਨ ਵਾਲੀ ਪੂਰਨ ਰਖਦਾ ਹਾਂ। ਭਾਵ ਕੰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੇ ਚੋਜ ਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ। ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਦ ਵਰਗੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਭਾਵ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਭੋਰਾ ਬਣਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਫੁਲਾਂ ਤੇ ਗੂੰਜਦਾ ਹਾਂ। ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਰਖਦਾ ਹਾਂ। ਰਸਨਾ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਜਪਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਗ੍ਰਹੜੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਘਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਭਾਵ ਘਟਨ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜੀਅ (ਦਿਲ) ਦੇ ਵਟੇ ਸਟੇ (ਅਰਥੇ) ਮਹਿਰੀ ਮੁਲ ਲਈ ਹੋਈ ਹੈ।

੨. ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਤੋਂ ਪਰੇਮ-ਪਿਆਰ (ਇਸ਼ਕ) ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਤੇ ਪਰੇਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ੩. ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਪਾਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਕ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਹੋ ਰਾਮ ਪਰਜਾ ਪਤ ਮੇਰੀ ਲਾਜ ਰਖੋ। ਭਾਵ ਏਹ ਜੀਵ ਤੇਰੀ ਪਰਜਾ ਹਨ ਤੇ ਭਗਵਾਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਪਰਜਾ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਦਾ ਫਿਕਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਸ ਸਾਡੀ ਇਹੋ ਇਛਾ ਤੇ ਇਹੋ ਬੇਨਤੀ ਹੈ। ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਲਜਿਆ ਰਖ ਲੈ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਕੇ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕੀਤਾ ਪੰਡਤ ਸੋਤ ਸਾਧੂ ਬਾਣੀਏ, ਜੋਗੀ, ਸਿਖਸ਼ਾ ਲੈ ਕੇ ਸਿਖ ਸਜੇ। ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਦਾ ਵਿਤਕਰਾ ਦਿਲੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਰੂਪ ਜਾਨ ਸਟ-ਧਾਲੂਆਂ ਨੇ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਪਾਏ। ਮਹਾਰਾਜੇ ਨੂੰ ਇਨਸਾਫ ਕਰਨ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਕਈ ਦੁਖੀ ਬੰਦਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਝਗੜੇ ਨਿਪਟਾਨ ਬਾਰੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਅਗੇ ਤਰਲੇ ਕਢੇ, ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਮਹਾਰਾਜੇ ਪਾਸੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਸੂਰ ਮੁਆਫ ਕਰਾਏ। ਤੇ ਅਗੋਂ ਲਈ ਠੀਕ ਰਸਤੇ ਤੇ ਚਲਨ ਲਈ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕੀਤੀ। ਹਰ ਜੀਵ ਨੂੰ ਜੀਵ ਮਾਤਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਇਸ਼ਤ ਕਰਨ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਤਾ ਤੇ ਕਿਹਾ ਭਰਮੀਓ ਭਗਵਾਨ ਜੰਗਲਾਂ, ਪਹਾੜਾਂ, ਮੜੀਆਂ, ਮਸਾਣਾਂ ਜਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਉਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਉਹ ਤਾਂ 'ਸਭਨੀ ਘਟੀ' ਸ਼ਹੁ ਵਸਹਿ ਸ਼ਹੁ ਬਿਨ ਘਟ ਨਾ ਕੋਇ। ਉਸ ਨੂੰ ਕੰਨ ਪੜਵਾਕੇ ਸਿਰਾਂ ਵਿਚ ਸੁਵਾਹ ਪਾ ਕੇ ਕੇਦਰਾਂ ਵਿਚ ਤੋਲਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਜਿਸਨੂੰ ਵੀ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਮਨ ਰੂਪੀ ਮੰਦਰ ਵਿਚੋਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਬੇਅੰਤ ਲੀਲਾ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹਰਿਮੰਦਰ ਹਿਰਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਚਿਤ ਕਰਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ। ਹਥੀ ਕਰਕੇ ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਰਤੇ ਹੋਏ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਸਰਵਨਾ ਨਾਲ ਸਤ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਸੁਣੋ। ਚੰਦਰਮਾਂ ਵਾਂਗ ਬੇਸ਼ਕ

ਪਰਵਾਰ ਵਿਚ ਰਹੇ। ਪਰ ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਦੀ ਮਹਿਕ ਫਿਕੀ ਨਾ ਪੈਣ ਦੇਵੇ। ਕੰਵਲ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਰਹਿਕੇ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸੰਜੋਗੀਆਂ ਵਿਚ ਰਹਿਕੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਰਖੇ। ਮਾਸ, ਸ਼ਰਾਬ, ਸੂਆ, ਚੋਰੀ, ਭੰਗ, ਅਫੀਮ, ਹੁਕਾ, ਪੈਸਤ, ਚਰਸ, ਗਾਂਜਾ ਨਹੀਂ ਵਰਤਣਾ ਏਹ ਸਾਰੇ ਰਸ ਐਥਾਂ (ਪਾਪਾਂ) ਦਾ ਮੂਲ ਹਨ। ਉਨਦੇ ਬੈਂਹਦੇ ਸੌਂਦੇ ਜਾਗਦੇ ਤੁਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜੀ ਰਖੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਮਹਾਨ ਲੰਬੇ ਪੰਧ ਚੋਂ ਆਪ ਛੁਟੇਗੇ ਤੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਛੁਡਾ ਮੁਕਤ ਕਰ ਲਵੋਗੇ।

ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਕਈ ਦਿਨ ਰਾਜ ਮਹਿਲਾਂ ਵਿਚ ਯੱਗ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਰਾਜੇ ਨੇ ਵਿਤੋਂ ਵਧ ਕੇ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ-ਪਤਰ ਘਲ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰੋਪਾ ਦਿਤੇ ਅਤੇ ਲੰਗਰ ਲਗੇ ਭਗਤ ਜੀ ਦੀ ਭੇਟਾ ਬਿਅੰਤ ਮਾਇਆ ਦਿਤੀ। ਕਾਮਨਾ ਭਰੇ ਸੰਸਾਰੀ ਜਿਵੇਂ ੨ ਮਾਇਆ ਚੜ੍ਹਾਈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਉਵੇਂ ਹੀ ਖੁਲੇ ਲੰਗਰ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਛਕਾਈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਭਗਤ ਜੀ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਤਾਰਨ ਹਿਤ ਏਹ ਚੱਕਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਡਾ ਦਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁਰੀ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਬੇਅੰਤ ਚਿਠੀਆਂ ਪੁਜੀਆਂ ਪਰਵਾਰ ਦੇ ਬੰਦੇ ਲੈਣ ਲਈ ਪੁਜੇ ਹੋਰ ਸੇਵਕ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਉਤਾਵਲੇ ਹੋਏ ਫਿਰਦੇ ਆਏ। ਸਭ ਦੇ ਜੋਰ ਦੇਣ ਤੇ ਅਗੋਂ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਖਿਆਲ ਛੱਡ ਵਾਪਸ ਕਾਂਸ਼ੀ ਜੀ ਵਲ ਨੂੰ ਮੁੜੇ, ਇਹ ਕੋਤਕ ੧੫੪੫ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਵਿਚ ਹੋਏ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਿਖ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨੀ

ਬੇਅੰਤ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੇ ਕੇ ਜਦੋਂ ਭਗਤ ਜੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਏ ਤਾਂ ਆਪ ਦੇ ਗੁਰ-ਭਾਈਆਂ ਨੇ ਬੜਾ ਸ਼ੋਰ ਸ਼ਰਾਬਾ ਕੀਤਾ। (੧ ਆਸਾ ਨੰਦ ਜੀ। ੨ ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਜੀ। ੩ ਪੀਪਾ ਭਗਤ ਜੀ। ੪. ਸੁਰਸਰਾ ਨੰਦ ਜੀ। ੫. ਸੁਖਾ ਨੰਦ ਜੀ। ੬. ਭਵਾਨੰਦ ਜੀ।

੭. ਧੰਨਾ ਭਗਤ ਜੀ। ੮. ਸੋਨੇ ਭਗਤ ਜੀ। ੯. ਮਹਾਂ ਨੰਦ ਜੀ। ੧੦. ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਜੀ। ੧੧. ਸ੍ਰੀ ਨੰਦ ਜੀ) ਏਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਰਲ ਗਏ ਤੇ ਗੁਸਾਈਂ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਏ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸਾਰਾ ਸਮਾਚਾਰ ਖੋਲ੍ਹਕੇ ਕਿਹਾ। ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਆਪ ਦੇ ਦਿਤੇ ਕੜੇ ਕੰਠੀਆਂ ਜਨੇਊ ਠਾਕਰ ਆਦਿਕ ਸਭ ਕੁਝ ਨਦੀ ਵਿਚ ਰੋਹੜ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਅਗੇ ਨਾ ਆਪ ਠਾਕਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਬਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ ਦਾ ਢੰਗ ਸਮਝੇਂਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਰਵਿਦਾਸ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਇਕ ਵਾਰ ਸੁਣ ਲਵੇ ਉਹ ਠਾਕਰ ਦੁਵਾਰੇ ਮੰਦਰ, ਮਸਜਦ ਵਲੋਂ ਬੇਮੁਖ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੁਰਾਣ ਦੀ ਰਹੁ ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਭਗਤ ਜੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਕੇ ਆਪ ਵਲੋਂ ਮੁਖ ਮੋੜ ਲੈਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁਛੇ।

ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਐਣਾ

ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੇ ਸਿਖ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਲਈ ਠਾਕਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਦਾ ਸਮਾਨ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਕੇ ਨਾਲ ਲੈ ਲਿਆ। ਤੇ ਚੇਲਿਆਂ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਸਮੇਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਆ ਗਏ। ਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ ਲਈ ਮੰਦਰ ਵਲ ਜਾਣ ਲਈ ਅਵਾਜ਼ ਦਿਤੀ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਆਪ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਢਹਿ ਪਏ। ਜਦ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਉਠ ਕੇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਸਮਾਨ ਵੇਖ ਇਉਂ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ।

ਗੁਜਰੀ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਪਦੇ ਘਰੁ ਤ

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

੧. ਦੂਧੁ ਤ ਬਛਰੈ ਥਨਹੁ ਬਿਟਾਰਿਓ ॥ ਫੂਲੁ ਭਵਰਿ ਜਲੁ
ਮੀਨਿ ਬਿਗਾਰਿਓ ॥ ੧ ॥ ੨. ਮਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਜ ਕਹਾ ਲੈ
ਚਰਾਵਉ ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਫੂਲੁ ਅਨੂਪੁ ਨ ਪਾਵਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

੩. ਮੈਲਾਗਰ ਬੇਨੇ ਹੈ ਭੁਇਅੰਗਾ ॥ ਬਿਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਸਹਿ ਇਕ
ਮੰਗਾ ॥ ੨ ॥ ੪. ਧੂਪ ਦੀਪ ਨਈ ਬੇਦਹਿ ਬਾਸਾ ॥ ਕੈਸੇ ਪੂਜ
ਕਰਹਿ ਤੇਰੀ ਦਾਸਾ ॥ ੩ ॥ ੫. ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਉ ਪੂਜ
ਚਰਾਵਉ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਵਉ ॥ ੪ ॥ ੬. ਪੂਜਾ
ਅਰਚਾ ਆਹਿ ਨ ਤੇਰੀ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਕਵਨ ਗਤਿ
ਮੇਰੀ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥

ਅਰਥ-ਹੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦਾਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨਉ, ੧. ਦੂਧ ਵਛੇ
ਨੇ ਗਊ ਦੇ ਥਨਾ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਖਰਾਬ (ਜੂਠਾ) ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ
ਫੁਲ ਭੋਰੀਆਂ ਨੇ ਸੁੰਘ ਕੇ ਤੇ ਪਾਣੀ ਮਛੀ ਨੇ ਵਿਗੜ ਦਿਤਾ ਹੈ। ੨.
ਠਾਕਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਿਥੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸੁਚੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਚੜਾਵਾਂ, ਅਛੂਤ
(ਅਨੁਪਮ) ਸੁੱਚੇ ਫੁਲ ਕਿਤੋਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ। ੩. ਚੰਦਨ ਦੇ ਬਿਰਖ ਨੂੰ
ਸਪਾਂ ਨੇ ਵਿਹੁ ਲਾ ਕੇ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ, ਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਖੋ ਤਾਂ
ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਖੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਜ਼ਹਿਰ ਇਕੋ ਜਗਾ ਕਠੇ ਰਹਿ ਕੇ ਵਿਗੜੇ ਹੋਏ
ਹਨ। ੪. ਧੂਪ ਧੁਖੇਣੀ ਜੇਤ ਜਗਾਉਣੀ (ਨਈਵੇਦਨ) ਸੁਗੰਧਤਾਂ ਸਭ
ਵਿਗੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਜੂਠੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਦਾਸ
ਤਰੀ ਪੂਜਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰੇ। ੫. ਮੈਂ ਅਪੁਨਾ ਤਨ ਮਨ ਅਰਪ ਕੇ ਪੂਜਾ
ਲਈ ਝੜਾ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਗੁਰਦੇਵ ਆਪ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ
ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਪਾਲਿਆ ਹੈ, ਤੇ ਹੁਣ ਪੂਜਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ
ਰਹੀ। ੬. ਤਨ ਮਨ ਅਰਪਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ
ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਤੇ ਨਾ ਹੈ ਈ। ਰਵਿਦਾਸ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਰਨ ਭਿੰਗਾ ਹੈ
ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਦਸੋ ਕਿ ਮੇਰੀ ਗਤਿ ਹੋਣ ਦਾ ਇਕੋ ਚੰਗਾ ਸਾਧਨ ਹੋਰ
ਕਿਹੜਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਫੋਕਟਾਂ ਰਸਮਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨ ਖੁਸ਼ ਕਰ
ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਇਹ ਦਸਾਂ ਦੇਖਕੇ ਰਾਮਾਂ ਨੰਦ ਜੀ ਹੈਰਾਨ

ਹੋ ਗਏ। ਤੇ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਗੋਸ਼ਟ ਕਰ ਆਪਣੇ ਡੋਰੇ ਮੁੜ ਆਏ ਅਤੇ ਆਪ ਵੀ ਠਾਕਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਛੱਡ ਦਿਤੀ। ਜਦ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਾ ਤਾਂ ਕਠੇ ਹੋ ਕੇ ਰੋਲਾ ਪਾਉਣ ਲਗੇ ਕਿ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਉਲਟੀ ਗੰਗਾ ਵਗਾ ਦਿਤੀ ਹੈ, ਲਗਣਾ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਛੇ ਸੀ ਪਰੇਤੂ ਲਗੇ ਆਪ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇ ਹੋ। ਆਪ ਨੇ ਵੇਦ ਰੀਤੀ ਅਨੁਕੂਲ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਕਰਨੇ ਤਿਆਗਣ ਕਰ ਦਿਤੇ ਹਨ ਤੇ ਠਾਕਰ ਦਵਾਰੇ ਜਾਣਾ ਵੀ ਵਿਸਾਰ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਪੰਡਤਾਂ ਦੀ ਇਹ ਰੋਲੀ ਸੁਣ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ।

(ਰਾਗੁ ਬਸੰਤ) ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਘਰੁ ੧

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

੧. ਕਤ ਜਾਈਐ ਰੇ ਘਰ ਲਾਗੋ ਰੰਗੁ ॥ ਮੇਰਾ ਚਿਤੁ ਨ ਚਲੈ ਮਨੁ ਭਇਓ ਪੰਗੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੨. ਏਕ ਦਿਵਸ ਮਨ ਭਈ ਉਮੰਗ ॥ ਘਸਿ ਵੰਦਨ ਚੋਆ ਬਹੁ ਸੁਗੰਧ ॥ ਪੂਜਨ ਚਾਲੀ ਬ੍ਰਹਮ ਠਾਇ ॥ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਤਾਇਓ ਗੁਰ ਮਨ ਹੀ ਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ੩. ਜਹ ਜਾਈਐ ਤਹ ਜਲ ਪਖਾਨ ॥ ਤੂ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਹੈ ਸਭ ਸਮਾਨ ॥ ੪. ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਭ ਦੇਖੇ ਜੋਇ ॥ ਊਹਾਂ ਤਉ ਜਾਈਐ ਜਉ ਈਹਾਂ ਨ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ੫. ਸਤਿਗੁਰ ਮੈ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤੇਰ ॥ ਜਿਨਿ ਸਕਲ ਬਿਕਲ ਕ੍ਰਮ ਕਾਟੇ ਮੇਰ ॥ ੬. ਰਾਮਾਨੰਦ ਸੁਆਮੀ ਰਮਤ ਬ੍ਰਹਮ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਾਟੈ ਕੋਟਿ ਕਰਮ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਅਰਥ-੧. ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਢੂੰਡਣ ਬਾਹਰ ਕਿਥੇ ਜਾਈਏ, ਉਹ ਘਰ (ਹਿਰਦੇ) ਵਿਚ ਹੀ ਅਨੰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਮਨ ਵਿਚ ਹੀ ਰੰਗ ਲਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਚਿਤ ਹੁਣ ਚਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਦੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਕਰਮ ਪਿੰਗਲੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ੨. ਇਕ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਇਛਾ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਤੇ ਮੈਂ ਚੰਦਨ ਰਗੜ ਮਥੇ ਤੇ ਤਿਲਕ ਲਾ

ਸੁਗੋਧਤਾਂ ਲੈ ਕੇ ਠਾਕਰ ਦੁਵਾਰੇ ਠਾਕਰ ਪੂਜਣ ਚਲਿਆ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਦਿਤੀ ਤੇ ਠਾਕਰ ਮਨ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਮਿਲ ਪਿਆ । ੩. ਜਿਥੇ ਵੀ ਜਾਈਏ ਪਾਣੀ ਪਥਰਾਇਕ ਵਿਚ ਤੂੰ ਸਮਾ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ ਦੁਹਾਂ ਵਿਚ ਇਕੋ ਜਹੀ ਖੇਡ ਰਹੀ ਹੈ । ੪. ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਾਰੇ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਲਭਣ ਵਾਸਤੇ ਬਾਹਰ (ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ) ਤਾਂ ਜਾਈਏ ਜੇਕਰ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਨਾ ਹੋਵੇ । ੫. ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਭਰਮ ਕਟ ਦਿਤੇ ਹਨ । ੬. ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਸੁਆਮੀ ਹੁਣ ਕੇਵਲ ਇਕ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਸਿਮਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸ਼ਬਦ ਨੇ ਕਰੋੜਾਂ ਕੁਕਰਮ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਤੇ ਹਨ । ਭਾਵ ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਕਿਲਵਿਖ ਕਟ ਕੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ।

ਸਕੰਦਰ ਲੋਧੀ ਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ

ਸੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਰੀ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਮਨ ਨੂੰ ਜੋੜਕੇ ਜਦ ਰਾਮਾਂ ਨੰਦ ਜੀ ਨੇ ਪਥਰ ਪੂਜਾ ਛੱਡ ਦਿਤੀ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਦੇ ਦੋਲੇ ਵੀ ਇਕੋ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਲਗ ਗਏ । ਉਹਨਾਂ ਰਿਧੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ ਪਰਾਪਤ ਕਰ ਕਰ ਆਪਣੇ ੨ ਮਤ ਤੋਰੇ । ਪੰਡਤਾਂ ਨੂੰ ਏਹ ਦੇਖ ਹੋਰ ਵੀ ਅੱਗ ਲਗੀ । ਹੁਣ ਤਮਾਮ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਡੰਰਿਆਂ ਵਿਚ ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ ਦੇ ਉਲਟ ਪਰਚਾਰ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਤੇ ਸੇਖਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆਲਾਂ ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਸੋਹਿਲਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ । ਇਤਫਾਕ ਨਾਲ ਏਸੇ ਸਾਲ (੧੫੪੫) ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਵਿਖ ਦਿਲੀ ਤਕ (ਬਾਦਸ਼ਾਹ) ਸਕੰਦਰ ਲੋਧੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਦਾ ੨ ਕਾਂਸੀ ਵਿਖੇ ਆਇਆ । ਰਾਜਾ ਨਾਗਰ ਮਲ ਤੇ ਹੋਰ ਨਵਾਬਾਂ ਅਹਿਲਕਾਰਾਂ ਨੇ ਵਿਤੋਂ ਵਧ ਕੇ ਆਉ ਭਗਤ ਕੀਤੀ । ਸਿਕੰਦਰ ਨੇ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਪਖ ਚੇਗਾ ਤਗੜਾ ਪੂਰਿਆ ਤੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਕਾਜੀਆਂ ਸਜਿਦਾਂ ਦੀ ਚੁਕ ਤੋਂ ਚਿੜਕੇ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੁਟਿਆ ਤੇ ਕਤਲਾਮ ਕੀਤੀ ।

ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਤੇ ਕਾਜੀਆਂ ਨੇ ਮੁਬਾਰਕ ਸਮਾਂ ਸਮਝਕੇ ਲੋਧੀ ਦੇ ਕੰਨ ਖੂਬ ਭਰੇ ਤੇ ਕਿਹਾ ਰਵਿਦਾਸ ਚੁਮਾਰ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਤੇ ਇਸਲਾਮ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅੱਲਾ ਪਾਕ ਦੀ ਕਲਾਮ (ਫੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ) ਤੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਕੀਰਤ (ਵੇਦਾਂ) ਨੂੰ ਟਿਚਕਰਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧ ਹੋਰ ਪਰਜਾ ਵਿਚ ਬਦਅਮਨੀ ਤੇ ਬਗਾਵਤ ਫੈਲਾ ਕੇ ਮੁਗਲੀਆਂ ਰਾਜ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਸਾਂ ਆਪਣਾ ਫਰਜ ਜਾਣ ਕੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਕਰਾ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਜੇ ਆਪ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੈ ਸੋ ਕਰੋ।

ਸਿਕੰਦਰ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨਾਗਰ ਮਲ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਨੂੰ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਸਦਿਆ। ਜਦ ਭਗਤ ਜੀ ਆਏ ਤਾਂ ਲੋਧੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਤਨੇ ਹਿੰਦੂ ਰਾਜੇ ਸੀ ਸਾਰੇ ਉਠ ਕੇ ਸਤਿਕਾਰ ਲਈ ਖੜੇ ਹੋ ਗਏ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਇਹ ਗਲ ਵੇਖਕੇ ਬੜਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਤੇ ਉਠ ਕੇ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਰਾਜਿਆਂ ਤੋਂ ਇਕ ਇਕ ਕਰਕੇ ਪੁਛਿਆ। ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਇਕ ਜ਼ਬਾਨ ਹੋ ਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕੀਤੀ। ਤੇ ਖਾਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਾਜੀ ਲੋਕ ਈਰਖਾ ਕਰਕੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਵਿਦਾਸ ਕੇਵਲ ਇਕ ਖੁਦਾ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਤੇ ਇਹੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਆਪ ਦਾ ਬਗਾਵਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਆਪ ਸਗੋਂ ਏਹਨਾਂ ਨਾਲ ਖੁਦਾ ਦੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਕਰ ਸੁਣ ਕੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸਫਲ ਕਰੇ।

ਸਿਕੰਦਰ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼

ਰਾਜਿਆਂ ਕੋਲੋਂ ਭਗਤ ਜੀ ਦੀ ਮੋਹਮਾਂ ਸੁਣ ਲੋਧੀ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਹੋ ਗਈ ਤੇ ਅਦਬ ਨਾਲ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁੰਦਰ ਆਸਣ ਦੇ ਕੇ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਪਰੰਤ ਲੋਧੀ ਨੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ

ਮਨੁਖ ਦੀ ਘਾੜਤ (ਬਨਤਰ) ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੜੀ ਗਈ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮਨ ਇਸ ਘਾੜਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਫਸਕੇ ਹੁਲਿਆ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਧੰਨ ਇਕਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਲਸਾ ਵਧ ਗਈ ਹੈ। ਜੇ ਠੀਕ ਏਹ ਧਨ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਐਸਾ ਉਪਾ ਦਸੋ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੇਸ਼ਕ ਦੀ ਅੱਗ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਵਾਂ। ਆਪ ਚੋਹਾਂ ਵਰਨਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਕੇਵਲ ਇਕ ਖੁਦਾ ਦੀ ਇਬਾਦਤ ਕਰਦੇ ਹੋ ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਏਹ ਵੀ ਤਸਲੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬੁਤ ਪੂਜਾ ਉਕਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸੋ ਇਹ ਗੁਣ ਆਪ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਛਾ ਦੇਖਕੇ ਮੈਂ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਆਪਦੇ ਚਰਨ ਕੇਵਲ ਪਰਸ ਕੇ ਕਲਪਦੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ।

ਲੋਧੀ ਦੀ ਅਤਿ ਪਰੇਮ ਭਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਦਇਆ ਆਈ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਜਾ ਤੇ ਕਰ ਰਹੇ ਜੁਲਮ ਵਲੋਂ ਹਟਾਣ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਫੂਰੀ। ਚੋਧਵੀਂ ਦੇ ਚੇਦਰਮਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਲਾਲ ਭਰੇ ਚੇਹਰੇ ਤੋਂ ਮੁਸਕ੍ਰਾਣ ਤੇ ਵੇਰਾਗ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ।

ਰਾਗੁ ਸੋਰਨਿ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ

੧. ਜਲ ਕੀ ਭੀਤਿ ਪਵਨ ਕਾ ਬੰਭਾ ਰਕਤ ਬੰਦ ਕਾ ਗਾਰਾ ॥
ਹਾਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਕੋ ਪਿੰਜਰੁ ਪੰਖੀ ਬਸੈ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ੧॥ ੨.
ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਿਆ ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਤੇਰਾ ॥ ਜੈਸੇ ਤਰਵਰ ਪੰਖਿ ਬਸੇਰਾ
॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ੩. ਰਾਖਹੁ ਕੰਧ ਉਸਾਰਹੁ ਨੀਵਾਂ ॥ ਸਾਡੇ
ਤੀਨਿ ਹਾਥਿ ਤੇਰੀ ਸੀਵਾਂ ॥ ੨॥ ੪. ਬੰਕੇ ਬਾਲ ਪਾਗ ਸਿਰਿ
ਡੇਰੀ ॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਹੋਇਗੋ ਭਸਮ ਕੀ ਢੇਰੀ ॥ ੩॥ ੫. ਉਚੇ ਮੰਦਰ
ਸੁੰਦਰ ਨਾਰੀ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥ ੪॥ ੬. ਮੇਰੀ
ਜਾਤਿ ਕਮੀਨੀ ਪਾਤਿ ਕਮੀਨੀ ਓਛਾ ਜਨਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ਤੁਮ
ਸਰਨਾਗਤਿ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਚੰਦ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰਾ ॥ ੫॥ ੬॥

ਅਰਥ-੧. ਹੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਰੀਰ ਪਾਣੀ (ਬੰਦੇ) ਦੀ ਕੰਧ ਕੋਠਾ ਹੈ ਤੇ ਪਵਨ (ਸੁਵਾਸਾ) ਦੇ ਬੰਮ ਦੇ ਆਸਰੇ ਖੜਾ ਹੈ । ਲਹੂ ਤੇ ਮਿਥ ਦੇ ਗਾਰੇ ਨਾਲ ਇਸ ਦੀ ਲਿਪਾਈ ਹੋਈ ੨ ਹੈ, ਹਡੀਆਂ ਨਾੜੀਆਂ ਤੇ ਮਾਸ ਦਾ ਪਿੰਜਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਵਿਚ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪੰਛੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ । ੨. ਹੇ ਪਰਾਣ ਧਾਰੀ ਜੀਵ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਚੀਜ਼ ਹੈ । ਭਾਵ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਇਸ ਵਿਚ ਤੇਰਾ ਵਾਸਾ ਇਉਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਰੁਖ ਤੇ ਰਾਤ ਵੇਲੇ ਕੋਈ ਪੰਛੀ ਆ ਬਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਵੇਰ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਉਡ ਕੇ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ੩. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੂਟੇ ਸਰੀਰ ਵਾਸਤੇ ਪਾਪ ਕਰ ਕਰ ਮਹਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਉਸਾਰਨ ਲਈ ਡੂੰਗੀਆਂ ਨੀਂਹਾਂ ਪਟਦਾ ਹੈ ਤੇ ਬੜੇ ਬੜੇ ਕਿਲੇ ਤੇ ਕੋਟ ਬਣਾਂਦਾ ਹੈ । ਪਰ ਅੰਤ ਵੇਲੇ ਤੇਰੇ ਕੰਮ ਤਿੰਨ ਹਥ ਜਾਂ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹਥ ਥਾਂ (ਗੇਰ) ਜਾਂ ਮੜ੍ਹੀ ਦੀ ਆਉਣੀ ਹੈ । ੪. ਜਿਸ ਸੀਸ ਤੇ ਸੋਹਣੇ ਸੋਹਣੇ ਤੇਲ ਲਗਾ ਕੇ ਵਾਲ ਸੁਵਾਰ ਕੇ ਰਖਦਾ ਹੈ ਪਟੇ ਜਾਂ ਬੂੰਦੇ ਆਪਣੀ ਹਉਮੈ ਵਸ ਰਖ ਕੇ ਆਕੜਿਆ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਟੇਡੀਆਂ ਨੌਕਦਾਰ ਪੱਗਾਂ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸੀਸ ਭਸਮ (ਖੇਹ) ਦੀ ਢੇਰੀ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ । ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਰਚਿ ਰਚਿ ਬਾਧਤ ਪਾਗੁ॥ ਸੋ ਸਿਰੁ ਚੁੰਚ ਸਵਾਰਹਿ ਕਾਗੁ॥ ਟੇਢੀ ਪਾਗੁ ਟੇਢੇ ਚਲੇ ਲਾਗੇ ਬੀਰੇ(ਪਾਨ)ਖਾਨ॥ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਸਿਉ ਕਾਜੁ ਨ ਕਛੁਐ ਮੋਰੋ ਕਾਮੁ ਦਿਵਾਨ॥੧॥ ੫. ਅਕਾਸ਼ ਨਾਲ ਖੰਹਦੇ ਮੰਦਰ, ਹੁਸਨ ਭਰੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਦੇਖ ੨ ਭੁਲ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਕਿਤੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਮਨੁਸ਼ ਜਨਮ ਦੀ ਜਿਤੀ ਹੋਈ ਬਾਜੀ (ਖੇਡ) ਹਾਰ ਦਿਤੀ ਹੈ । ੬. ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ ਮੇਰੀ ਜਾਤ ਵੀ ਕਮੀਨੀ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਗੋਤ ਕੁਲ ਵੀ ਕਮੀਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਵੀ ਨੀਚ ਘਰ ਦਾ ਹੈ । ਪਰੇਤੂ ਰਵਿਦਾਸ ਆਪ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਆਇਆ ਹੈ, ਹੇ ਜਗਤ ਪਰਜਾ ਦੇ ਮਾਲਕ ਲਜਿਆ ਰਖ ਲਵੋ । ਆਪ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਣ ਕਰਕੇ ਸਭ ਡਰ ਭਰਮ ਤੇ ਛੂਤ ਦੇ ਭੂਤ ਲੜ

ਮਾਰਫਤ (ਗਿਆਨ) ਦਾ ਭਰਿਆ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਲੋਧੀ ਰਵਿ-
ਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਡਿਗ ਪਿਆ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਛਾ ਜਾਹਰ ਕੀਤੀ
ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਨਾਮ ਦੀ ਵਾਤ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਕਿਹਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼
ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਅਗੇ ਲਈ ਪਰਜਾ ਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨੇ ਛੱਡੋ ਗਊ
ਗਰੀਬ ਤੇ ਜੀਵ ਮਾਤਰ ਸੇਵਾ ਕਰੋ । ਜੇ ਨਜਰਾਨੇ ਰਾਜਿਆਂ ਪਾਸੋਂ ਆਪ
ਨੇ ਲਏ ਹਨ ਉਹ ਵਾਪਸ ਮੋੜੋ । ਇਸ ਸਾਲ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਕਾਲ
(ਕਹਿਤ) ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ । ਜਿਸੀਂਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹਾਲਾਂ ਮਾਮਲਾ ਮੁਆਫ
ਕਰੋ ਤੇ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕਰੋ ਆਪ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗਾ, ਸੇਤ
ਮਾਧਾਂ ਨੂੰ ਰਬ ਦਾ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਪੂਜੋ । ਆਪ ਨੇ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਨੂੰ ਦੁਖ
ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਮ ਦੇਵ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁਖਾਇਆ ਹੈ । ਇਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ
ਪਾਸੋਂ ਖਿਮਾ ਮੰਗੋ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਭੁਲ ਦਾ ਪਸ਼ਚਾਦ ਕਰੋ ।

ਲੋਧੀ ਨੇ ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਮਨ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਤੇ
ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਸਦਾ ਲਈ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸੇਵਕ ਹੋ ਕੇ ਰਹਾਂਗਾ ।
ਉਪਰਤ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਨਜਰਾਨੇ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿਤੇ ਤੇ ਸਭ ਥਾਂਈ ਅਹਿਲ
ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਲਿਖ ਦਿਤੇ ਤੇ ਇਸ ਸਾਲ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ
ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ । ਫਿਰ ਭਗਤ ਜੀ ਨੂੰ ਲੰਗਰ ਵਾਸਤੇ ਧੰਨ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਤੇ
ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੋਰਾ ਮੁਲਤਫੀ ਕਰ ਦਿਲੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਮੁੜ ਗਿਆ । ਫਿਰ
ਸਾਰੇ ਰਾਜ ਮਹਾਰਾਜੇ ਭਗਤ ਜੀ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ੨
ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਗਏ ਤੇ ਈਰਖਾ ਵਾਦੀ ਬੜੇ ਸ਼ਰਮਸਾਰ ਹੋਏ । ਰਵਿਦਾਸ ਦਾ
ਜੱਸ ਸੂਰਜ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਚਮਕਣ ਲੱਗਾ ।

ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ

ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਰਦੇ ੨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਜਦ ਕਾਂਸ਼ੀ
ਵਿਚ ਪੁਜ ਸਨ ਤਾਂ ਉਦੋਂ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ ਇਕ ਸੌ ਦੇ

ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ ਸਨਤਾਲੀ ਬਰਸ ਦੇ ਸੀ। ਤਿੰਨਾਂ ਨੇ ਆਪੋ ਵਿਚ ਮਿਲ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀਆਂ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਚੁਕ ਕੇ ਰੱਲ ਨਾਲ ਲਾ ਕੇ ਵਚਨ ਕੀਤਾ। ਧੰਨ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਤੇਰਾ ਜੀਵਨ ਸਫਲ ਹੈ। ਤੇਰੀ ਘਾਲਿ ਥਾਇ ਪਈ ਹੈ। ਤੂੰ ਲੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਰਸਤੇ ਤੇ ਆਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤਕ ਸੰਸਾਰ ਰਹੇਗਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਅਮਰ ਰਹੇਗਾ। ਸਾਡੀ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ਪੂਜੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਾਡੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਸੋ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਰਵਿਦਾਸ ਦੀ ਰੁਸ਼ਟ (ਗਲ ਬਾਤ) ਹੋਈ ਹੈ। ਜਿਤਨੇ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾਂਸ਼ੀ ਵਿਖੇ ਰਹੇ ਲੁਗਰ ਪਾਣੀ ਦਾ ਪੁੰਝ ਭਗਤ ਜੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਪੰਡਤ ਤੇ ਹੋਰ ਸ਼ਰਧੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਫਿਝੀਂ ਭਰਮ ਪੈ ਗਏ। ਪਰ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਮੇਲੀ ਭਗਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਚੋਰ ਦਾ ਮੇਲੀ ਚੋਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਸਮਾਂ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਮਿਲਣ ਪਿਛੋਂ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਆਪਣੀ ਗੁਫਾ ਵਿਚ ਆਸਨ ਜਮਾ ਕੇ ਬੈਠ ਗਏ ਫੇਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸਾਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਭਾਂਡਾ ਅਗੇ ਪਵਿਤਰ ਸੀ। ਸੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਮੇਹਰ ਨਾਲ ਡਕੋ ਡਕ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਤੇ ਬਰਾਦਰੀ ਨੂੰ ਸਦ ਕੇ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਸਿਖਸ਼ਾ ਦਿਤੀ ਤੇ ਕਿਹਾ ਭਰਾਓ ਮੁਸਲਮਾਨ ਖੁਦਾ ਦੇ ਡਰ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਇਤਬਾਰ ਕਰਨਾ ਮਗਰ ਇਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਵਿਹਾਰ ਕਰਨਾ, ਘੋਰ ਪਾਪ ਹੈ ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਜਪੋ, ਵੰਡ ਕੇ ਛਕੋ, ਪਰ-ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਭੋਗਨਾ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੀ, ਪਰਾਇਆ ਧਨ ਚੁਰਾਉਣਾ ਮਹਾਂ ਪਾਪ ਹੈ ਜੇ ਜਾਣ ਬੁਝ ਕੇ ਪਾਪਾਂ ਵਿਚ ਪੈਰ ਪਾਵੇਗਾ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਪੀਰ ਹਾਮੀ

ਨਹੀਂ ਭਰੇਗਾ। ਚੋਰ ਯਾਰੀ ਨਿੰਦਾ ਬਖੀਲੀ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਤਿਆਗ
ਕਰੋ, ਸੇਵਾ ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਮਨ ਨੂੰ ਜੋੜੋ। ਫੂਹੇ ਤੇ ਆਏ ਅਭਿਆਗਤ ਦੀ
ਯਥਾ ਯੋਗ ਸੇਵਾ ਕਰੋ 'ਜਿਉ ਮਨ ਦੇਖੋ ਪਰ ਮਨ ਤੈਸਾ' ਭਾਵ ਜਿਵੇਂ
ਆਪਣਾ ਮਨ ਵੀ ਮਾਨਕ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਮੋਲ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਮਨ
ਵੀ ਉਵੇਂ ਹੀ ਅਮੋਲ ਸਮਝ ਕੇ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰੋ।

ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਡੇਰੇ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਜਸ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਦੂਰ
ਦੂਰ ਤੋਂ ਦਰਸ਼ਕ ਅਮੋਲ ਭੇਟਾ ਲਈ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਤੇ ਮਨ ਦੇ
ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੁੰਦੇ। ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਦਾੜੇ ਤੇ ਸਿਰ ਦੇ ਰੇਸ਼ ਰੇਸ਼ਮ ਦੀ
ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੰਦਰ ਹੋ ਕੇ ਇਉਂ ਸੋਭਾ ਪਾਂਦੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਅਸੂ ਦੀ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ
ਦੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਮਨ ਨੂੰ ਮੋਹਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਆਯੂ ਜਤ
ਸਤ (ਏਕਾ ਨਾਰੀ ਸਦਾ ਜਗੀ) ਵਿਚ ਰਹਿਕੇ ਲਖਾਂ ਭੁਲੜਾਂ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ
ਦੀ ਜੋਤ ਨਾਲ ਮੇਲ ਦਿਤਾ ਅੰਨ ਛੱਡ ਕੇ ਬਰਤ ਰਖਣਾ ਤੇ ਪਖੰਡ
ਕਰਨੇ ਪਥਰ ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਪੂਜਨੇ ਤੇ ਵਰਜ ਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਚਿਤ੍ਰ ਬਚਿਤ੍ਰ
ਇਹੋ ਅਵਤਾਰਾ ॥ ਤਜਿ ਚਿਤਰਿ ਚਿਤ੍ਰ ਰਾਖਿ ਚਿਤਰਾ ॥੧੨॥ ਦਾ ਅਦੁਤੀ
ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਤਾ। ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਦੇ ਵਿਚ ਰਹਿਕੇ ਕੇਵਲ ਫੁਲ ਵਾਂਗੂ
ਨਿਰਲੇਪ ਤੇ ਨਿਰਮੋਹ ਹੋ ਕੇ ਜਗਤ ਦੇ ਭਲੇ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ
ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਮਾਈ ਵਿਚੋਂ ਹਾਊ ਗਰੀਬ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ ਤੇ
ਆਪਾ ਮਾਰ ਕੇ ਸਭ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਧੂੜ ਹੋਣਾ ਸਖਾਇਆ। ਆਖੋ ਧੰਨ
ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ।

ਭਗਤ ਜੀ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਦਾ ਸਦ
ਕਜਾ ਲਾਈ ਆਏ ਰਜਾ ਲੈ ਚਲੀ ਚਲੇ
ਨਾ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਆਏ ਨਾ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਚਲੇ
ਕਲਾਮ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐ ਮਨੁਖ ਤੂੰ ਬੁਦ ਬੁਦਾ ਬਣ ਜਾਹ ਤੇਰੀ

ਮਰਜੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਖੁਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਆਪਣਾ ਅੰਤਲਾ ਹੁਕਮ ਨਾਜ਼ਲ ਕਰਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਆ ਕੇ ਪੁਛੇ ਕਿ ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ—

ਖੁਦਨੀ ਕੋ ਕਰ ਬੁਲੰਦ ਇਤਨਾ ਕਿ ਹਰ ਤਕਦੀਰ ਸੇ ਪਹਿਲੇ
ਖੁਦਾ ਬੰਦੇ ਸੇ ਖੁਦ ਪੂਛੇ ਬਤਾ ਤੇਰੀ ਰਜਾ ਕਿਆ ਹੈ ।

ਇਹ ਨਿਰੀ ਕਹਿਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸੂਰਜ ਵਾਂਗ ਰੋਸ਼ਨ ਹੈ ਕਿ ਨਾਮ ਜਪਣ ਵਾਲੇ ਮਹਾਤਮਾਂ ਤੇ ਮੈਤ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਜਹੀ ਨਹੀਂ ਆਂਦੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਅੰਤਲੇ ਸਵਾਸ ਦੇ ਮੁਤਅਲਕ ਸਾਰਾ ਵਕਤ ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਵਾਰ ਵਿਚ ਖਚਿਤ ਹੋਏ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਕੀੜੇ ਵਾਂਗ ਅਨਭੋਲ ਮਾਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਗੁਰਮੁਖ-ਜਨ ਕਈ ਕਈ ਦਿਨ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਤਿਆਰ ਹੋ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਜੁੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਐਨ ਇਸੇ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ (ਭਗਵਾਨ) ਨੇ 'ਨਿਰਾਕਾਰ' ਤੋਂ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕੇ ਭਗਤ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਐ ਰਵਿਦਾਸ! ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਹੁਣ ਪਰੀਤ ਦੇਣੀ ਪਰਬਲ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਜੁਦਾਈ ਨਹੀਂ ਸਹਾਰੀ ਜਾਂਦੀ। ਇਸ ਲਈ ਆਪ ਹੁਣ ਕਲ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਬੈਕੁੰਠ ਧਾਮ (ਬੇਗਮ ਪੁਰੇ) ਵਿਚ ਆਉ। ਆਪ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਮੇਰੇ ਨਿਕਟ-ਵਰਤੀ ਗਣ ਕਲ ਬਿਬਾਣ ਲੈ ਕੇ ਲੱਠ ਵਾਸਤੇ ਆਉਣਗੇ। ਤੁਸਾਂ ਇਕ ਸੌ ਚਾਰ ਬਰਸ ਮਾਲਾ ਫੇਰ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਵੱਸ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਨੀਚ ਕੌਮ ਦਾ ਜੱਸ ਘਰ ਘਰ ਚੰਦਰਮਾਂ ਦੀ ਰੁਸਨਾਈ ਵਾਂਗ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬੇਅੰਤ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੇ ਕੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਆਪ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਤੇ ਚਲੇਗਾ ਉਸ ਨੂੰ ਜਮਰਾਜ ਦਾ ਦੰਤ ਨਹੀਂ ਭਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।

ਭਗਤ ਜੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਤੇ ਅੰਤਮ ਦਰਸ਼ਨ

ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਚੇਤੇ ਕਰ 'ਜੇ ਤੁਸੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥ ਤੂੰ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੇਕਾਰ' ॥ ਕਹਿਕੇ ਸਿਰ

ਨਿਵਾ ਦਿਤਾ। 'ਕਬੀਰ ਮੁਹਿ ਮਰਨੇ ਕਾ ਦਾਉ ਹੈ ਮਰਉ ਤ ਹਰਿ ਕੇ
ਦੁਆਰ ॥ ਮਾਧਉ ਮੈਂ ਆਪਦੀ ਰਛਾ ਵਿਚ ਰਾਜੀ ਹਾਂ ਮੇਲਿ ਲੈਹੁ ਦਇਆਲ
ਢਹਿ ਪਏ ਦੁਆਰਿਆ ॥ ਆਪ ਨੇ ਜੋ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ
ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਸੋ ਨਿਭਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਏਹ ਸਭ ਤੋਰੀ ਮੋਹਰ
ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਗਰੀਬ ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨੂੰ ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।
ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਰਹਿਮਤ ਦੇ ਪੰਝੂੜੇ ਤੇ ਪਾ ਕੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਝੂਟੇ ਦਿਤੇ ਹਨ।
ਹੁਣ ਬਿਰਧ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ (ਸਾਰੇ ਸਾਥੀ ਚਬਣ (ਦੰਦ) ਚਲਣ
(ਪੈਰ) ਰੌਣ (ਨੇਤਰ) ਸੋ ਸੁਣੀਅਰ (ਕੰਨ) ਬਹਿ ਗਏ ॥ ਹੋੜੇ ਮੁਤੀ
ਧਾਹ ਸੋ ਜਾਨੀ ਚਲਿ ਗਏ ॥ ਸਾਥ ਛੱਡ ਰਹੇ ਹਨ ਪੰਚ ਤੱਤ ਸਰੀਰ
ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਆਖਰ ਭਜਣਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਜਿਵੇਂ ਸਰਪ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕੁੰਜ
ਛੱਡਨ ਵੇਲੇ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਇਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦਾ
ਮੋਹ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪ ਵੀ ਜੋਤ ਵਿਚ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸਦਾ ਤਿਆਰ ਹਾਂ।

ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਵਾ

ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਆਪਣੇ ਭਗਤ ਨੂੰ ਏਦਾਂ ਹੁਕਮ ਦੇਕੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ
ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਉਸੇ ਘੜੀ ਪੰਡਤ ਬ੍ਰਿਜਮੋਹਨ ਤੇ ਰਾਧੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਪਾਸ
ਬੁਲਾਇਆ ਤੇ ਨੇੜੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਸਾਧੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਚਿਠੀਆਂ ਲਿਖ ਦਿਤੀਆਂ
ਕਿ ਜੋ ਸਾਡੇ ਅੰਤਮ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹ ਉਹ ਦਿਨ ਚੜਦੇ ਤੱਕ ਕਾਂਸ਼ੀ
ਪੁਜ ਜਾਵੇ, ਕਲ ਸਵੇਰੇ ਸਵੇਰੇ ਸੂਰਜ ਉਦੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਨ
ਤਿਆਗਾਂਗੇ। ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਚਿਠੀਆਂ ਲਿਖਵਾ ਕੇ ਸੇਵਕ ਦੁੜਾ
ਦਿਤੇ। ਚਿਠੀਆਂ ਪੂਜਦ ਹੀ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਪਤੰਗਿਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾ ਕੇ
ਪੁਜਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ। ਸੇਵਾਦਾਰਾਂ ਨੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਲੰਗਰ ਦਾ ਪਰਬੰਧ
ਕੀਤਾ। ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਤਨ ਸਿੰਘ, ਚੰਦਰ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਰਾਣਾ ਸਾਂਗਾ, ਮੀਰਾਂ
ਬਾਈ, ਮਹਾਰਾਣੀ ਝਾਲੀ, ਰਾਜਾ ਨਾਗਰ ਮਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਸੇਵਕ
ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਅੰਤਮ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਨੂੰ ਆ ਗਏ। ਭਗਤ

ਕੈ
ਲ
ਚ
ਰ

ਜਨਮ ਸਾਖੀ

(੧੮੭)

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ

ਜੀ ਆਏ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਤੇ ਭਾਣਾ ਮੰਨਣ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕਰਦੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਜਦ ਵੀ ਉਦਾਸ ਹੋਵੇ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਧਰਨਾ ਪਰਤੋਂ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਣਗੇ।

ਏਹ ਸਰੀਰ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ, ਇਸ ਨੇ ਅਵਸ਼ ਬਿਨਸਣਾ ਹੈ। ਏਸ ਸੇਸਾਰ ਤੇ ਸਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਆਵਨ ਆਏ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਮਹਿ ਬਿਨ ਬੁਝੇ ਪਸੂ ਢੋਰ। ਜੇ ਮਨੁਖ ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਦੀ ਸੋਝੀ ਪਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਜਨਮ ਸਫਲ ਹੈ ਜੇ ਅਗਿਆਨਤਾ ਵਿਚ ਭੁਲ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਉਹ ਪਸੂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੋਰਾਸੀ ਲਖ ਜੂਨ ਵਿਚ ਖੱਪ ਖੱਪ ਕੇ ਮਰਦਾ ਤੇ ਜਮਦਾ ਹੈ। ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪੰਚ ਭੂਤਕ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਸੰਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਭਸਮ ਨਦੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵਾਹ ਦੇਣੀ। ਰੋਣਾ ਪਿਟਣਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਹਰੀ ਜਸ, ਕਥਾ ਵਾਰਤਾ ਕਰ ਕੇ ਅਸ਼ਾਂਤ ਹੋਏ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਦੇਣੀ। ਉਪਰੰਤ ਮਾਤਾ ਭਾਗਨ ਦੇਵੀ ਜੀ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋ ਪ੍ਰਾਨ ਪਤਿ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਰਖਣਾ, ਆਪ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਮੇਰਾ ਇਸ ਸੇਸਾਰ ਤੇ ਕੌਣ ਹੈ ਕਿਸ ਹੀ ਕੋਈ ਕੋਇ ਮੰਝ ਨਿਮਾਣੀ ਇਕੁ ਤੂੰ। ਦਾਤਾਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਹੀ ਲੈ ਚਲੋ, ਆਪ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਇਕ ਛਿਨ ਵੀ ਮਛੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਭਾਗਨ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਦਿਤੀ ਤੇ ਅੰਤੁ ਵੇਲੇ ਹਾਮੀ ਭਰਨ ਦਾ ਹੋਂਸਲਾ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਸਿਖ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਨੇਤਰ ਭਰਵਾਉਂਦੇ ਭੇਖ ਭਾਣਾ ਮਿਠਾ ਕਰਕੇ ਮੰਨਣ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿਤੀ। ਭਗਤ ਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਜਗਾ ਤੇ ਆਸਨ ਲਾ ਕੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਦੇ ਆਸਰੇ ਹਥ ਵਿਚ ਸਿਖਰੀ ਪਤੜੀ ਬੈਠੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਚਕੋਰ ਨੇ ਚੰਦਰਮਾ ਵਲ ਤਾਰਾ ਤਾਰੇ ਉਡਾਏ। ਰਾਜਾ ਨਾਗਰ ਮਲ ਜੀ ਸਿਰ ਤੇ ਚੌਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਤੇ ਆਖਦੇ ਭਗਤ ਜੀ ਪਖਾ ਝਲਣ ਦੀ ਸੇਵਾ

ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਧੋਨ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ ਦੀ
ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਮਹਾਤਮ ਕਥਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ
ਇਸ ਭਾਂਤ ਭਗਤ ਜੀ ਦਾ ਅਨੰਘਾ ਚੋਜ ਦੇਖ ਲੋਕੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋ
ਰਹੇ ਸਨ, ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਖਿੜਦੇ ਫੁਲ ਵਾਂਗ
ਲਾਲੀ ਤੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨੱਚ ਰਹੀ ਸੀ। ਤੇ ਬੁਲ੍ਹ (ਹੋਂਠ) ਕਿਸੇ ਅਜੱਪਾ
ਜੌਪ ਵਿਚ ਫਰਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਢੰਢੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਹੋਂਸਲੇ
ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪਿਆਰ ਚਮਕਦਾ ਵਖਾਲੀ ਦੇਂਦਾ ਸੀ। ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਧਨ
ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਢੇਰ ਲੱਗ ਗਏ। ਸੇਵਾਦਾਰ ਚੁਕ ਚੁਕ ਲੰਗਰ ਖਾਨੇ ਵਿਚ
ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰੀ ਜਾਂਦੇ। ਜਦ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਤਿਸੰਗ ਹੁੰਦੇ ੨ ਦਿਨ ਤੋਂ ਰਾਤ
ਤੇ ਹੁਣ ਰਾਤ ਤੋਂ ਦਿਨ ਉਦੇ ਹੋਣ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਲਗੇ ਤਦ
ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਇਉਂ
ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ—

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਪਦੇ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ

੧. ਬੇਗਮਪੁਰਾ ਸਹਰ ਕੋ ਨਾਉ ॥ ਦੂਖ ਅੰਦੋਹੁ ਨਹੀ ਤਿਹਿ
ਨਾਉ ॥ ੨. ਨਾਂ ਤਸਵੀਸ ਖਿਰਾਜੁ ਨ ਮਾਲੁ ॥ ਖਉਫੁ ਨ
ਖਤਾ ਨ ਤਰਸੁ ਜਵਾਲੁ ॥ ੧ ॥ ੩. ਅਬ ਮੋਹਿ ਖੂਬ ਵਤਨ
ਗਹ ਪਾਈ ॥ ਉਹਾਂ ਖੈਰਿ ਸਦਾ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
੪. ਕਾਇਮ ਦਾਇਮ ਸਦਾ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ॥ ਦੋਮ ਨ ਸੇਮ
ਏਕ ਸੋ ਆਹੀ ॥ ੫. ਆਬਾਦਾਨੁ ਸਦਾ ਮਸਹੂਰ ॥ ਉਹਾਂ
ਗਨੀ ਬਸਹਿ ਮਾਸੂਰ ॥ ੨ ॥ ੬. ਤਿਉ ਤਿਉ ਸੈਲ ਕਰਹਿ
ਜਿਉ ਭਾਵੈ ॥ ਮਹਰਮ ਮਹਲ ਨ ਕੋ ਅਟਕਾਵੈ ॥ ੭. ਕਹਿ
ਰਵਿਦਾਸ ਖਲਾਸ ਚਮਾਰਾ ॥ ਜੋ ਹਮ ਸਹਰੀ ਸੁ ਮੀਤੁ
ਹਮਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਅਰਥ-੧. ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਸਾਡੇ ਅਸਲੀ ਸ਼ਹਿਰ (ਟਿਕਾਣੇ) ਦਾ ਨਾਮ ਬੇ-ਗੰਮ ਪੁਰਾ (ਜਿਥੇ ਕੋਈ ਗੰਮ ਨਹੀਂ) ਹੈ ਜਿਥੇ ਕੋਈ ਦੁਖ ਚਿੰਤਾ ਜਾਂ ਡਰ ਖਤਰੇ ਨੂੰ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ੨. ਉਥੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਫਿਕਰ ਨਹੀਂ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਥੇ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਖਿਰਾਜ (ਮਾਮਲਾ) ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਨਾ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਖੋਫ ਹੈ, ਨਾ ਕੋਈ ਕਸੂਰ ਵਾਰ ਹੈ, ਨਾ ਕੋਈ ਤਰਸ ਕੇ ਕਾਬਲ (ਬਿਮਾਰ-ਭਿਖਮੰਗਾ) ਹੈ ਨਾ ਉਥੇ ਕਿਸੇ ਗਲ ਦਾ ਘਾਟਾ ਜਾਂ ਜ਼ੁਲਮ ਹੈ। ੩. ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਹੁਣ ਮੈਂ ਬੜੇ ਸੋਹਣੇ ਥਾਂ ਤੇ ਚਲਿਆ ਹਾਂ ਭਾਵ ਮੈਨੂੰ ਬੜਾ ਹਛਾ ਵਤਨ ਹਥ ਲਗਾ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਮੋਹਰ ਹੈ ਤੇ ਸੁਖ ਹੀ ਸੁਖ ਹੈ। ੪. ਉਥੇ ਇਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਹਕੂਮਤ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਸਦਾ ਕਾਇਮ (ਅਟੱਲ) ਹੈ, ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਤੀਜਾ ਉਸ ਦਾ ਸਾਨੀ ਸ਼ਰੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਕੇਵਲ ਇਕੋ ਹੀ ਹੈ। ੫. ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਅਬਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਉਜੜਦਾ ਤੇ ਤਮਾਮ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ, ਉਥੇ ਨਾਮ ਦੇ ਧਨ ਮਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਗਨੀ (ਦੌਲਤ ਮੰਦ) ਵਸਦੇ ਹਨ। ੬. ਤੇ ਜਿਹਦੀ ਜਿਵੇਂ ਮਰਜ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਉਵੇਂ ਉਵੇਂ ਸੈਰ (ਯਾਤਰਾ) ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਹੜੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਭੇਤੀ (ਮੇਲੀ) ਹਨ ਉਹ ਜਿਥੇ ਚਾਹੁਣ ਜਾਣ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰੋਕਣ ਟੋਕਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ। ੭. ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਖਲਾਸ (ਛੁਟਾ ਹੋਇਆ) ਰਵਿਦਾਸ ਚੁਮਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਜੋ ਵੀ ਸਾਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਵੀ ਸਾਡੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਨਾਮ ਲੇਵਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਡਾ ਪਿਆਰਾ ਮਿਤਰ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਸਾਡੇ ਪਿਆਰੇ ਮਿਤਰ ਐਸੇ ਸੁਖਾਂ ਭਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਆਉਣਗੇ।

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਚਲਾਣਾ

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਭਰਿਆ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਅੰਤਮ ਵਾਰ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ ਮੋਹਰ ਭਰੇ ਨੇਤਰਾਂ ਨਾਲ ਸੇਵਕਾਂ ਵਲ

ਦੇਖਿਆ। ਦੋ ਘੰਟੇ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ੨੮ ਮਾਘ ਸੁਦੀ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਸੰਮਤ
੧੫੭੫ ਵਾਲੇ ਦਿਹਾੜੇ ਸਫੈਦ ਚਾਦਰਾ ਓਢ ਪਲੰਘ ਤੇ ਲੇਟ ਗਏ ਤੇ
ਜਿਵੇਂ ਸਰਪ ਪੁਰਾਣੀ ਕੁੰਜ ਨੂੰ ਲਾਹ ਕੇ ਆਪ ਅਗੇ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਇਵੇਂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੋਤ ਨਾਲ ਜੋਤ ਜਾ ਮਿਲੀ। ਸਾਰੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨੇ ਇਕ
ਅਵਾਜ਼ ਹੋ ਕੇ ਧੰਨ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਜਾਪ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ। ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ
ਫੁਲਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਹੋਈ ਸਵਰਨ ਦਾ ਬਿਬਾਣ ਗਣਾਂ ਨੇ ਮੋਢਿਆਂ ਤੇ ਚੁਕਿਆ
ਪਰਤੱਖ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੇ ਵੇਖਿਆ। ਉਪਰੰਤ ਸਸਕਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ
ਹੋਣ ਲਗੀ। ਅੰਤਮ ਸੇਵਾ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਰਾਜਾ ਨਾਗਰ ਮਲ ਨੇ ਆਪਣੇ
ਜਿਸੇਂ ਲਿਆ, ਆਪਣੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਚੰਦਨ ਦੀ ਚਿਖਾ ਚਿਣਵਾਈ ਗਈ
ਅਤੇ ਚਿਖਾ ਤੇ ਪਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਨਾਨਾਂ ਭਾਂਤ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ਬੂਆਂ ਤੇ
ਘਿਉ ਮੰਗਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਹੋਰ ਸੇਵਕਾਂ ਨੇ ਵਧੀਆ ਕਿਸਮ ਦੇ
ਬਸਤਰ ਭਗਤ ਜੀ ਤੇ ਪਾਉਣ ਲਈ ਲਿਆਂਦੇ। ਵਧੀਆ ਕਿਸਮ ਦਾ
ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਬਿਬਾਨ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਇਆ। ਹੋਰ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀਆਂ ਨੇ
ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਅੰਤ ਧਨ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਦਾਨ
ਵਿਚ ਵੰਡਿਆ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦਿਆਂ ਪਿਛਲਾ ਪਹਿਰ ਹੋ ਗਿਆ।
ਇਸ ਅਫਸੋਸ ਵਿਚ ਸਾਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਦੁਕਾਨਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਅੰਤਮ ਦਰਸ਼ਨ
ਕਰਨ ਲਈ ਪੁਜਾ, ਚੰਦਨ ਦੇ ਪਟੜੇ ਤੇ ਭਗਤ ਜੀ ਨੂੰ ਲਿਟਾ ਕੇ ਗੰਗਾ
ਦੇ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਨਾਲ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਇਆ। ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਉਣ
ਦੀ ਸੇਵਾ ਮਹਾਰਾਣਾ ਸ਼ਾਂਗਾ ਤੇ ਰਾਜਾ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੀਤੀ। ਜਦ
ਇਸ਼ਨਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਚੰਦਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਬਸਤ੍ਰ
ਦੇਖ ਦੇਖ ਕੇ ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਪੰਚ ਭੂਤਕ ਸਰੀਰ ਤੇ ਪਹਿਨਾਏ। ਮਹਾਰਾਣੀ
ਝਾਲੀ ਰਾਣੀ ਮੀਰਾਂ ਬਾਈ ਤੇ ਕਰਮਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਰਤਾਉਣ
ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਪਰੰਤ ਰੋਸ਼ਮੀ ਦੁਸ਼ਾਲਾ ਪਹਿਨਾਕੇ

ਬਬਾਣ ਨੂੰ ਸਜਾ ਰਾਜਿਆਂ ਤੇ ਹੋਰ ਸੇਵਕਾਂ ਨੇ ਮੋਢਿਆਂ ਤੇ ਚੁਕਿਆ ਤੇ ਜਲੂਸ ਦੀ ਸਕਲ ਵਿਚ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ, ਰਾਜਾ ਨਾਗਰ ਮਲ ਦੇ ਬਾਗ ਵਲ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਈਆਂ। 'ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਤ ਹੈ' 'ਏਨ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਹੈ, ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਅਕਾਸ਼ ਗੂੰਜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਕਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਛੱਤਾਂ ਤੇ ਖੜੇ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਪੁਰਸ਼ ਬਬਾਣ ਤੋਂ ਫੁਲਾਂ ਦੀ ਵਰਖਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਬਬਾਣ ਦੇ ਅਗੇ ਮਾਰੂ ਵਾਜਾ (ਸ਼ਾਹੀ ਬੈਂਡ) ਵਜਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਅਲੌਕਿਕ ਜਲੂਸ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਦੇਵਤੇ ਵੀ ਦੇਵਦੂਰੀ ਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਪੁਜਪ ਵਰਸ਼ਾ ਕਰਨ ਲਗੇ।

ਇਸ ਭਾਂਤ ਬਬਾਣ ਸਾਰੇ ਬਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚ ਚੱਕਰ ਲਾਉਂਦਾ ਰਾਜਾ ਨਾਗਰ ਮਲ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਪੁਜਾ, ਚਿਖਾ ਦੇ ਲਾਗੇ ਬਬਾਣ ਰਖ ਕੇ ਅੰਤਮ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਵਾਰੇ ਵਾਰੀ ਸੇਵਕਾਂ ਨੇ ਚਰਨ ਬੰਦਨਾ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਚਿਖਾ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਉਪਰ ਵੀ ਚੰਦਨ ਦੀ ਲਕੜੀ ਚਿਣੀ ਗਈ ਤੇ ਹੋਰ ਸੁਗੰਧਤ ਵਸਤੂਆਂ ਤੇ ਘਿਓ ਪਲਟ ਕੇ ਰਾਜਾ ਨਾਗਰ ਮਲ ਤੇ ਚੰਦਰ ਪਰਤਾਪ ਨੇ ਚਾਰ ਪਰਕਰਮਾਂ ਕਰ ਦਾਹ ਦਿਤਾ। ਅਗਨ ਲਗਦੇ ਹੀ ਚਿਖਾ ਪਰਚੰਡ ਹੋ ਗਈ ਤੇ ਲਾਟਾਂ ਅਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਚੁਮਨ ਲਗੀਆਂ, ਸਾਰੇ ਸੇਵਕ ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਸਰੂਪ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਜੋੜ ਕੇ ਬੈਠ ਗਏ।

ਕੁਝ ਚਿਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫਿਰ ਜਦ ਸਸਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੇ ਮਾਤਾ ਭਾਗਨ ਦੇਵੀ ਜੀ ਨੂੰ ਭੇਟਾਂ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ। ਫੇਰ ਏਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਸਮਾਧ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸਕੀਮ ਬਣਾਈ। ਸੋ ਇਸ ਕੇਸ ਲਈ ਸਾਰੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਨੇ ਵਧ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਮਾਇਆ ਅਰਪਨ ਕੀਤੀ ਉਪਰੰਤ ਸਭ ਸੰਗਤਾਂ ਸਤੁਾਰਵੇਂ ਤੇ ਪੁਜਣ ਦਾ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਗਈਆਂ। ਸਭ ਦੀ ਜ਼ਬਾਨ ਤੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਦੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸਨ। 'ਕਬੀਰ ਮੁਹਿ ਮਰਨੈ ਕਾ ਚਾਉ ਹੈ, ਮਰਉ ਤ ਹਰਿ ਕੈ

ਜਨਮ ਸਾਖੀ

(੧੯੨)

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ

ਦੁਆਰ ॥ ਸਭ ਹਰਿ ਪੂਛੈ ਕਉਨੁ ਹੈ ਪਰਾ ਹਮਾਰੈ ਬਾਰ ॥੬੧॥੭. ਕਬੀਰ
ਸੰਤ ਮੂਏ ਕਿਆ ਰੋਈਐ ਜੋ ਅਪੁਨੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਜਾਇ ॥ ਰੋਵਹੁ ਸਾਕਤ ਬਾਪੁਰੇ
ਜੁ ਹਾਟੈ ਹਾਟ ਬਿਕਾਇ ॥੬੨॥ 'ਕਬੀਰ ਜਿਸੁ ਮਰਨੇ ਤੇ ਜਗੁ ਡਰੈ ਮੇਰੇ
ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ॥ ਮਰਨੇ ਹੀ ਤੇ ਪਾਈਐ ਪੂਰਨੁ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ॥੬੩॥

ਸਮਾਧ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨੀ

ਅੰਤ ਸਤਾਰਵੇਂ ਤੇ ਸਾਰੇ ਸੇਵਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਤੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ
ਸਮਾਧ (ਦਿਹੜੇ) ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖੀ ਗਈ ਤੇ ਏਸੇ ਥਾਂ ਤੇ ਸਾਲ ਵਿਚ ਦੋ
ਵੇਰ ਜਨਮ ਦਿਨ ਤੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣ ਦੇ ਦਿਨ ਮੇਲਾ ਲਾਉਣ ਦੀ
ਸਕੀਮ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਸਮਾਧ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਦੀ ਡਿਊਟੀ
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜਿਸੇ ਲਈ ਸੋ ਇਸ ਭਾਂਤ ਭਗਤਾਂ
ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਦਾ ਅੰਤਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਕਾਇਮ ਕੀਤਾ
ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਚਾਰ ਨੂੰ ਕੌਮ ਵਿਚ ਜਿੰਦਾ ਰਖਣ ਦਾ ਪਰੋਗਰਾਮ ਬਣਾ-
ਇਆ। ਦੁਨੀਆਂ ਜਦੋਂ ਤਕ ਰਹੇਗੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਦਾ ਨਾਮ ਅਮਰ
ਰਹੇਗਾ। ਸਿੱਖ ਕੌਮ ਵਿਚ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਦੀ ਬਾਣੀ ਹੋਰ ਗੁਰੂਆਂ ਤੇ
ਭਗਤਾਂ ਵਾਂਗੂ ਪੂਜੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਕੇਵਲ
ਇਕ ਅਕਾਲ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ
ਆਸ਼ੇ ਅਨਕੂਲ ਹੈ।

ਆਖੋ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ, ਦੁਖ ਦਰਿਦਰ ਦਾ ਹੋਵੇ ਨਾਸ।

॥ ਸੰਪੂਰਣ ॥